கி. பி. 9-ம் ...
...ரைச்சி ... 4614

தொ-கரு.] பிங்கள௵ புரட்டாசிமீ [பகுதி-கக.
l. XV. September—October, 1917. No. 11.

கடைச்சங்ககாலம்.

கடைச்சங்ககாலம் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டென்றும், 5-ம் நூற்றாண் ...றும், 8-ம் நூற்றாண்டென்றும் பலர் பலவிதம் கூறுவர். இவ் ...த்தில் உண்மை யாதெனஆராய்வோம். கடைச்சங்கத்திறுதிக் ...த்தில் அசோகன்காலத்தில் (கி. மு. 250) தென்இந்தியாவிற்கு ... புத்தசமயம் தமிழகத்தில் பிரபலமாய்வழங்கிற்றென்று மண ...லை கூறும்.

உத்தரன்விசித்திரன்உருத்திரன்பைரவன்
சித்திரன்சிங்கன்தனுத்தரன்சிவேதன் (Silap XXVI 182-3)

... ஆரியவரசரைச் செங்குட்டுவன்வென்றான். இவர்களில் ஒருவ ...து கி. பி. 125-க்குமுன் ஆரியநாட்டில் ஆண்டதாகத்தெரியவில்லை. ...ல் கி. பி. 127-160ல்ஆண்ட உருத்திரதாமன் என்ற சகவரசன் ...குட்டுவன்வென்ற உருத்திரனேபோலும். கி. பி. 40-75ல் இயற்றப் ...ற Periplus (T. R. A. S. 1916 p. p 836-7) உறையூரையே ...ழர்பேரூராகக்கூறுகிறதேயன்றிப(T. R. A. S. 1913 p.p. 132-3) ...ரை ஒருசிறிதுங்கூறவில்லையாதலின், அக்காலத்துக்குப்பிறகே ...ரை, கரிகாலன்கட்டுவித்தான் எனக் கருதல்தகும். மேலும் மணி ...லையிற் சாவகநாடு பலவிடங்களிலும் கூறப்பட்டுளது. அந்நாட்டுக் ...களுக்குப் பஞ்சகாலத்தில் மணிமேகலைஉணவளித்ததாகவும் சாத்த ... கூறுவர். சாவகநாடென்பது இக்காலத்தில் ஜாவா என்று கூறப் ...ந்நாடே. அந்நாட்டிற்கு கி. பி. 78-ற்றான் முதன்முதல் இந்தியர்கள் ...யேறினர். குடியேறின ஆந்திரர்களின்தலைவனுன ஆதித்தன்பெய ... இன்னும் ஜாவாவில் ஒருசகம் வழங்குகின்றது. அங்ஙனம் ...யேறிச் சிலகாலம்நிகழ்ந்தபின்னரே மணிமேகலை அந்நாட்டிற்குப் ...ரயிருக்கக்கூடுமாதலின், சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலுங் ...ப்படும் நிகழ்ச்சிகள் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டிற்குமுன் நடந்திருக்க ...யாது.

திருமுறைவகுத்த நம்பி ... ரணர், நக்கீரர் முதலான கடைச்சங்கப்புலவர்களைத் ... ண்டத்திருவந்தாதியிற் குறிப்பதோடு அவர்கள் பாட... 11-ம திருமுறையிற் (கி. பி 1025) சேர்த்திருக்கின்றார். மாணிக்கவாசகரியற்றிய திருக்கோவையாரிலும்,

> சிறைவான்புனற் றில்லைச் சிற்றம்பலத்தும்என் சிந்தையுள்ளு
> முறைவா னுயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டீந்தமிழின்
> றுறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
> விறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே.

கூடன்மதுரையில் 'ஆய்ந்த' அதாவது முற்காலத்தில் நடைபெற்ற கடைச்சங்கம இறந்தகாலத்தார் கூறப்படிவதால், மாணிக்கவாசகர் காலத்துக்குமுன்னமே அஃது இருந்திருக்கவேண்டும். கி. பி. 862ற் பட்டமெய்திய (Uttamapalayam inscription of Varaguna) வரகுணனை மாணிக்கவாசகர் "வரகுணனாகிய தென்னவனேத்துஞ்சிற்றம்பலத்தான்" எனத் திருக்கோவையாரில் (306) புகழ்காலத்தாற் குறிப்பதால், அவர் கி. பி. 9-ம நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தவராவர். இந்தத்தொண்டத்தொகையிற் சுந்தரமூர்த்திகள் 'பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்' என சடைச்சங்கப்புலவரைக் கூறினார். ஸ்ரீமான் டி. ஏ. கோபிநாதராயரவர்கள் "செந்தமிழ்" III-ம் தொகுதியில் சுந்தரமூர்த்திகள் வரகுணன் காலத்தவர் என நிரூபித்திருக்கின்றனர். இதற்கேற்பத் திருவிளையாடற்புராணமும் விறகுவிற்றபடலத்தில் சுந்தரமூர்த்திகள் திருமையான சேரமானபெருமாணாயனாரை வரகுணன்காலத்தவராகக் கூறும். பெரியபுராணத்தில் "சங்கத்துவதிறக்குத்தியாற்பியாக்கோவையானை" என்று சம்பந்தர் கூறுவதால், நம்மாழ்வார் காலத்தைக் குறித்து ஆராய்ந்தவைப்பதில் தவறாகாது. ஐம்பெரும்பதிக்கு முன்பட்டார்ப்பெற்ற (கி. பி. 770) ஸ்ரீவரங்கலத்தையும் (Tiruvaymoli 509 19) வரகுணனால் ஏற்பட்டிருக்க கூடிய வரகுணமங்கையையும் Tiru 897) நம்மாழ்வார் பாடுவதால், ஆதித்தசோழன் (கி. பி. 880-907) காலத்திலேயே நம்மாழ்வார் ... காரணப்பெயரான சடகோபன் என்பது ஸாதாரணஜனங்... பெயராய்வழங்கிவந்ததாலும், (இச்செய்தி ஒரு சாஸனத்திற் காணப்படுவதாகக் கோபிநாதராயரவர்கள் எனக்கு அன்புடன் தெரிவித்தனர்)

நம்மாழ்வார்காலம் கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியெனவே நிர்ணயிக்கப்படும். நச்சினார்க்கினியர் 'பின்னுள்ளோர்செய்தசிந்தாமணி' யென்றும் 'வஞ்சிப்பொய்யாமொழிபுகழ்மையறுகாட்சித்திருத்தகுமுனிவன்' என்றும் எழுதியிருப்பதாலும், பொய்யாமொழிப்புலவர் ஒரு தமிழ்ச்சங்கத்தைக்கூட்டுவிக்கமுயன்றாரென்று தெரிதலாலும், பொய்யாமொழியின்சங்கத்தையே நம்மாழ்வாரழித்தனரென்றும், அச்சங்கத்திலேயே ஜீவகசிந்தாமணி அரங்கேறப்பெற்றதென்றும், கடைச்சங்ககாலத்துக்குப்பின்னரே சிந்தாமணி இயற்றப்பெற்றதென்றும் கருதத்தகும். ஸ்ரீமான் எல். டி. ஸ்வாமிகண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் சிந்தாமணியின்காலத்தைத் தக்ககாரணங்களால் சுமார் கி. பி. 814 என்று நிர்ணயித்திருப்பதால், கடைச்சங்கம் கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் அல்லது அதற்குமுன்னரே நடைபெற்றிருக்கவேண்டும். திருமங்கையாழ்வாரும் 'சங்கத்தமிழ்' என்றும் 'சங்கமுத்தமிழ்' என்றும் சிலவிடங்களிற்கூறுவதால், கி. பி. 750-க்கு முன்னரே கடைச்சங்கமிருந்ததென்று தெளியலாகும். (Sen Tamil திருமங்கையாழ்வார்காலம் IV p. p. 60-9.)

ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்காரவர்கள் தமது 'சேரன்செங்குட்டுவன்' என்னுமநூலிற் கடைச்சங்ககாலம் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டென ஸ்தாபிக்கமுயன்றார்கள். இம்முடிபு தவறென்பதை ஸ்ரீமான் K.S. ஸ்ரீநிவாஸபிள்ளையவர்கள் தெளிவாயும் விரிவாயும் காட்டியிருக்கின்றனர் (Sen Tamil XV p p. 3-24). அவர்களாற் சொல்லப்படாத சில விஷயங்களைமட்டுமே ஈண்டெடுத்துக்காட்டுகின்றேன்.

கி. பி. 6-வது, 7-வது நூற்றாண்டுகளிற் பிரபலமாயிருந்த பல்லவர்களைப்பற்றி யாதொன்றுஞ் சங்க நூல்களிற்கேட்கப்படாமையாலே, அவர்களது பிராபல்யத்திற்குமுன்னதாகக் கடைச்சங்கம் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்பது ஐயங்காரவர்களது அபிப்பிராயம். இது யாவருக்கும் உடன்பாடே. ஆனால் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிற்றான் அது நிகழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்றறிய நியாயமில்லை. அக்காலம் கீழெல்லைமட்டுமே யாகும். கரிகாலனுக்குப்பின் நெடுமுடிக்கிள்ளியும், அவனுக்குப்பின் அவன்றம்பி நலங்கிள்ளியும், நலங்கிள்ளிக்குப்பின் நெடுமுடிக்கிள்ளியின் மகன் தொண்டைமான் இளந்திரையனும் ஆண்டனர். புகாரிலாண்ட கரிகாலன் (பட்டினப்பாலை 285; கலிங்கத்துப்பரணி VIII 20-1:

சிலப் V; மணி I 39-40) மாதவிக்குத் தலைவரிசைகொடுத்தவனாயினும் (சிலப் XV 21-2) அவன் பகைவரை வெல்ல வடதிசைசென்றதைப் பழையசெய்தியாகக்கூறப்படுதலானும் (சிலப் V 89-104; அதற்கு அடியார்க்குநல்லாரது முன்னுரை; மணி I 39-40), வெற்றிவேற்செழியன், கொங்கிளங்கோசர், கயவாகு, பெருங்கிள்ளி முதலான அரசரைக் கூறுமிடத்து, கரிகாலனைமட்டும் இளங்கோவடிகள் கூறாததாலும் (சிலப் உரைபெறுகட்டுரை), செங்குட்டுவனுக்கு முந்தினதலைமுறையில் அவனிருந்திருக்கவேண்டும். கரிகாலனுக்குப்பின் புகாரையாண்ட (மணி XXIV 25-9) நெடுமுடிக்கிள்ளியும் அவன் தம்பியும் காரியாற்றில் வென்றனர். (மணி XIX 125-7). அப்போரிற் செங்குட்டுவனது அம்மான் நெடுங்கிள்ளி தஞ்சியபிறகு (புறம் 44, 45, 47), செங்குட்டுவன் நேரிவாயிலிற்பொருது தான் இரண்டாமுறை வடநாடு செல்வதற்குமுன் தன் மைத்துனனை பெருங்கிள்ளியைப் பட்டத்தில் நிறுவினன் (சிலப் XXVII 118-23; புறம் 16). ஆகையால் அச்செய்திக்கு முன்னமே நெடுமுடிக்கிள்ளி பட்டமெய்தினன். புகாரைக்கடல்கொண்ட பிறகு, நெடுமுடிக்கிள்ளியின் மகன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் காஞ்சியில் ஆண்டனன். (மணி XXIV 29-71; XXV 176-204; பெரும்பாணாற்றுப்படை). “இருநிலம் தங்கிற் பொருநரைப்பெறாஅச் செருவெங்காதலின் திருமாவளவன்” எனக் கரிகாலனுக்கூறப்படுகிறான். (சிலப் V 89-90). மேலும் மணிமேகலை கச்சிமாநகர்புக்ககாலத்து, ஆங்கு ‘தொடுகழற்கிள்ளி துணையிளங்கிள்ளி’ கட்டுவித்த புத்தசேதியத்தை மணிமேகலை தரிசித்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (மணி XXVIII 172-7). ஆகையாற் கரிகாலன்காலமுதல் இளந்திரையன்காலம்வரை சுமார் 100 வருஷகாலம் காஞ்சி சோழராது ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கி. பி. 437 முதல் 458 வரையாகிலும் சிம்மவர்மன் II என்ற பல்லவன் காஞ்சியிலே அரசபுரிந்தான் (T. R. A. S. 1915 p 482). அவன்றந்தை விஷ்ணுகோபனேயே (Ep. Md. VIII p. 160) சமுத்திரகுப்தன் (கி. பி. 340-380) வென்றது. இவன் 85 ஆண்டுகள் உயிர் பெற்றிருந்தனனென்றும், 18 வயதிலேயே பட்டம் எய்தினனென்றுங் கருதியபோதிலும், இவன் பட்டமெய்தியகாலம் கி. பி. 370. இவனுக்கு முன் ஸ்கந்தவர்மன் I, வீரவர்மன், ஸ்கந்தவர்மன் II என்றவர்

காஞ்சியில் ஆண்டனர் (EI VIII 160). தலைமுறை, ஒன்றுக்கு 25 வருஷங்கள் என்ற கணக்கின்படி ஸ்கந்தவர்மன் I கி. பி. 295-ல் பட்டமெய்தியவனாவன். ஆகையால் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலாண்ட சிவஸ்கந்தவர்மன் (Smith's Early History of India p. 471) இவனேயாவன். இவனும் இவனுக்குமுன்னிருந்த பப்பனும் (Circa 270-295 கி. பி.) காஞ்சியிலேயே ஆண்டதாக இவனது தாம்பிர சாஸனங்களினின்றும் தெரிகின்றது (Venkayya's 'Pallavas'). சிம்மவர்மன் IIக்குப் பின் அவன் மகன் ஸ்கந்தவர்மன் III (T.R.A.S. 1915 p. 482), குமாரவிஷ்ணு I, புத்தவர்மன், குமாரவிஷ்ணு II (EI VIII 234), நந்திவர்மன் I, சிம்மவர்மன் III, சிம்மவிஷ்ணு (T.R.A.S. 1911 p.p. 521-4) இவர்கள் ஆண்டார்கள். சிம்மவிஷ்ணு கி.பி. 575-ல் பட்டமெய்தினன் (Smith p. 472). ஸ்கந்தவர்மன் III முதல் சிம்மவர்மன் III முடிய 6 அரசர்கள் 575-458=117 வருஷங்கள் ஆண்டது பொருத்தமுடைத்தே. சிம்மவிஷ்ணு முதல் நிருபதுங்கவர்மன் (873-899 கி. பி.) முடிய இடைவிடாமற் பல்லவ அரசர்கள் காஞ்சியில் ஆண்டுவந்தனரென்பது யாவருக்குந்தெரிந்த விஷயமே. ஆகையால் கி. பி. 270 முதல் 900 வரை இடைப்பட்ட காலத்திற் கரிகாலன்முதல் 4 சோழரசரது ஆட்சியிற் காஞ்சியிருப்பது எலாதென்பது வெளிப்படை. ஸ்ரீமான் இராகவையங்கார் கடைச்சங்க காலமென்றுகூறும் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், அவர் கூறுவது பொருத்தமுடைத்தாயினும், விஷ்ணுகோபனுக்கும் அவன்மகன் சிம்மவர்மன் IIக்கும் பதில் கரிகாலன்மரபினரன்றோ காஞ்சியில் இருத்தல்வேண்டும். மேலும், கடப்பாவுக்குஸமீபத்திற் சோழர்கள் குறுநிலமன்னர்களாயிருந்தார்களென்று கி. பி. 640-ல் ஹியூன்தஸாங் எழுதியிருப்பதும் கண்டுகவனிக்கத்தக்கது. (Smith p. p. 462-3; Beal ii 227-30; Watters ii 224). ஆகையால், சோழர்கள் காஞ்சியை அரசுபுரிந்திருக்கக்கூடியகாலமும் கடைச்சங்கத்திறுதிக்காலமும் கி. பி. 270-க்குமுன் என்றே பெறப்படும். கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் கடைச்சங்கம்நிகழ்ந்ததென்றால், சங்கநூல்களிற் பல்லவர்களைப்பற்றி ஓரிடத்தேனும் பிரஸ்தாபங்கேட்கப்படாமைக்குத் தக்கசமாதானம்வேண்டும். பல்லவர்கள் காஞ்சியைக் கைப்பற்றி ஆளுதற்குமுன் சோழஅரசர்கள் வெற்றிகொண்டிருத்தல்

வேண்டுமென்றோ. தங்களதுராஜ்யத்தை வரவரப்பெரிதாக்கி அமைத்துக்கொள்வதெனின் குறுநிலமன்னர்களையும் மற்றை அரசர்களையும் போரிற்புறங்கண்டிருத்தல்வேண்டுமென்றோ. மேற்காட்டிய வெற்றித்திறமெல்லாம், குறுநிலமன்னரதுசிறுவெற்றியையும் பெரிதாகப் போற்றிப்பாடும் சங்கப்புலவர்களதுகாலத்தனவெனின், அவைகள் பாடல்பெறுஞ் சிறப்பினவல்ல என அவர்கள் கருதுவதற்குக்காரணந் தான் யாதோ!

கி.பி.470-ல் வஜ்ரநந்தியால நிறுவப்பெற்ற ஜைனதிராவிடசங்கம் கடைச்சங்கத்தைப் புனருத்தாரணஞ் செய்வதற்கென்றும், ஆகையால் அக்காலத்துக்குச் சற்றுமுன்புதான் கடைச்சங்கம் இருந்ததென்றுங் குட்டுவநூலார்கூறுவர். இம்முடிபு எவ்வாறு பெறப்பட்டதெனக் கூறாதுவிடுத்தனர். கடைச்சங்கத்தைப் புனருத்தாரணஞ்செய்வதற்கே வஜ்ரநந்தியின்சங்கம் நிறுவப்பெற்றதென ஆதாரமில்லாமல் ஒப்புக்கொண்டாலும், கி. பி. 470-க்குச் சிறிதுமுன்புதான் கடைச்சங்கமிருந்ததென்று கூறுவதெங்ஙனம்? சங்கம் நிலைகுலைந்ததின்காரணம் இரெணச சிலவருஷங்களுக்குள் மறைந்துவிடுமோ? வஜ்ரநந்தியின் சங்கமே கடைச்சங்கமாயிருத்தலாகாதோவெனின், அவ்வாறு 'நிகம பாதரிசனம்' கூறவுமில்லை, கடைச்சங்கங்கூட்டுவித்தபெருமை தங்கட்குரியதென ஜைனர்கள் வாதாடவுமில்லை.

அகநானூற்றிற் சில செய்யுட்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவைகளிற்கூறப்படும் வடுகசேனையோடு தக்ஷிணத்திற்பிரவேசித்து மோகூரால் அடங்கப்படாத 'வம்பமோரியர்' குப்தரே என ஐயங்காரவர்கள் கட்டுரைக்கின்றார்கள். ஸ்ரீநிவாஸபிள்ளையவர்கள் இது தவறெனக்காட்டியுள்ளார். வம்பமோரியர் என்னுந் தொடருக்கு ஐயங்காரவர்கள்கூறும்வண்ணம் புதிய மோரியர் என்பதுதான் பொருளாயினும் அத்தொடர் குப்தரைக்குறிக்காது. ஏனெனிற் குப்தருக்கும் மோரியருக்கும் யாதொருஇயைபும் காணப்படவில்லை. மேலும் குப்தர்கள்வருவதற்கு ஒருநூற்றாண்டிற்கு முன்னமே (கி. பி. 227-ல்) அழிவெய்திய ஆந்திரின்சேனையைத்துணைக்கொண்டு குப்தர்கள் வந்தனரென்பது தகாது. கி. பி. 150-ற் சகவரசன் ருத்திரதாமன் ஆந்திரர்களைவென்றதுமுதற் பின்னோரதுராஜ்யம் அழிவெய்தத் தொடங்கிற்று. இதுதான் நக்சசமயமெனப் பழைய மோரியமரபினர்

ஆந்திரராஜ்யத்தின் புறப்பகுதியான மகதத்தைக் கைக்கொண்டு தோல்வியுற்றவர்களைச் சேனையாகத் திரட்டித் திக்விஜயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று போனவுடன் தக்ஷிணதேசத்தை நோக்கிப் படையெடுத்து வந்து மோகூரால் அபஜயப்பட்டனரென்றல் பொருந்தும். இவர்களைப் புதியமோரியரென்றலும் தகும். பின்னர் இவர்களைக் குப்தர்கள் வென்று கீழ்ப்படுத்தியிருக்கக் கூடும். ஆயினும் இவர்கள் அடியோடு அழிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில், யுவான்சுவாங் மகதம் வருவதற்குச் சிறிது முன்னர் (கி. பி. 640) அசோகவம்சத்தின் கடைசியான பூர்ணவர்மன் மகதத்தை ஆண்டான் (Watters II 115).

சமுத்ரகுப்தன் சோழபாண்டியர்களையுடனும் தான் வென்றதாகக் கூறாததின் காரணம் இவர்களால் அவன் தோல்வியுற்றமையேயெனச் சுட்டுவர் நூலாசிரியர். ஜகதேகவீரனான சமுத்ரகுப்தனைச் சோழ பாண்டியர்கள் வென்றிருந்தால், அச்செயலைச் சங்கப்புலவர்கள் பாடாதுவிடுவரோ? ஆகையால் சமுத்ரகுப்தன் காலத்துச் சோழ பாண்டியர்கள் பல்லவரது ஆட்சிக்குட்பட்ட சிற்றரசர்களாய் இருந்திருக்கவேண்டும்.

நக்கீரரது களவியலுரை குருசிஷ்யபரம்பரையாய்ப் பத்துத்தலைமுறை வந்து பின்னர் எழுத்தில் நடப்பெற்றதென்றும், அவ்வாறு எழுதப்பட்ட உரையின் அரிகேசரி, பராங்குசன், நெடுமாறன் என்னும் பட்டம்பூண்டவனும், சங்கரமங்கையில் வென்று கி. பி. 770-ல் இருந்தவனுமாகிய பாண்டியனைப் பற்றிய செய்யுட்களை எடுத்துக்காட்டுதலால் நக்கீரர் கி. பி. 770—10×30=470-ல் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் ஐயங்காரவர்கள் எழுதுகின்றார். இக்களவியலுரை முந்தியதற்கு ஆதாரமாகாதெனப் பிள்ளையவர்கள் மறுக்கின்றார்கள். கி. பி. 470-ல் நக்கீரர் இருந்தாரென்றால், அவர் வச்சிரநந்தியின் சங்கத்திலன்றோ இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் கி. பி. 770 தான் அவ்வுரை எழுதப்பட்டதென்றும், வெகுகாலத்திற்குப் பின்னர் எழுதப்படவில்லையென்றும் சொல்வதற்கு நியாயந்தானென்னை? நக்கீரரே அவ்வுரையை எழுதினாரென்றும், அரிகேசரியைப்பற்றியசெய்யுட்கள் பிரக்ஷிப்தங்களென்றும் சொல்லலாகாதோ? 'இங்ஙனம்வருகின்றதுஉரை' என்றால், குரு சிஷ்யக்கிரமத்தைச் சிறிது தூரஞ்சொல்லிப் பின்னுள்ளோரைக்கூறாது

விடுத்து இவ்வாறுவருகின்றதுஉரையெனப் பொருள்கோடல் தவறாமோ? புத்தராதுகாலத்துக்குப்பின் வருஷத்திற்குஒருபுள்ளியாக இட்டுவைத்துப் பின் சிலவருஷமாகப் புள்ளியிடமறந்து பின்னால் மொத்தமாகக்கணக்கிட்டவிபரமும் எண்டைக்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது (Smith p. 47; 9 R. A. S. 1905 p. 51).

சமுத்ரகுப்தன்காலத்தில் மாளுவத்தைப் பலசிற்றரசர்கள் ஆண்டுவந்தனரென்றும், 'நூற்றுவர்கன்னர்' இவரேயென்றும் குட்டுவனூலார் கூறுவர். அவரே ஒப்புக்கொண்டபடி, கி. பி. 390-ல் சந்திரகுப்தன் II மாளுவத்தைக் குப்த ஏகாதிபத்தியத்திற்குட் கொண்டுவந்தானென்றால், கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் அந்நூற்றுவர்கன்னர் செங்குட்டுவனுக்கு எவ்வாறு உதவிசெய்யக்கூடும்? கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டிலும் அக்கன்னர் ஏன் மாளுவத்தை ஆண்டுகொண்டிருக்கக்கூடாது?

சிலர் 'நூற்றுவர்கன்னர்' என்னுந்தொடர் யக்ஞுஸ்ரீ சாதகர்ணியைக்குறிக்குமென்று கருதுவாராயினர். 'நூற்றுவர்கன்னர்' (சிலப் XXVI 163), 'ஐம்பெருபதின்மர்' (சிலப் XXVII 177), 'ஐம்பத்திருவர்' (XXVI 223), 'மாளுவவேந்தர்' (XXX 159), 'ஈரைஞ்ஞூற்றுவர்' (XXVII 188) என்பனபோன்ற பிரயோகங்களைநோக்கினால் 'கன்னர்' என்பது பன்மையைக்குறிக்கின்றதென விளங்கும். யக்ஞுஸ்ரீயென்பவன் ஆந்திரவரசன். கி. பி. 125-ல் டாலமி உஜ்ஜினியில் சகன்சஷ்டனன் ஆண்டதாகக்கூறுவதாலும், அவனுக்குப்பின் கி. பி. 130 முதல் 390 வரை மாளுவத்தை உருத்திரதாமன்முதலான சகவரசர்கள் ஆண்டுவந்ததாலும், மாளுவத்திற்கும் ஆந்திரருக்கும் யாதொருசம்பந்தமும் இல்லை. ஆதலால் ஆந்திரரை மாளுவவேந்தர் என்றுசொல்லுதல் பொருந்தாது. மேலும் 'சாதகாணி' என்றால் மட்குடத்தையொத்தகாதினன் எனப் பொருள்படுமேயன்றி நூற்றுவர்கன்னரெனப்பொருள்படாது. புராணங்களிலும் சாமசூக்திரத்திலும் (Benares Ed. II 7 p. 149) இரகுவமிசத்திலும் (XIII 38) 'சதகர்ணி' என்றுகாணாது 'சாதகாணி'யென்றே காணப்படும். அன்றியும் செங்குட்டுவன் வடதிசையாத்திரைசென்றது கி. பி. 157—160-ல என்று கூறுகாட்டுகிறேன். யக்ஞுஸ்ரீ பட்டமெய்தியதோ கி. பி. 173 (Smith Table facing p. 218). ஆகையால் நூற்றுவர்கன்னர் வேறு, யக்ஞுஸ்ரீ வேறு.

"தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனாற் போரிற் றொலையுண்ட திதியன் (அகம்-39) இலங்கையில் 5-ம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட தாதியனேயென்று ஐயங்காரவர்கள் கூறுவர். முதலில் இவ்விருவருக்கும் பெயர் ஒற்றுமைகூட இல்லை. திதியனென்பவன் பொதியமலைச்சாரலில் அரசனாக விளங்கியிருந்த தமிழ்மன்னனென்று அகநானூற்றுச்செய்யுட்கள் (196, 321) தெரிவிக்கின்றன. தாதியனோ வெனில் இலங்கையரசன். இந்தத் தாதியனும் கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டிலிருந்தான். தாதியன் புத்தநிர்வாணத்திற்கு 990 வருஷங்களுக்குப்பின் இருந்ததாக மகாவம்சங் கூறும். இலங்கைச் சரித்திரஞ் சம்பந்தப்பட்டவரை புத்தர் நிர்வாணமடைந்தது கி. மு. 489 என்று நாம் கொள்ளவேண்டுமென்று பின்னாகக்காட்டப்படும். ஆகையால், தாதியன்காலம் 990—488=502 கி. பி. என்று தெரியலாகும்.

இதுகாறும் கடைச்சங்ககாலம் 5-வது நூற்றாண்டென்று கூறுவது பொருந்தாதெனவும், ஐயங்காரவர்களாற் றரப்பட்ட காரணங்களிற் சில அச்சங்கம் 2-வது நூற்றாண்டாகக் கொள்ளப் பொருந்துகின்றனவென்றுங்காட்டினேன். இனி இம்முடிபிற்கேற்ற சரித்திர ஆதாரங்களைச் சிறிது கூறுவேன்.

பாண்டியவம்சாவளியை அறிவதற்குச் சின்னமனூர்ச்சாஸனங்களும், வேள்விக்குடிச்சாஸனமும், ஆனைமலைச்சாஸனமும் பெரிதும் உபகாரப்படுகின்றன. அவற்றுட் சின்னமனூர்ச்சாஸனம்பெரியதிற் பின்வரும் வம்சாவளி பெறப்படுகின்றது. சம்ஸ்கிருதப்பகுதி (1) அரிகேசரி. அவன்மகன் (2) ஜடிலன். அவன்மகன் (3) இராஜஸிம்மன் I. அவன்மகன் (4) வரகுணன், தமிழ்ப்பகுதி. இது சாஸனஞ்செய்வித்தோனது முன்னோரின் பெருமைகளைக் கூறுமிடத்து, தலையாலங்கானத்தில் இரண்டு அரசரை வெற்றிகொண்டதையும், மகாபாரதத்தைத் தமிழிற்செய்வித்ததையும், மதுரையிற் சங்கங்கூட்டுவித்ததையும் குறிக்கின்றது. (1) பல்லவரைச் சங்கரமங்கையில்வென்ற பராங்குசன். அவனுக்குப்பின் (2) இராஜசிம்மன். அவன்மகன் (3) வரகுணன். சின்னமனூர்ச்சிறியசாஸனம் இரண்டுபாண்டியரையே குறிக்கின்றது. (1) ஜயந்தவர்மன். அவன்மகன் (2) அரிகேசரி, அசமசமன், மாறவர்மன். வேள்விக்குடிச்சாஸனத்தைப்பற்றி ஸ்ரீமான் வெங்கையரவர்கள் எழுதி வெளியிட்டிருப்பதின்படி பின்வரும் வம்சாவளி பெறப்படுகின்றது.

சம்ஸ்கிருதப்பகுதி.	தமிழ்ப்பகுதி.
	பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி முதன் முதற் சாஸனங் கற்பித்தவன் வெகுகாலத்திற்குப்பின்
	களபிரர் ஆக்கிரமம்
	கடுங்கோன். களபிரரை யோட்டி அரசை மீட்டுக் கொண்டவன்
	மாறவர்மன் அவனிசூளாமணி
	செழியன் சேந்தன்
மாறவர்மன்	அரிகேசரி. அசமசமன், மாறவர்மன், நெல்வேலி வென்றவன்
ரணதீரன்	கோச்சடையன்
மாறவர்மன் இராஜசிம்மன் பல்லவ மல்லனை வென்றவன்	தேர்மாறன்
ஜடிலபராந்தகன் (வேள்விக்குடி இவ னோடு நின்றவிடத்து சாஸனம் புதுக்கியவன் இவன் என்பதும் புலப்படுத்துகின்றது)	நெடுஞ்சடையன், பராந்தகன் (சாஸனம் புதுக்கியவன்).

இச்சாஸனத்திலுள்ள அரசர்க்கு மந்திரியாயிருந்த மாறன்காரி மூவேந்தமங்கலப் பேரரையன் சமஸ்கிருதப் பகுதியிலுள்ள ஸ்லோகங்களை இயற்றினான், தமிழ்ப் பகுதியை வேறொருவர் எழுதியதாகக் கூறுகின்றனர்.

சாவந்தபராந்தகபாண்டியனுடைய மதுரகவியென்னும் வைத்யர் கி. பி. 770 (கலி 3871) சகத்தில் ஆனைமலைப் பாறையில் விஷ்ணுவுக்குக் கற்கோவிலொன்றமைத்ததாகவும், அவ்வாறமைத்தவன் பராந்தகபாண்டியனது உத்தர மந்திரி என்றும், ஆனைமலைச் சிலாலிகித ஸமஸ்கிருதப்பகுதி தெரிவிக்கின்றது. அதன் தமிழ்ப்பகுதி மாறஞ்சடையனது உத்தரமந்திரியாகிய மாறன்காரி என்ற வைத்யன் மூவேந்தமங்கலப்பேரரையனால் அக்கற்கோவில் கட்டப்பட்டதென அறிவிக்கின்றது.

முதலாவதாக வேள்விக்குடிச்சாஸனத்திலுள்ள ஆக்ஞப்தியும் ஆனைமலைச்சிலாலிகிதத்திற் கூறப்பட்டவரும் ஒருவரேயென்று விளங்குகின்றது. ஏனெனில் இருவரும் கரவந்தபுரத்திலுள்ளவர்கள். மாறன்காரி, மூவேந்தமங்கலப்பேரரையன், மதுரகரன் அல்லது மதுரகவி என்றபெயருடையவர்கள். ஆகலால் இப்பெருமையார் சேவித்துவந்த அரசனும் ஒருவனேயாதல்வேண்டும். ஆகவே நெடுஞ்சடையன், ஸ்ரீவரன், பராந்தகன் என்பனவெல்லாம் அவ்வரசனதுபெயரேயென்பதும் அவன் கி. பி. 770-ல் அரசபுரிந்துகொண்டிருந்தானென்பதும் வெளிப்படை. வேள்விக்குடிசாஸனம் இப்பகுதியையுங்கற்பித்தது ஒருவனுகவே இருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஜடிலன் என்பதும் மாறன் சடையன்பராந்தகனுக்கு ஒருபெயராகவேண்டும். எனவே இந்த ஜடிலனும் சின்னமனூர்ச்சாஸனப்பெரியதிற்காணப்படும் ஜடிலனும் ஒருவனே. ஆகையால் ஜடிலனது தந்தை தேர்மாறன், ராஜஸிம்மன், அரிகேசரியென்னும் பெயர்களுடையவனென்பதும் பல்லவமல்லனை ஜயித்தவனென்பதும் தெரிகின்றது. நந்திவர்மபல்லவமல்லனும் அவன் சேனாபதி உதயசந்திரனுங் குறிக்கப்பட்ட உதயேந்திரசாஸனம் பாண்டியனோடு சங்கரமங்கையிற் போர்செய்ததைக் கூறுகின்றது. இதிலிருந்து பல்லவமல்லனை வென்றதாகச்சொல்லிக்கொள்ளும் ஜடிலன் தந்தையும் சின்னமனூர்ச்சாஸனப்பெரியதில் தமிழ்ப்பகுதியிற்காணப்படும் பராங்குசனும் ஒருவனென்பதும், பல்லவமல்லன் என்றது நந்திவர்மபல்லவமல்லனை என்பதும் தெளிவாகும். வேள்விக்குடிச்சாஸனத்திலிருந்து தேர்மாறனது தந்தை கோச்சடையன் ரணதீரனென்றும் இவனது தந்தை செழியன்வேந்தன் மாறவர்மன் அரிகேசரி அசமசமன் என்ற பேர்கள் உடையவனென்றும் அறியலாகும். கடைசியிற்கூறிய இவ்வரசனே சின்னமனூர்ச்சிறுசாசனத்திற்கூறப்பட்ட அரிகேசரி அசமசமன் மாறவர்மனாகவேண்டும். இவர் ஜடிலனுக்கு (கி. பி. 770) மூன்று தலைமுறைக்கு முன்னிருந்தவராகையாற் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தவராதல்வேண்டும். சுந்தரமூர்த்திகளது திருத்தொண்டத்தொகையிற்கூறப்பட்ட நெல்வேலிவென்ற நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார் இவரே. பெரியபுராணங்கூறுவதுபோல் இவரே சம்பந்தரால் ஜைனசமயத்தினின்று சைவத்திற்குத்திருத்திப்பணிகொள்ளப்பட்டவராவர். களவியலுரையும் உதயேந்திரசாஸனமுந் தெரிவிக்கின்றபடி சங்கரமங்கையிற்பொருத ஜடிலன்தந்தையும் நெல்வேலியிலும்

அமர்புரிந்திருக்கவேண்டும். ஒரேயிடத்திற்பொருந்த அமைச்சர்களிருவர் பேர்ஒற்றுமையுடையாராய் இருக்கின்றமை அவர்களுள் ஒருவரோடொருவரை மயங்கிச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கருதுவதற்கு இடந்தருகின்றது. நெல்வேலிவென்ற நெடுமாறனது தந்தை செழியன் சேந்தன்ஜயந்தவர்மன் என்றும் தெரிகின்றது. வேள்விக்குடிச்சாஸனம் செழியன்சேந்தனது தந்தை அவனிசூளாமணியென்றும் இவனது தந்தை கடுங்கோனென்றும் தெரிவிக்கின்றது. ஆகவே கீழ்வரும்வமிசாவளி பெறப்படுகின்றது.

பல்யாகமுதுகுடுமிப்பெருவழுதி

|

....

களப்பிரரது ஆதிக்கம்

....

கடுங்கோன் (களப்பிரரைவென்றவன்)

|

மாறவர்மன் அவனிசூளாமணி

|

செழியன் சேந்தன் ஜயந்தவர்மன்

|

அரிகேசரி அசமசமன் மாறவர்மன், நெல்வேலிவென்ற நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார்

|

கோச்சடையன் ரணதீரன்

|

அரிகேசரி, பராங்குசன், தேர்மாறன், இராஜஸிம்மன் சங்கரமங்கையிற் பல்லவமல்லனை நந்திவர்மனை வென்றவன். நெல்வேலியிலும் வென்றவன்

|

ஜடிலவர்மன் நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் இவனது உத்தரமந்திரி மாறன்காரி (கி. பி. 770)

|

இராஜஸிம்மன் I

|

வரகுணமஹாராஜா (கி. பி. 862-ற் பட்டமெய்தியவன்)

இவர்களுள் நெல்வேலிவென்ற நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார் கி.பி. 680க்குப்பின் பட்டமெய்தினரென்றல் பொருந்தாது. ஏனெனில் கி. பி. 642-ல வாதாபியையழித்தசிறுத்தொண்டரை நேரிற்சந்தித்த 16-வ பிராயத்தினராகிய சம்பந்தர் இந்நெடுமாறனைச் சைவசமயியாக்கினர்.

ஆகவே இந்நெடுமாறனிடமிருந்து முன் மூன்றுதலைமுறைக்கு 770—680=90 வருஷம் கிடைக்கின்றது. இது ஒவ்வொருதலைமுறைக்கும் சராசரி 30 வருஷந்தருகின்றது. இவ்வாறுகணக்கிடின், கடுங்கோன் கி. பி. 680—3×30=590-ல் இருந்தானவன். இவனுக்குமுன் களப்பிரர்ஆதிக்கமும், அதற்குமுன் நன்மாறனும், நன்மாறனுக்குமுன் உக்கிரப்பெருவழுதியும், உக்கிரப்பெருவழுதிக்குமுன்பு தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும், இவனுக்குமுன்பு வெற்றிவேற்செழியனும், இவனுக்குமுன்பு ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியனும் இருந்தவர்கள். சராசரி 30 வருஷம் இருந்தார்களென்று வைத்துக்கொண்டால், ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் இறந்தகாலம் 590—5×30=440 கி. பி. ஆகும். கி. பி. 590 தொடங்கி 900முடிய உள்ள பாண்டியர்களில் ஒருவரதுபெயராவது சங்கநூல்களிற் காணப்படாமையாலே கி. பி. 450-க்குப்பின் கடைச்சங்கம்நிகழ்ந்ததாக எவரும் சொல்லத்துணியார். மேலும் களப்பிரராட்சி சிலநூற்றாண்டுகளாக இருந்திருக்கலாமென்பதையும், பாண்டியர்களுட் பின்வந்தவர்கள் மிகுதியும்வடமொழிப்பெயர்களையும் முன்னோர்கள் தனித்தமிழ்ப் பெயர்களையுங்கொண்டிருந்தார்களென்பதையும், சங்கநூல்களிற்பயின்றுள்ளசோழர்கள் விஜயாலயன்காலமுதற்கொண்டு (கி. பி. 846) 13-ம் நூற்றாண்டு இறுதிவரையுள்ளசோழர்களன்று என்பதையும், விஜயாலயன்காலத்திற்குச் சிலநூற்றாண்டுகட்குமுன்னும் (கி. பி. 640) சோழர்களைக் கடப்பாவிலுள்ள தாழ்ந்தவகுப்பினராக யுவான்த்ஸாங் வரைந்துள்ளாராதலிற் சோழர்களுக்குப் பிரதானியம் ஏற்படவில்லையென்பதையும், ஆனாற் சங்ககாலத்திற் சோழர்கள் உந்நதநிலையிலிருந்தார்களென்பதையும் உற்றுநோக்கின், கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிற்கும் வெகுகாலத்திற்குமுன்னமே கடைச்சங்கம் நடைபெற்றிருக்கவேண்டுமென்பது தெளியலாகும்.

சுமார் கி. பி. 600-ல்இருந்த அப்பர், தமதுதேவாரத்தில், திருப்பாசூர்ப்பதிகத்தில், 'விண்ணாகி' என்றுதொடங்குஞ்செய்யுளிற் சங்ககாலத்தரசனாகிய கோச்செங்கட்சோழன் முற்பிறப்பிற் சிலந்தியாயிருந்த வரலாற்றையும், திருப்புத்தூர்ப்பதிகத்தில் 'புரிந்தமரர்' என்னுஞ்செய்யுளில், நக்கீரரோடுசம்பந்தப்பட்ட தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தகதையையுஞ் சுட்டிக்கூறுகின்றார். நக்கீரர்முதலியோர் நாவுக்கரசருக்கு

எத்துணைக்காலத்துக்கு முந்தியிருந்தவராதல்வேண்டும்! செங்கணானைச் சம்பந்தரும், சுந்தரரும், திருமங்கையாழ்வாரும் பாடியிருப்பதும் ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனமிருக்கவும் ஸ்ரீமான் சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் 8-வது நூற்றாண்டுதான் கடைச்சங்ககாலமென்று வெளியிட்டிருப்பது ஆச்சரியம். இம்முடிபு சிலாலிகிதஆதாரத்தோடு முரண்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரவிருத்தாந்தம் அவர்கூறும்வண்ணம் கி.பி. 756ல் நிகழ்ந்ததாயின், அக்காலத்திலிருந்த பாண்டியன் அரிகேசரியாயன்றோ இருத்தல்வேண்டும். “நெடுஞ்செழியன் ஆமாறில்லையே. மணிமேகலைச்செய்திகள் கி. பி. 771-ல் நடைபெற்றனவாயின் அக்காலத்துள்ள பாண்டியன் ஜடிலனேயன்றி வெற்றிவேற்செழியனல்லனே. ஆகவே, நெடுஞ்செழியனும் (II) ஜடிலனதுமகனை இராஜஸிம்மனாகவேண்டும். இஃதுண்மையாயின், மேலே ஆராய்ந்த சாஸனங்களுள் ஒன்றேனும் இராஜஸிம்மனைத் தலையாலங்கானத்துச்செருவென்றவனாகச் சொல்லாததுந்தவிர, அவற்றுளொன்று, அவனதுமுன்னோரிற் பெயர்குறியாத ஒருவனுக்கு அக்கீர்த்தியைக்கொடுத்திருப்பது ஆச்சரியமேயன்றோ.

புத்தசமயம் கடைச்சங்ககாலத்தில் மிகவும் உன்னதநிலையிலிருந்ததென்பது மணிமேகலைநூலால் அறியக்கிடக்கின்றது. கி. பி. 600-க்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்னமே அப்புத்தசமயம் தளர்வடைந்து எல்லாராலும் பரிகசிக்கத்தக்கநிலைமையில் வந்துவிட்டதென்று யுவான்த்ஸாங் கூறுவதாலும், மகேந்திரவர்மன் (கி. பி. 600—625) எழுதிய மத்தவிலாஸப்ரஹஸனத்தாலும் தெரிகிறது. பாஹியானும் (கி. பி. 399—414) இந்தியாவிற் புத்தசமயங்குன்றிவருவதாக எழுதியிருக்கிறார். ஆகையாற் கடைச்சங்ககாலம் கி. பி. 400-க்குப்பின் எனல் பொருந்தாது.

சிலப்பதிகாரத்தில் வடநாட்டியாத்திரைசென்றசெங்குட்டுவன் தனிமுடியரசரநேகரைவென்றதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. சந்திரகுப்தன் II கி. பி. 390-ற் சகரைவென்றதுமுதல் ஸ்கந்தகுப்தன்வரை (கி. பி. 480) வடஇந்தியாவிற் குப்தர்கள்மட்டுமே ஆண்டனர். ஆதலால் அக்காலத்தில் வடஇந்தியாவிற் பலர் தனிமுடிமன்னர் இருந்தாரென்றல் ஏலாது. கி. பி. 480-க்குப்பின் 550 வரை யசோதர்மனும்

அவன் வழியினரும், குப்தரும், சிலகாலம் ஹூணரும் மட்டுமே ஆண்டனர். செங்குட்டுவன் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் இருந்தானெனின் அவன் குப்தரைமட்டுமே போரில் எதிர்த்திருக்கக்கூடும். கி. பி. 370-ல் சமுத்ரகுப்தன் திக்விஜயஞ்செய்து ஆரியவரசர்பெரும்பாலாரையுந் தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தினான். கி. பி. 320-க்குப்பின் சங்ககாலமெனின், அக்காலத்துப் பிரதானமாயிருந்த குப்தவரசரைச் செங்குட்டுவன் வென்றதாகக் கூறாதது வியப்பே.

இனி, சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் விரித்துரைக்கப் படுஞ்செய்திகள் இன்னகாலத்து நிகழ்ந்தனவென்று புத்தநிர்வாணகாலம் ஒன்றினின்றே உணரக்கூடுமாதலின், அதன்காலம் இன்னதென்று நிச்சயிப்பது ஆவசியகம். தன் அபிஷேகத்துக்குப்பின் 14-வது ஆண்டிற் பிரசுரிக்கப்பட்ட சிலாலிகிதங்களில் அசோகமௌரியன், ஈஜிப்ட் டாலமிபிலடெல்பாஸ் II (கி. மு. 285-247), மாஸிடோனியா அண்டிகோனஸ் கொனடஸ் (277-239), ஸிரீனிமகஸ் (கி. மு. 258-ல் இறந்தவன்), இபைராஸ் அலெக்ஸாண்டர் (கி. மு. 272-ல் பட்டமெய்தியவன்) ஆகிய இவர்களைத் தன் சமகாலத்தரசராகக் கூறினான் (Rapson's Ancient India p. 21; Smith p. p. 196-7). ஆகையால் அசோகனது அபிஷேககாலம் 272 to 258) + 13 = கி. மு. 285 to 271 ஆகும். அலெக்ஸாண்டர் இந்தியாவிற்குப் படையெடுத்துவந்தபோது, ஸுமால்ய நந்தன் ஆண்டுவந்தான். அதன்பின்பே சந்திரகுப்தன் அரசனாயினன் (கி. மு. 326). ஆகையாற் சந்திரகுப்தனது அபிஷேககாலத்திற்கும் அசோகனது அபிஷேககாலத்திற்கும் இடைப்பட்டகாலம் 326-271 = 55-க்குமேல் ஆகாது. புராணங்கள் சந்திரகுப்தனுக்கு 24 ஆண்டுகளும், பிந்துஸாரனுக்கு 25 ஆண்டுகளும் தருகின்றன. மஹாவம்சம் சந்திரகுப்தனுக்கு 24 ஆண்டுகளும், பிந்துஸாரனுக்கு 28 ஆண்டுகளும் தருகின்றது. அசோகனுக்குப் பட்டமெய்தி 4 வருஷங்கட்குப்பின்னரே அபிஷேகம் ஆயிற்று. ஆகவே, சந்திரகுப்த அசோக அபிஷேகங்களுக்கு இடைப்பட்டகாலமாகப் புராணங்கள் 53 ஆண்டுகளையும், மஹாவம்சம் 56 ஆண்டுகளையும் தருகின்றன. இவைகளுள் மேற்கூறினவற்றால் 56 மிகைப்பட்டதாகையால் 53-ஏ ஒப்பத்தக்கது. ஆகவே, சந்திரகுப்தனது அபிஷேககாலம் 326-க்கும் 271 + 53 = 324-க்கும் இடைப்பட்டகாலம். அலெக்ஸாண்டர் இந்தியாவைவிட்டுப்போனது 325

ஸெப்டம்பரில் (Smith p. 114). கார்மீனியாவிலிருக்கும்பொழுது (324 பிப்ரவரி Smith p. 114) தன் அதிகாரிகளை இந்தியர்கள்கொன்றதாகக் கேள்வியுற்றான் (Smith 109, 110). தலையாய்நின்று இக்காரியத்தைமுற்றுவித்தவன் சந்திரகுப்தன் (Justin XV 4). இதற்கு முன்பே அவன் அரசனாய்விட்டான் (Smith 43-4, 117-8); ஆகையாற் சந்திரகுப்தனது அபிஷேககாலம் கி. மு. 325. அசோகனது அபிஷேககாலம் கி. மு. 272. அசோகனது அபிஷேகம் புத்தர் உலகு நீத்து 218-வது வருஷத்திலென்று இலங்கைச்சரிதங்களெல்லாவுங்கூறும். ஆகையாற் புத்தநிர்வாணகாலம் 272+217=கி. மு. 489 எனப் பெறப்படும். ஆகையால் இலங்கைச்சரிதங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு காலநிர்ணயஞ்செய்யுங்கால், கி. மு. 489யே புத்தநிர்வாணகாலமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இம்முடிவை இரண்டொரு உதாரணங்களாற் சரியெனக்காட்டுகின்றேன். ஸில்வேன்லெவி என்பவர் இலங்கை அரசனான மேகவர்ணன் சமுத்ரகுப்தனது காலத்தவனென்றும் இக்குப்தவரசன் கி. பி. 370-ல் தென்னிந்தியாவிற்குப் படையெடுத்துவந்தபோது இலங்கையினின்றும் அடியுறையாக அரியபொருள்களை அனுப்பினானென்றுங் காட்டியிருக்கின்றார் (Journal Asiatique 1900 Pt. I. p. p. 316 for 401). இவன் புத்தருக்கு 833 வருஷத்திற்குப்பின்வந்து 28 வருஷம் ஆண்டானென்று மஹாவம்சங்கூறும். ஆதலால் மேகவர்ணன்காலம் கி. பி. 345-373 ஆகும். இது பொருத்தமுடையதாகவே இருக்கிறது. மேலும் பாஹியான் கி. பி. 399-ல் சீனத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டு கி. பி. 404-ல் இந்தியாவிற்குள்வந்து இவ்விடத்தே கி. பி. 410 வரை இருந்தான். பின்னர் இலங்கைக்குப்போய் அங்கே 411-2-ல் தங்கியிருந்தனன். மேகவர்ணனது 9-ம் ஆண்டில் (கி. பி. 353) இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட புத்தரது தந்தம் எல்லாரும் தரிசனஞ்செய்யும் பொருட்டு ஓர் பொதுவிடத்தே பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்டமை பாஹியனாற்சொல்லப்படுகின்றது (Wijesingha's mahavamsa p. 154). இன்னும் த-மோ-கியு-டி என்னும் புகழ்பெற்ற சிரமணர் பாஹியானது காலத்திருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இவர் இம்மஹாவம்சத்திற் புத்ததாஸனது காலத்தவராகக்கூறப்படுகிற 'தம்மகதி'யாயிருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகிறது. தான் இலங்கையிற்றங்கியிருக்கும்போது

மஹாவிஹாரம் இலங்கையரசனுற் கட்டப்பெற்றதென்று பாஹியான் தெரிவிக்கிறார். இவ்விஹாரம் புத்ததாஸனுல் நிர்மாணமாயதென்று மஹாவம்சங்கூறும். இக்காரணங்களாற் புத்ததாஸன் கி. பி. 411-ல் இருந்ததாக ஏற்படுகின்றது. மஹாவம்சத்தின்படி புத்ததாஸன் புத்தருக்குப்பின் 870-899 அரசுபுரிந்தான். அதாவது அவன்காலம் 382-411 என்றாகும். இதுவும் மேற்காட்டியதைப் பலப்படுத்துகின்றது. ஆகையால் புத்தர்நிர்வாணகாலம் கி. மு. 480 என இலங்கைச் சரிதங்கள்கொண்டமை மேற்காட்டப்பெற்றவற்றால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. இனிச் சிலப்பதிகாரமணிமேகலைசெய்தோர் நிகழ்ந்தகாலத்தை நிச்சயிப்பதற்கு மேற்கண்டகாலம் எவ்வாறு உதவுகின்றதென்பதனை விவரிக்கின்றேன்.

பத்தினிதேவிக்குக் கோயிலமைப்பித்துச் செங்குட்டுவன் விழவியற்றியகாலத்தே உடனிருந்த இலங்கைக்கோமானை ('பாஹுல்ஸ்சன்றேன்' 171), இவ்விழாவிற்கு "கடல்சூழிலங்கைக் கயவாகுவேந்தனும்" (160) வந்திருந்தனனென்பர், அவன் இலங்கைக்குத் திரும்பியவுடன் தனது இராஜ்யத்தில் பத்தினிதேவி கோயிலமைப்பித்துப் பூஜைசெய்தனனென்றும் கூறுகின்றனர். 2000 வருஷங்கட்கு முன்னர் சரிதங்களை இடையீடின்றிக்கூறுகின்ற இலங்கைச்சரிதங்களில் 'கயவாகு' என்ற பெயருள்ளார் இருவரே கேட்கப்படுகின்றனர். அவருட் கயவாகு II கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டிலிருந்தனனாதலின் அவனைச் செங்குட்டுவன்காலத்தவனாக எவருங்கருதார். கயவாகு I கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டிலிருந்தானென்பது பின்னர்க்காட்டப்படும். 'கயவாகு' என்பது இலங்கையரசர்களின் பட்டப்பெயராயிருக்கலாமெனின் அங்ஙனம் ஒரு இலங்கைச்சரிதமாவது கூறாததுமன்றி, இக்குறிப்பு பெயர்தானென்பதனை அது ஆதரிக்கின்றது. முன்னோர்காலத்தில் நிகழ்ந்த சோழர்படையெடுப்பில் காவேரியில் வேலைசெய்தற்காகச் சிறைபிடித்துப்போன இலங்கைக்குடிகளைக் கயவாகுவென் அரசன் இந்தியாவிற்குவந்து சிறைமீட்டுத்திரும்பியதாக, பூஜாவளி, இராஜரத்நாகரி, இராஜாவளி, ஆகியமூன்று சரிதங்களும் கூறுகின்றன. இக்கயவாகு, புத்தரது பிக்ஷாபாத்திரத்தையும், பத்தினிதேவியின்காலணிகளையும் இந்தியாவினின்றும் இலங்கைக்குக் கொண்டுபோனதாக இராஜாவளிதெரிவிக்கின்றது. இதனால் செங்குட்டுவன்காலத்தவன் கயவாகு I என்பது தெள்ளிதினுணரக்கிடக்கின்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக்கட்டி மதிலிடுவித்தகரிகாலன்

(பட்டினப்பாலை), இலங்கைக்குச்சென்று வேலையாட்களைக்கொண்டு வந்தனன்போலும். இதனையே 'சோழர்படையெடுப்பு' என்று சரிதங்கள் கூறுவதாயெண்ணுதல் தவறாகாது. இனி, கயவாகு என்னும் பெயருடைய அரசர்கள் பலர் இருந்திருக்கலாமென்றும், பிறதியஅரசர்களது சரித்திரங்கள் கி. பி. 13-வது நூற்றாண்டிற்றான் எழுதப்பெற்றனவாகையாற் பிழைபட்டுப்போதற்கிடமுண்டென்றும் சிலர்கூறுவர். ஆனால், இலங்கைச்சரிதங்களிற்காணப்படும் அரசர்களது பட்டிகையோ இடையீடின்றித் தொடர்ச்சியாயும் பூரணமாயுமிருக்கிறது. இலங்கையிலுள்ள பௌத்தர்கள் தமது வழக்கப்பிரகாரம் எழுதிவைத்திருந்த பலபழயசரித்திரக்குறிப்புகளை ஆதாரமாகக்கொண்டே இவை வரையப்பட்டன. இவைகளிற்கூறப்பட்டனவெல்லாம், சிலாசாஸனங்களாலும் பிறகருவியாலும் இதுகாறும் உண்மையெனத் தேறப்பட்ட விஷயங்களோடு முழுவதும் பொருத்தமுடையனவாகவே இருக்கின்றன. கி. மு. 500 முதல் கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள ஒவ்வொரு அரசன்காலத்தையும் நுட்பமாக எடுத்துக்கூறுவனவாயுள்ளன. இலங்கையிலுள்ள பல பௌத்தமடங்களில் கி. பி. 400-ல் 'அத்தகத மஹாவம்சம்' என்ற புராதனசரித்திரநூலொன்று பல ரூபபேதங்களுடன் இருந்ததாகத்தெரிகின்றது. மஹாவம்சத்தின் உரைகாரருக்கும் அவர்காலத்தவர்க்கும் மேற்குறித்தநூல் கிடைத்ததென்பதிலும், அவ்வுரைகாரரெழுதுவனவெல்லாம் அந்நூலையாதாரமாகக்கொண்டதானுள்ளனவென்பதிலும், அவையெல்லாம் உண்மைதானென்பதிலும் தமக்குச் சிறிதும் சந்தேகமேயில்லையெனக் கெய்கர் எழுதிச் செல்கின்றார் (Introd p. XI). கடைச்சங்ககாலம் என்று ஐயங்காரவர்கள்கூறும் 5-ம்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாஹியான் இலங்கைக்குவந்தபோது 'புத்ததாஸன் ஆண்டானென்போமா அல்லது ஐயங்காரவர்கள் ஓரிடத்திற்கூறும்வண்ணம் ஒரு கயவாகுவே ஆண்டனனென்போமா, அல்லது அவர் வேறிடத்திற்சொல்வதுபோலத் ததியன்றான் ஆண்டனனென்போமா? இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்றதை அவர்கள் மறந்தனர்போலும்.

தீபவம்சம், மகாவம்சத்திற்குமுந்தியது. அதன்படி கஜ்பாகுவின் காலம் புத்தருக்குப்பின் 642-664. மகாவம்சத்தின்படி புத்தருக்குப்பின் 653—675. டர்னரதுமஹாவம்சத்தின்படி புத்தருக்குப்பின்

665 வரை 12 வருஷம் அரசாண்டான். ஆகையால் தீபவம்சத்திற்கொடுத்திருப்பதுதான் சரியாயிருக்கலாம். ஆகவே முதலாவது கஜபாகுவின்காலம் (642 to 664) அல்லது (653 to 675—488= (154 to 176 கி. பி.) அல்லது 165 to 187 கி. பி.யாயிருத்தல்வேண்டும். எங்ஙனமாயினும் கி. பி. 187-க்குப்பின் இருக்கமுடியாது. கடைச்சங்கத்திறுதிக்காலமும் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின்னில்லை. இனிச் சிலப்பதிகாரத்திற்காணப்படும் ஜோதிஷக்குறிப்புக்களையெடுத்துஆராய்வோம்.

சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் தாங்குறிப்பிடுங்காலத்துக்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட சிலப்பதிகாரநூலுரைப்பகுதிகள் கீழ்வருவன:-

"வான்கண்விழியாவைகறையாமத்து
மீன்றிகழ்விசும்பின் . . ன்மதிநீங்கக்
காரிருணின்றகடை . . . ங்குல்" (சிலப். X 1—3)

"ஆடித்திங்கட்பேரிருட் . . கத்
தழல்சேர்குட்டத்தட்டமிஞான்று
வெள்ளிவாரத்தொள்ளெரியுண்ண
வுரைசான்மதுரையோடரசுகேடுறுமெனு
முரையுமுண்டே" (சிலப். XXIII 133—7).

"அந்தச்சித்திரைத்திங்கட்புகுதிநாள், சோதி; திதி—மூன்றாம்பக்கம், வாரம்—ஞாயிறு. இத்திங்களிருபத்தெட்டிற் சித்திரையும் பூரணையுங் கூடிய சனிவாரத்திற் கொடியேற்றி, 'நாலேழ்நாளினும்' என்பதனால் இருபத்தெட்டுநாளும் விழாநடந்து கொடியிறங்கி, வைகாசி இருபத்தெட்டினிற் பூருவபக்கத்தின் பதின்மூன்றாம்பக்கமும் சோமவாரமும் பெற்ற அனுடத்தில் நாட்கடையாடி யூடுதலின், வைகாசி இருபத்தொன்பதிற் செவ்வாய்க்கிழமையுங்கேட்டையும்பெற்ற நாசயோகத்து நிறைமதிப் பதினாலாம்பக்கத்து வைகறைப்பொழுதினிடத்து நிலவுபட்ட அந்தாரத்திருளிலேயென்றவாறு. அது பூருவபக்கமென்றுதோன்றக் 'காரிருணின்றகடைநாட்கங்குல்' என்றார்". (சிலப். X 1—3 உரை பக்கம் 230). மேற்கண்ட ஜோதிஷக்குறிப்புகளைவைத்துக்கொண்டு நான் கணித்ததில் கி. பி. 1 முதல் 1400 வரை எவ்வொருவருஷமாவது முழுவதும் பொருந்தவில்லை. சிலப்பதிகாரப்பதிப்பாசிரியரான மகாமகோபாத்தியாயர் சாமிநாதையரவர்களும் "இவ்விசேடவுரையிலுள்ள

காலவரையறை பொருந்தாததுபோற்றோற்றுகிறது" (சிலப்-பக்கம் 230) என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால் சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் கி. பி. 756 எல்லாஜோதிஷக்குறிப்புகளுக்கும் பொருத்தமாக இருக்கிறதென்று எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் கொடுக்குங்காரணங்களையும் கொண்டமுடிபுகளையும் நுண்ணிதின் ஆராய்தல் வேண்டும்.

முதலில் அந்தவருஷத்தில் (கி. பி. 756) சித்திரைமாதம் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்றுதொடங்கிற்றென்றும், நக்ஷத்திரம் சுவாதியென்றும், இந்நக்ஷத்திரம் சூரியோதயத்தின்மேல் 38 நாழிகைப்பின்வந்து மறுநாள் உதயாத்பரம் $35\frac{1}{2}$ நாழிகைமுடிய இருந்ததென்றும், அந்நாளைச் சித்திரைநாளென்றுதான் சாதாரணமாய் வழங்குவரென்றும், ஆனாற் கண்ணகியுங்கோவலனும் புகாரைவிட்டுச்சென்றது செவ்வாயுங் கேட்டையும்பொருந்தியநாளாதலின் அதிலிருந்து பின்னாற்கணித்துச் சோதிநக்ஷத்திரமென்று அடியார்க்குநல்லார் வரைகின்றாரென்றும் சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஒருநாளில் சூரியோதயத்தில் என்ன திதி நக்ஷத்திரம் இருக்கிறதோ அதைத்தான் அந்தத்தினத்துத் திதிநக்ஷத்திரமாகச்சொல்லுவது நமதுதேசத்தின் வழக்கம். ஆனால் ஒருதினத்தில் ஒருலக்னத்தைச் சுபகரமானதென்று எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதாயிருந்தால், அந்தலக்னத்திற்குரியதிதியும் நக்ஷத்திரமுங் கூறப்படும். சித்திரைப்புகுதிநாளைச்சொல்லவேண்டிய இந்தஇடத்தில் சுபலக்னமுதலியவைபார்க்கும் ஆவசியகமில்லை. ஆகவே, சித்திரைநக்ஷத்திரத்தைச் சோதியென்று அடியார்க்குநல்லார் கூறினாரென்றுகருதுதற்குத் தக்கசமாதானமிருத்தல்வேண்டும். 29ந் தேதிக் கேட்டையிலிருந்து பின்னாற்கணித்துச் சோதியென்றுகொண்டார் என்று பிள்ளையவர்கள் இதை விவரிக்கின்றார்கள். எந்தஆதாரத்தைக்கொண்டு இவ்வாறுகூறினாரென்பது புலப்படவில்லை. நூல்தோன்றியகாலத்திருந்த ஓர் உரைகாரரால் சோதிடக்குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டு வரன்முறையாய் அடியார்க்குநல்லார்காலம்வரை வந்ததென்றும் அதனையாதாரமாகக்கொண்டே இவர்இவ்வளவுநுட்பமாய்த் திதி வார நக்ஷத்திரங்களைக் குறித்திருக்கின்றாரென்றும் பிள்ளையவர்களே வேறோரிடத்திலெழுதுகின்றார்கள். இங்ஙனம் சொல்லுபவர்கள், பின்னோக்கிக்கணித்துப்பார்த்து அடியார்க்குநல்லார் வரைகின்றார்

என்றும் கூறுகிறார். இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று முரணுகின்ற இவ்விரண்டும் பிள்ளையவர்களது கொள்கையை ஸ்தாபிப்பதற்கு அத்தியாவசியமாகின்றன. மேலும் பின்னோக்கிக் கணித்தபோதிலும் சோதி பெறப்படாது. ஏனெனில் சித்திரைப்புகுதிநாள் ஞாயிறாகவும் வைகாசி 29 செவ்வாயாகவுமிருத்தலால், அச்சித்திரைமாதம் 30நாளே உடைத்தென்றும், இவ்விரண்டுநாட்களுக்கும் இடைப்பட்டகாலம் 58 நாட்களெனவும் அறிகின்றோம். சராசரி நாளொன்றிற்கு ஒருநக்ஷத்திரமாகச் சித்திரைப்புகுதிநாளன்று, கேட்டைக்கு 58 நக்ஷத்திரங்களுக்குமுந்தின (அதாவது சோதியல்லாது) சித்திரைநக்ஷத்திரமே இருந்திருக்கவேண்டும். இவ்விஷயமொன்றே நமதுமனத்தில் ஐயத்தைவிளைக்கப்போதுமானது. கீழ்வருவன அவ்வையத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சித்திரைப்புகுதிநாளிலுள்ள திதி மூன்றாந்திதியென்றிருப்பதை ஒன்றாந்திதியென்று பிள்ளையவர்கள் திருத்துகின்றார்கள். ஏனெனில் 57 நாட்கழித்து வைகாசி 28-ல் திதி 0 13.* 0 3-லிருந்து 0 13 முடிய 55 நாளுக்குமேலாகாது. ஆகையால் மூன்றாந்திதியென்றிருப்பது ஜோதிஷ கணிதத்தின்படி அசம்பாவிதமென்கிறார். இதுசரியே. இது ஏடெழுதுவோரால்நேர்ந்த பிழையெனின், அங்ஙனம்நேர்ந்ததென்றுகருதுதற்கு முடியாத அநேகஇடங்களில் அடியார்க்குநல்லார் பிழைபடஎழுதுகின்றார். ஆகையால் சோதிடவிஷயத்தில் உரைகாரரது அறியாமையே இப்பிழைகளுக்கெல்லாம் காரணமேயன்றிப் பிறிதன்று. ஆதலின் பிள்ளையவர்கள் திருத்தியமைத்துக்கொண்ட சோதிடக்குறிப்பைவைத்துக்கணித்தல் சரியன்று. மேலும் அவ்வாறே ஒன்றாந்திதியென்று திருத்திக்கொள்ளினும், சித்திரைப்புகுதிநாளினது திதி அதுவன்று; பகல் 11-மணிக்குமேலேதான் இத்திதி ஆரம்பிக்கின்றதாதலின். இவ்விதமாக கி. பி. 756-ல் சித்திரைமாதமுதற்றேதிக்குக்கொடுத்திருக்குங் கணிதம் பொருந்துமாறில்லை.

சித்திரை 28-ல், 0 13-ம்திதியென்றும், 14-ம்திதியும் அன்று வெகுநேரங்கழித்துவந்திருக்கின்றதென்றும், ஆகையால் அத்தினத்தில் பௌர்ணமியேயில்லையென்றும் பிள்ளையவர்களே ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஒருமாதத்தில, இன்னதேதியில், இன்னவாரத்தில், இன்ன

* 013 என்றெழுதியிருப்பதைச் சுக்கிலபக்ஷத்திரயோதசி என்றும், 03 என்றெழுதியிருப்பதைச் சுக்கிலபக்ஷத்திருதியையென்றும் படித்துக்கொள்க.

திதியில், இன்னநக்ஷத்திரத்தில் நடைபெறுவதென்றேற்படுத்திய விழாவானது முன்பின்னாகத்தான்வருமென்றும், அதனால் நூலிற்குறித்த காலத்துக்குச் சிறிது மாறியிருப்பினும் தவறாகாதென்றும் பிள்ளையவர்கள் வாதிக்கின்றார்கள். இந்திரவிழவு இன்னதேதியில் நடக்கவேண்டுமென்ற நியதியிருந்ததற்கு ஆதாரமுமில்லை. நமதுதேசவழக்கமுமதுவன்று. மேலும் இந்திரவிழவு பொதுவாக இன்னகாலத்துநடக்கவேண்டுமென்பதைக்குறித்து அடியார்க்குநல்லாரெழுதவில்லை. அவர்கூறுவதெல்லாம், கோவலன்கதைநடந்த அந்தவருஷத்தில, இன்னகாலத்தில் விழாநடந்தது என்பதே. இது "அந்தச்சித்திரைத்திங்கட்புகுதிநாள்" என உரைகாரர் எழுதிப்போவதினாலேவிளங்கும். ஒருதிதியில் நடைபெறவேண்டுமென்றேற்பட்டு, குறித்தஅவ்வருஷத்தில் அத்திதியிலன்றி வேறுதிதியில்வருமாயின் பொதுவாகஏற்பட்டதிதியைக்கூறாது, அவ்வருஷத்துள்ளதிதியையன்றோகூறுவர் உரையாளர்? அவ்வருஷத்தில்நேர்ந்த சமபவத்தை விவரிப்பதன்றோ ஆசிரியர் கருத்து? விழாக்கள் பிள்ளையவர்கள்சொல்லும்விதத்தில நடைபெற்றவென்பதற்கு மணிமேகலையில் இந்திரவிழவும் சிலப்பதிகாரத்தில் காமனுவிழவும் அவ்வாறேவருமென்றுசொல்லியிருப்பதாக ஆதாரங்காட்டுகின்றார்கள். கி. பி. 756-லும் 771-லும் சிலப்பதிகார மணிமேகலைச்செய்திகள் நிகழ்ந்தனவென்ற தமதுகொள்கையையே ஆதாரமாகக்கொண்டதனாலே, இஃதேற்பட்டதேயன்றிப் பிறிதன்று. மேற்கூறியதினின்று சித்திரை 28-க்கும அவர்கள் குறிப்பிடுங்காலம் பொருந்தவில்லை.

இனி வைகாசிமாதத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இம்மாதம் 28ல் நாட்கடலாடி, 29-ல் இரவு வைகறையாமத்திற் கோவலனும் கண்ணகியும் பிரயாணமானார்களென்று உரைகாரர் தெளிவாகக்கூறுகின்றார். கி.பி. 756-ல் வைகாசி 28க் குறிப்புகளெல்லாமொத்திருக்கின்றன. ஆனால் 29-க்குறிப்புகள் பொருந்தவேயில்லை. அன்றிரவு பிரயாணமானசமயமாகும். பின்நிகழ்ந்த துர்ச்சம்பவங்களுக்கெல்லாம் முன்னறிகுறியாயிருந்ததும் அக்காலம் உரைகாரர் சோதிடகணனஞ்செய்தற்கு ஏதுவாயிருந்ததும் அது. முக்கியமான இச்சமயத்தில் உரைகாரர் கொடுக்குந்திதியும் பிள்ளையவர்கள்கொடுக்குந்திதியும் பொருந்தவில்லை. பிள்ளையவர்கள்கணனப்படி செவ்வாய்க்கிழமையன்று பௌர்ணமி

யாதலின் இரவுமுழுவதும்நிலாவுண்டு. நிலவடைந்ததற்கும் சூரியோதய மாவதற்கும் மத்தியில் இருளேயில்லை. ஆனால் நூலிலோ "வெண்மதி நீங்கக்காரிருணின்றகடைநாட்கங்குல்" என்று கொடுத்திருக்கிறது. இதற்காகச் செவ்வாய்க்கிழமையிரவுஎன்பதைச் செவ்வாய்க்குமுந்திய அதாவது திங்கட்கிழமையிரவு என்றுகொண்டார்கள்! அவர்கள்சொல வதுபோற் கொள்ளினும செவ்வாயுங்கேட்டையுங்கூடியது கோவலன் புறப்பட்டசமயததாகாதே! அவனும கண்ணகியும புறப்பட்டு 4 மணி நேரத்திற்குப்பின்னரே இரண்டும் சேருகின்றன. 4 மணிநேரத்துக்குப் பின்வந்த நாசயோகம் கோவலன் கண்ணகியை ஒன்றுஞ்செய்யவல்ல தன்றென்பது ஹோராசாஸ்திரததிற்பழகியார்எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததேயன்றோ. செவ்வாய்க்கிழமையிரவென்பது திங்கட்கிழமை யிரவென்றுபொருள்படுமென்று தாங்கொண்டதைவலியுறுத்தற்கு நாட்கடலாடியஅன்றே கோவலனும் கண்ணகியும் புறப்பட்டார்க ளென்று நூலாதாரம காட்டினார்கள். இது உரைகாரர் நூலுட்கூறு வனவற்றோடு முரணுகின்றாரென்றும் ஆகையால் அவருரைப்பன வற்றை யாதாரமாகக்கொள்ளுதல் கூடாதென்றும் காட்டுமேயன்றிப் பிறிதன்று. மேலும் பிள்ளையவர்கள்கணனப்படி ஒருநாளின்காலையில் 13-ம்திதியிருக்கின்றது. 14-ம்திதியும் அன்றுதொடங்கி அன்றே முடிந்துவிடுகின்றது. இது அபூர்வமே. பிள்ளையவர்கள் இவ்வாறிருக்க வேண்டுவதும் ஒருநியதியென்றும், இந்நியதிக்கு கி. பி. 756 ஒன்றே ஒத்திருக்கின்றதென்றும் கூறுகின்றார்கள். இது நூலையும நூலோடொவ் வாதவுரையையும, தாம் முன்பே அமைத்துக்கொண்டதோர்முடி போடு பொருந்த முயல்வதின்பயனும். இவ்விதமாகவந்தமுடிபுக்குங் கூடச் சூரியாஸ்தமனபிரத்யக்ஷகாலத்தைக்கொண்டு முற்காலத்திற் சங்கிராந்திசமயங்கணிக்கப்பட்டதென்றுங் கொள்ளவேண்டியதாயிருந் தது. கி. பி. 756-ல் ஏப்ரில் 20-ல் மத்தியசூரியோதயம் 30 நாழிகை 30 பலத்திற்குப்பின் இடபசங்கிராந்திநேர்ந்ததிலிருந்து இடபமுதற் றேதி ஒருநாட்கழித்துவந்ததென்பதைத்தவிர வேறுகாரணம் அவர்கள் காட்டவில்லை. இவ்வாறு திருத்தியும் புதுக்கியும் விளக்கியும் அமைக் கப்பட்ட ஒருகொள்கை பிழையின்றியிருக்குமோ?

கி.பி. 756 வைகாசிப் பௌர்ணிமையன்று சந்திரகிரகணமிருந்ததாக வும், ஆயின் நூலுரை ஆசிரியரிருவரும் அதனைக்குறித்து யாதொன்றுங்

கூறவில்லையாதலின் கவனிக்கவேண்டியதில்லையென்றும் பிள்ளையவர்கள் எழுதுகிறார்கள். கி. பி. 756 உண்மையானகாலமாயிருக்குமாயின், நூலாசிரியராவது உரையாசிரியராவது இக்கிரகணத்தைப்பற்றி ஒன்றுங்கூறாதது ஆச்சரியம். கோவலனும் கண்ணகியும் புறப்படும்போது ஏற்பட்ட துர்நிமித்தங்களையெல்லாம் ஒருசேர எடுத்துக்கூறும்போது, துர்நிமித்தங்களுள் அதிமுக்கியமான சந்திரகிரகணம் அன்றிருந்திருக்குமாயின் அதைக்கூறாததற்குக் காரணமென்ன?

இனி, இவர்களதுகாலகணனம் மூலத்துட்கூறுவனவற்றோடாயினும் ஒத்திருக்கின்றதா என்று ஆராய்கிறேன். இவர்கள் கணித்ததில் கி.பி.756 ஜூலை 23-ல மத்யசூரியாஸ்தமனசமயத்துப் பரணிகார்த்திகையும் அஷ்டமியுமிருந்தன. எனது கணனப்படி சூரியோதயத்துக்கு 38 நாழிகை 16 பலத்திற்கப்புறந்தான் பரணி தொடங்கிற்று. ● 6 திதி 41 நாழிகை 20 பலம்வரையிருந்தது. அன்று 8-ம் திதியுமில்லை. கிருத்திகையுமில்லை. அவர்களது கணனமே சரியென்றுவைத்துக்கொண்டபோதிலும், நூலிற்கண்டவற்றோடு பொருந்துமாறில்லை. ஏனெனின் மதுரையெரியுண்டது நள்ளிருளாகலின் (சிலப்-பதிகம் 41-3), அந்நள்ளிருளில் பரணியும், 8-ம்திதியும் சேர்ந்திருத்தல்வேண்டும். இன்னும், அரும்பதவுரையாசிரியர் 'அழல்சேர்குட்டம்' என்பதற்கு அதன்பொருளாகிய கிருத்திகையென்றெழுதாது 'பரணிகார்த்திகை' யென்றெழுதியதைநோக்குங்கால பதப்பொருளைவிசேஷமாகக் கவனியாது உண்மையைக்கவனித்து எழுதினாரென்றேற்படுமாகலின் நள்ளிருட்சமயத்துப் பரணியும் 8-ம்திதியும் நிச்சயமாயிருந்துதீரவேண்டும் என்று பிள்ளையவர்களே சொல்லுகிறார்கள். அவ்வாறு சேர்ந்திருக்கவில்லையென்பது பிரத்தியக்ஷம். இனி நூலிற்காணப்படுவனவற்றோடு ஒத்தேயிருந்தது என்று வைத்துக்கொள்ளினுங்கூட, கி.பி. 8-ம்நூற்றாண்டிற்றான் சிலப்பதிகாரச்செய்தி நடந்ததாகல்வேண்டுமென்று வேறுவகையால் நிச்சயிக்கப்பட்டாலன்றிப் பிள்ளையவர்கள் சொல்வது பயனில்லாததாய்முடியும். ஏனெனில் உரையைநீக்கி நூலுட்கூறப்பட்டவைகளைமட்டு மெடுத்துக்கொண்டால், அவைகளுக்குப் பொருத்தமானகாலம் 2-ம் நூற்றாண்டில்மட்டும், 11 வருஷங்கள் கிடைக்கின்றன. அவைகள் கி. பி. 100, 103, 107, 117, 130, 134, 144, 157, 171, 188, 198 ஆகவே கி. பி. 756 பொருத்தமில்லையென்பது காட்டப்பட்டது.

இனி, ஜோதிஷவிஷயத்தில் அடியார்க்குநல்லாரை ஆதாரமாகக் கொள்ளுதற்குத் தகுதியுடைத்தன்றென்பதைக் காட்டுகின்றேன்.

காமனது விழவைப்பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்தில்,

"காமர் வடக,

....

விருந்தாட்டம நமோ விருப்பசவீரன்
தென்றிசைம நந்திநேர் பெருமா நிந்தன் ஆயு
இந்திரவிழவுகொண்டெடுக்குநாளில" (VI. 2-6)

என்று கூறப்பட்டுளது. அடியார்க்குநல்லார் "பங்குனித்திங்கள் 29-ற் சித்திரைநாளிலே அவ்விழா முடிந்தபின் ... இந்திரவிழவிற்குக் கால்கொண்டு கொடியெடுக்குநாள் மேலைமாதத்து இந்தச்சித்திரைநாளெனச் சொல்லியென்க. இதுவென சொல்லுக்கு அன்றும் சித்திரையாகலின். இரண்டு திங்களுக்கு நிறுத்து... எனின்" என்று உரையெழுதிப்போயினார். பங்குனியில் காமவிழா நடந்தேறியதனால் அதற்கடுத்த சித்திரையில் சித்திரா நக்ஷத்திரதினத்தில் இந்திரவிழாத் தொடங்குமென்று மேலைத்தினின்றும் அறிகின்றோம். இந்திரவிழவு நடக்கவேண்டும் நாளை நிச்சயிப்பதில் மாதமும் நக்ஷத்திரமுந்தான் பிரதானமென்பது நூலினின்று அறியப்படுகின்றது. இம்முடிபு சிலப். V. 64-7ம் மணி I. 19-22ம் ஒத்துநோக்கினும் பெறப்படும். பங்குனித்திங்கள் 29-ல சித்திரைநாளிலே காமனதுவிழவுமுடிந்ததென உரையிற்காணப்படுகின்றது. சித்திரை 28 சனிக்கிழமையென்றும் வைகாசி 28 திங்களென்றும் உரைகாரர் கூறுவதால் அச்சித்திரை மாதத்துக்கு 30 நாளென்றும் அதற்குமுந்திய பங்குனிக்கு 31 நாளென்றும் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆகையால், பங்குனி 29-ல சித்திரையானால், சோதி பங்குனி 30-லவராமல், 3 நாளைக்குப்பிறகு சித்திரைமாதம் 1-ல் வருவது எங்ஙனம்? ஒருசித்திரையிலிருந்து மறுசித்திரைக்கு 27 நாளே இடைப்படுமாதலால், இந்திரவிழவு சித்திரை 25-ல்வாராது 28-ல் வருவதெங்ஙனம்? 'பங்குனி 29'என்றதில் '29'ஐத் திதியென்றே கொள்வோமாயினும், அடியார்க்குநல்லாரே 'அது பூர்வபக்கமென்பது தோன்ற' (சிலப். X. 1-3 உரை) என்றதனால் சுக்லபக்ஷமே பூர்வபக்கமென்று கருதினாராதலால், சித்திரைநாளில் (பங்குனியில) திதி 14.

அங்ஙனமாயின் அதற்கடுத்தசோதிநாளில் திதி [illegible]3 அல்லது [illegible]1 ஆவதெங்ஙனம்? இவ்விஷயம் அடியார்க்குநல்லார் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படக்கூறுகின்றார். ஆகையால் சித்திரைப்புகுநாளன்று மூன்றாந்திதி என்றதில் பிழை அவருக்கே உரியது. 'நாலேழ்நாளினும்' (மணி I. 8) என்றதில் விழவு 28 நாள்நடந்தது. கொடியேற்றுநாளைத்தவிர்த்து 28 நாளெனினும் வைகாசி26-ல் விழவு முடிந்திருக்கவேண்டும். அன்றே கொடியிறக்கி, 27-ல் நாட்கடலாடியிருக்கவேண்டுமே. உரைகாரர் 28-ல் என்று கூறுவதெங்ஙனம்? இன்னும் நாட்கடலாட்டும் கோவலனது பிரயாணமும் வெவ்வேறு நாட்களில்நிகழ்ந்தன என்றுகூறுவர். ஆனால் நூலிலே இதற்குநேர்மாறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாட்கடலாடிய அன்று மாதவியோடிருந்த கோவலன்பிரிந்துசென்றவுடன், மாதவியே கோவலனிடத்து வசந்தமாலையைத் தூதனுப்புகின்றாள். கோவலன் வசந்தமாலையைக்கடிந்தனுப்பிவிடுகின்றான். இதனைக்கேட்டதும் 'கோவலன் இன்றிரவுவாராதுபோயினும் நாளைக்காலைவரத்தவறான்' என்று மாதவி சிலப்பதிகாரத்தில் எட்டாங்காதையில் (68-71 & 109-118; பிள்ளையவர்கள் மூன்றாங்காதையென்றது தவறாகும்) கூறுகின்றாள். பின்னர்க்கோவலன் நேரே கண்ணகியிடத்துச்சென்று, அன்றே இரவுவிடியுமுன் தன்னூர்விட்டுப்போவதற்கு அவளை உடன்படுத்துகின்றான். ஆகையால் கடலாடலும் பிரயாணமும் ஒரேநாளில் நிகழ்ந்தன. மேலும் உரைகாரர்சொல்லுஞ்ஜோதிஷக்குறிப்புகளுக்குப் பொருத்தமானகாலம் கி. பி. 1 முதல் 1400 முடியக்கணித்ததிலும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் உரைகாரர் ஜோதிஷத்தில்வல்லவரன்று. சாதாரணமாய் நாசயோகமெனவழங்கும் செவ்வாயையுங்கேட்டையையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு மற்றக்குறிப்புகளையெல்லாந் தம்மாலியன்றவளவு கணித்துத்தருகின்றாரெனத்தோன்றுகிறது. அக்குறிப்புகள் கர்ணபரம்பரையாய் அவருக்குவந்தனவெனின், அவருக்குமுன்னிருந்த அரும்பதவுரையாசிரியர் அவைகளைக்கூறாததற்குக் காரணம் யாது?

இனி, பிள்ளையவர்கள் அறுதியிட்டமணிமேகலைக்காலத்தை யாராய்தல்வேண்டும். அவர்கள் பின்வரும் மூன்றுதொடர்களைத் தமது முடிபுக்கு ஆதாரமாகக்கொண்டார்கள். அவை:—

(1) "இருதிளவேனிலெரிகதிரிடபத்
தொருபத்தின்மேலுமொருமூன்றுசென்றபின்
மீனத்திடைநிலைமீனத்தகவையிற்
போதித்தலைவனொடுபொருந்தித்தோன்று
மாபுத்திரன்கையமுதசுரபியெனு
மாபெரும்பாத்திரமடக்கொடிகேளா
யந்நாளிந்நாளப்பொழுதிப்பொழுது" (மணி. XI. 40-6).

(2) "இருள்பரந்திடங்குமலர்தலையுலகத்து
விரிகதிர்ச்செல்வன்றோன்றினனென்ன
வீரெண்ணூற்றீரெட்டாண்டிற்
பேரறிவாளன்றோன்றும்" (மணி. XII. 75-8).

(3) "ஆங்கவ்வாவயிற்றமரர்கணமுவப்பத்
தீங்கனிநாவலோங்குமித்தீவினுக்
கொருதானாகியுலகுதொழத்தோன்றினன்
பெரியோன்பிறந்தபெற்றியைக்கேணீ
யிருதிளவேனிலெரிகதிரிடபத்
தொருபத்தின்மேலுமொருமூன்றுசென்றபின்
மீனத்திடைநிலைமீனத்தகவையிற் [19-26.)
போதித்தலைவனொடுபொருந்தியபோழ்தத்து" (மணி. XV.

என்பனவாம். மேற்காட்டப்பட்டவற்றால் புத்தர் 1616-வருடங்களுக்குப்பின் தோன்றுவரென்பது குறிக்கப்படுகிறதென்றும் குறிக்கப்பட்டவாறே மணிமேகலை மணிபல்லவத்திற்குச்சென்றசமயத்தில் புத்தர்தோன்றினரென்றும் அங்ஙனந்தோன்றியது இடபமாதத்து விசாகமும் பௌர்ணமியுஞ்சேர்ந்த 13-வது தேதியென்றும் நமது பிள்ளையவர்கள் அனுமித்து மணிமேகலையின்காலம் கி. பி. 771-ஆக நிச்சயித்தல்கூடுமென்று சொல்லுகிறார்.

மேற்குறிக்கப்பட்ட மூன்றுதொடர்களில் முதற்றொடரில் புத்தர் பிறந்த விசாகதினத்தில் ஆபுத்திரன் அக்ஷயபாத்திரம் மணிபல்லவத்துக் கோமுகிப்பொய்கையின்மேலிடத்துத் தோன்றுமென்றும், அங்ஙனந்தோன்றவேண்டியநாளும் நேரமும் அப்பொழுதேயென்றும் தீவதிலகை மணிமேகலைக்குச்சொல்லுகின்றாள். புலவர் பெருந்தகை

சாமிநாதையரவர்கள் மேற்குறித்த அக்ஷயபாத்திரத்தோற்றம் வருடந் தோறும் நிகழ்வதொன்றென உரையெழுதியிருக்கின்றார்கள். அவ் வுரை ஆபுத்திரன் தான் இறக்குந்தருவாயிற்கூறிய

> “கோமுகியென்னுங்கொழுநீரிலஞ்சியி
> ஞேரியாண்டோருநாட்டோன்றெனவிடுவோ
> னுளனாற்பூண்பாயகாதுயிரோம்புந
> நளிரொளிவாளையாபுகுவாய்” (மணி. XIV. 91-4)

என்பதற்குப் பொருத்தமுடையதாகின்றது. மேலும் தீவதிலகை மேற் காட்டியவாறு மணிமேகலைக்குச்சொல்லும்வரை, மணிமேகலை நூலுள், புத்தர் மறுமுறைதோன்றுவதைப்பற்றியொன்றுங் கூறப்படவேயில்லை. ஈண்டுக்குறிக்கப்பட்ட முதற்றொடரினும் அவ்வாறுதோன்றுவது குறிக்கப்படுவதாகக் காணப்படவில்லை. அங்கே சொல்லியிருப்பதெல் லாம் அக்ஷயபாத்திரம் வருடந்தோறும் குறித்தசமயத்துத்தோன்று மென்பதே. அன்றியும் தீவதிலகை புத்தர்தோன்றுவதை மணிமே கலைக்குத்தெரிவிக்குங் கருத்துடையவளாயின் முக்கியமான அவ்விஷயத் தை அவள் மிகவும் தெளிவாயும் பகிரங்கமாயும் வெளியிட்டிருத்தல் வேண்டும்.

புத்தர்தோன்றுவரென்பது மணிமேகலை நூலின் 12-வது காதை யினின்றுகாட்டப்பட்ட மேற்குறித்த இரண்டாவதுதொடரிற்றான் முதன்முதல் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. ஆண்டுள்ள ‘தோன்றும்’ என்னுஞ்சொல்லாற் புத்தரதுபிறப்பு எதிர்காலநிகழ்ச்சியாகக்குறிக்கப் பட்டதன்றி அஃது இறந்தகாலச்செய்தியாகக்குறிக்கப்பட்டிலது. பிள்ளையவர்கள்சொல்லுகிறபடி மணிமேகலை மணிபல்லவஞ்சென் றிருந்தகாலத்துப் புத்தர்தோன்றியதுண்மையாயின், மணிபல்லவஞ் சென்றுமீண்ட மணிமேகலையைச்சந்தித்த அறவணவடிகள் புத்தரது தோற்றத்தை இறந்தகாலச்செய்தியாகவன்றோ கூறுதல்வேண்டும்.

மேலும் பிள்ளையவர்கள், ‘சொல்லுவோரதுகாலத்திலேனும் அதற் குச்சற்று முன்பின்னாயேனும் புத்தர் தோன்றியவராதல்வேண்டு மென்று நாம் ஊகிக்கலாம். பின்னுமோரிடத்தில் மாதவியின்றந்தை தானே ஒருகால் வெகுகாலத்திற்கப்புறம் புதியபுத்தரிடமிருந்து அற வுரைகேட்டல் இயலுமென்று சொல்லுகின்றான். வெகுகாலத்திற்கப்

புறமென்றுசொல்லியது ஒருவேளை இப்புதியபுத்தரும் கௌதமரைப் போலச் சம்போதியடைந்து ஆசாரியனாகுங்காலத்தை (அதாவது 36-வது வயதில்) க்குறித்ததென்றேகொள்ளுதல்வேண்டும். மாதவியின் றந்தைபோன்ற ஒரு முதியோனுக்கு 35 வருஷங்களுக்குப்பிறகு என்பது வெகுகாலந்தான். ஒருகால் மறுபிறப்பின்காலமாகவுமிருக்கலாம்'' என்று சொல்லுகின்றார்கள். இவ்வாறு கூறியன அனைத்தும் பிழையேயன்றிவேறில்லை. பிள்ளையவர்கள் தாமே சிரமமெடுத்து மணிமேகலை நூலை வாசித்திருப்பார்களாயின் மாதவியின்றந்தையைப்பற்றி யாதொன்றும் எழுதமாட்டார்கள். மணிமேகலை நூன்முழுவதினும் அங்ஙனமொருவனுண்டென்றேனுஞ்சொல்லியிருப்பதேயில்லை. ஆனால் கோவலன்றந்தையாகிய மாசாத்துவான் புத்தரிடமிருந்து அறவுரை கேட்கும் விருப்பினனாயிருந்தான் என்று நூலிற்சொல்லியிருப்பது உண்மையே. புத்தர் 1616-வருஷங்களுக்குப்பின்றோன்றுவரென்பது புதியபுத்தரது ஞானோதயகாலத்தைக் குறிப்பதாகலாமென்று அனுமானிக்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள்காட்டும் வரிகளுக்குச் சிறிது பின்னேநோக்கினால் புத்தரது மறுபிறப்புத்தான் குறிக்கப்படுகிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாகின்றது. "புத்தஞாயிறு தோன்றுங்காலை" என்பது தொடங்கி அதிசயசம்பவங்கள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. இவைகள் மகான்களது பிறப்பையுணர்த்தும் அறிகுறிகளாய் நினைக்கப்படுவனவேயன்றித் தங்கள்தங்களுக்கமைந்த லோகோபகாரச்செயல்களை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு உலகத்தாரதுமுன்னிலையில் ஒருவர் வருதலைக் குறிப்பனவல்ல. இயேசுநாதர், கிருஷ்ணர், புத்தர் இவர்களது சரிதங்களையொப்பிடுக. மேலும்,

"அந்நாட்பிறந்தவனருளறங்கேட்டோர்
இன்னாப்பிறவியிகந்தோராதலின்" (மணி. XXII. 99-100)

என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனுள் முதல்வரியில், 'அந்நாட் பிறந்து' என்பதனை 'கேட்டோர்' என்பதனோடுகூட்டி, அவன் என்பது புத்தரைக்குறிப்பதாகக்கொண்டு, அந்நாளிலேபிறந்து புத்தரது அறவுரையைக்கேட்டோர் என்பது பொருளாகக்கொள்ளுதல் சிறிதும் ஏற்புடைத்தாகாது. 'அவன்' என்பது சுட்டுப்பெயராயிற்றே! இதனாற் சுட்டப்படும்பெயரன்றியும் தனித்தும்பிரயோகப்படுத்துதல்

கூடுமோ? 'புத்தர்' என்பதற்கும் 'அவன்' என்பதற்கும் மத்தியில் வேறு பலரையும் வேறு பலவிஷயங்களையும்பற்றிக்கூறும் பலவரிகள் வந்துள்ளனவே, அன்றியும்! அந்நாளிற் பிறவாதாராயின் புத்தரது அறவுரைகேட்டகாலையும் அவர் பிறவியிகந்ததலின்றென்பதா கருத்து? அறவுரைகேட்டல் பிரதானமேயன்றி அந்நாளிற்பிறத்தலென்பது பிரதானமாகுமா? ஆதலால், 'அந்நாட்பிறந்தவன்' என்னுந்தொடரைப் பிரியாது ஒருசொன்னடையதாகக்கொண்டு புத்தரைக்குறிக்கின்றதென்றுதான் பொருள்கோடல்வேண்டும். புத்தர் இவ்வாறு மறுமுறைதோன்றுதல் வெகுகாலத்திற்குப்பின் நிகழுமென்று கருதப்பட்டமை மணிமேகலையிற் பல இடங்களிலுங்கூறப்பட்டிருக்கிறது. சொல்வோரதுகாலத்திலேனும் அதற்குச்சற்று முன்பின்பாகவேனும்நிகழ்ந்ததாகக்கருதுவது பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாம். பிள்ளையவர்கள் கொண்டபடி அறவணவடிகளது பிரஸ்தாபசமயத்திற்கு முன்னரே புத்தர் தோன்றியிருக்கவேண்டுமாயினும் அதிசயசம்பவங்கள் முன்னரே நிகழ்ந்தனவாக அடிகள் கூறவில்லை. மறுபிறப்புநிகழுங்காலம் எப்போதென்பதைப்பற்றி மணிமேகலையிற்சொல்லியிருப்பனவற்றைக் கீழே தருகின்றேன். அவர் பின்வருநவதேரர்காலத்தில் (மணி. XXI. 167-9) புத்தரதுபிறப்பிற்குமுன் தாம் பலபிறவி பிறக்கவேண்டுவதாயிருக்குமென்று சொல்லுகின்றார். மணிமேகலையைப்பற்றியும் அவ்வாறே கூறப்பட்டிருக்கிறது (XXI 17[illegible]-9). பின்னுமோர்சாலத்தில்,

"மேற்செய்நல்வினையின் விண்ணவர்ச்சென்றே
அவ்வினையிறுதியினடுசினப்பாவ
மெவ்வகையானுமெய்துதலொழியா
தும்பரில்வழியிப்பாரிற்பல்பிறப்
பியாங்கணுமிருவினை யுய்த்தலைப்போல
நீங்கரும்பிறவிக்கடலிடைநீந்திப்
பிறந்துமிறந்துமுழல்வோம்பின்னர்
....
புத்தனாயிருதோன்றிப்
போதிமூலம்பொருந்திவந்தருளித்
தீதறுநால்வகைவாய்மையுந்தெரிந்து
....

அன்புறுமனத்தோடவனறங்கேட்டுத்
துறவியுள்ளந்தோன்றித்தொடரும்
பிறவிநீத்தபெற்றியமாகுவம்
அத்திறமாயினுமநேககாலம்
எத்திறத்தார்க்குமிருததியுஞ்செய்குவம்" (XXVI. 35-61)

என்று மணிமேகலைக்குக் கண்ணகிதெய்வமாய்நின்று உரைக்கின்றாள். இவ்வரிகளிற் கடைசியிரண்டிற்கும 'யாம்நிர்வாணத்தையடைவது பல நாளைக்குப்பின்பேயாயினும்' மென்ற ஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கள் உரை எழுதியுள்ளார்கள். பிள்ளையவர்கள் தங்களதுகொள்கைக்கு ஆதாரமாய்க்கொண்டிருக்குந்தொடருங்கூட எனதுகருத்திற்கு அநுசரணையாகவேயிருக்கின்றது. அது வருமாறு:—

'தீவினையுருப்பச்சென்றநின்றாதையுந்
தேவரிற்றோற்றிமுற்செய்தவப்பயத்தா
லாங்கத்தீவினையின்னுந்துய்த்துப்
பூங்கொடிமுன்னவன்போதியினல்லறந்
தாங்கியதவத்தாற்றான்றவந்தாங்கிக்
காதலிதன்னொடு கபிலையம்பதியி
னாதனல்லறங்கேட்டுவீடெய்துமேன்
றற்புதக்கிளவியறிந்தோர்கூறச்
சொற்பயனுணர்ந்தேன்றோகையாலு
மங்ஙனமாங்கவனறநெறிகேட்குவன்" (XXVIII. 138-147)

புத்தரது மறுபிறப்பைப்பற்றிப்பேசுவோரில் ஒருவராவது பரமோத்கிருஷ்டமான அதனை இறந்தகாலச்செய்தியென்று கருதியதாகவுந் தெரியவில்லை.

பிள்ளையவர்கள்காட்டிய 3-ந்தொடரில் மணிமேகலைக்கு ஆபுத்திரன்கதையையும் அவனதுமறுபிறப்பையும் அறவணவடிகள் கூறுகின்றார். புத்தரதுபிறந்தநாளன்று ஆபுத்திரனும் பற்பல அதிசயசம்பவங்கள் முற்குறிசெய்யப் பிறந்தானென்று தெரிவிக்கின்றார். சிலர் இதனைப்பற்றி ஆச்சரியங்கொண்டனர்.

"போதிமாதவன்பூமியிற்றோன்றுங்
காலமன்றியுங்கண்டனசிறப்பென" (XV. 29-30)

ஆனால் இங்ஙனந்தோன்றிய ஆபுத்திரன்வேறு, அறவணவடிகள் முன்னுறவுணர்ந்து உரைக்கின்ற புத்தர் அவதாரம்வேறு. ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தம் இருப்பதாக அவராற்கூறப்படவில்லை. அன்றியும் இதற்குச்சிலவரிகளுக்குக்கீழே ஆபுத்திரன் புண்ணியராஜனாகப்பிறந்திருக்கிறானென்று தாங்கூறுஞ்சமயத்து, அவன் ஒரு யுவராஜாவாக இருக்கின்றானென்று அவர் தெரிவிக்கின்றார்.

"அரைசாள்செல்வமவன்பாலுண்மையி
னிரைதார்வேந்தனாயினன்" (XV. 14-5)

ஆகையால் புண்ணியராஜன்பிறந்து குறைந்தபக்ஷம் 16-வருஷங்களாவது ஆகியிருத்தல்வேண்டும். அவன் இரண்டாவதுமுறைதிருவவதாரஞ்செய்த புத்தராகவிருப்பானால் போஞ்சமயத்திற்கு முந்தினநாளே பிறந்தவனாவன். ஏனெனில் மணிபல்லவத்துக் கொழுநீரிலஞ்சிக்குவந்துசென்றவன்றே மணிமேகலை தன் தாயினிடம்போய் ஆங்குத் தாமதியாதே உடன் அறவணவடிகளது ஆசிரமத்துக்கு ஆபுத்திரன் கதைகேட்கும்விருப்பினளாய்ப்போகின்றாள். புண்ணியராஜன்பிறந்தது கி. பி. 752 என்றும் புத்தரதுபுனராவதாரம் கி. பி. 771 என்றும் குறிப்பிடுவதனால் பிள்ளையவர்கள் இம்முடிவை ஒப்புக்கொண்டவராகின்றார்கள்.

இவ்விதமாகப் பிள்ளையவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட மூன்றுதொடர்களுள், இரண்டு ஜோதிஷக்குறிப்புகளைத் தருகின்றன. ஆனால் புத்தரது புனராவதாரத்தைப்பற்றி யொன்றுங்கூறவேயில்லை. ஒன்று புத்தர் மறுமுறைதோன்றுங்காலத்தைக்கூறுகின்றது. ஆனால் அதனுள் ஜோதிஷக்குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. முதலாவதுதொடர் அமுதசுரபி வருஷந்தோறுந்தோன்றுவதைச்சொல்லுகின்றது. இரண்டாவதுதொடர் புத்தரதுபுனராவதாரத்தைக் கூறுகின்றது. மூன்றாவதுதொடர் புண்ணியராஜன்பிறந்தகாலத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. இரண்டுதொடர்களிலுள்ள ஜோதிஷக்குறிப்புக்கள் புத்தரது (வருஷந்தோறுமுள்ள) பிறந்தநாளுக்குரியன. அந்நாடோறும் அமுதசுரபி பொய்கைக்குமேலேதோன்றும். அந் நாளொன்றில் புண்ணியராஜனும் பிறந்தனன்.

கடைச்சங்ககாலம்.

"செந்தமிழ்" (தொகுதி-கரு பகுதி-கக-ல்) ருகூஅ-ஆம்பக்கத்தொடர்ச்சி.

இனி இரண்டுதொடரினுங்காணப்படுகின்ற ஜோதிஷக்குறிப்புக் களையாராய்வோம். "இருது இளவேனில்" என்பது சித்திரை வைகாசி மாதங்கள். "மேஷவிருஷபௌஸௌரோவஸந்த:" • என்று போதாயனரும், "சைத்ரோவைசாகஸ்சவஸந்த:" என்று கௌடிலியரும் (அர்த்தசாஸ்திரம் p. 109) கூறுகின்றார்கள். 'எரிகதிரிடபம்' என்பது வைகாசி அல்லது இடபமாதம், 'மீனத்திடைநிலை மீனத்தகவையின்' என்பது நக்ஷத்திரங்களுள் நடுவிலுள்ள நக்ஷத்திரம். புத்தரது சரித்திரத்துட் பெரும்பாலும் வருவதும், அவர் ஜன்மநக்ஷத்திரமும் விசாகந்தான். ஆதலால் நடுநக்ஷத்திரமென்பது இவ்விசாகமே. அங்ஙனமாயின், இப்போதுவழங்குகிறபடியன்றிக் கிருத்திகாநக்ஷத்திரத்தை முதலதாகக்கொண்டு நக்ஷத்திரங்கள்தொடங்கினவென்றல்வேண்டும். தற்காலவழக்கில் முதல்நக்ஷத்திரம் அச்சுவினி. கி. பி. 500-க்கு முன்னெல்லாம் கிருத்திகாதிமுறைதான்வழக்கிலிருந்தது. கி. பி. 500-ல் மேஷாயனம் அச்சுவினியின்தொடக்கத்திலிருந்ததால் அச்சுவினியாரம்பத்தை மேஷாரம்பத்தோடுபொருத்துவதற்காகக் கிருத்திகாதிமுறையைக்கைவிட்டு அச்சுவினியாதிமுறையைக் கொண்டனர்.

இதனால் மணிமேகலை கி. பி. 500-க்குமுன்செய்யப்பட்டநூலென்பதுபோதரும். புத்தரதுகாலத்தில்வழங்கியமுறையைப்பற்றிக் கிருத்திகை யீண்டு முதல்நக்ஷத்திரமாகக்கூறப்படுகின்றதென்றும், மணிமேகலைநூலாசிரியரதுகாலத்து அவ்வழக்குவீழ்ந்து அச்சுவினிமுதலாகஎண்ணப்பட்டதென்றும் சொல்வதற்கு நூலில் ஆதாரமேயில்லை. அவ்வாறுதானிருந்ததுஎன்பதைச் சான்றுதந்துநிறுவ வேண்டும் பொறுப்பு பிள்ளையவர்களைச்சேர்ந்தது.

'ஒருபத்தின்மேலும்ஒருமூன்றுசென்றபின்' என்றதன்பொருளென்னை? கிருத்திகையிலிருந்து 14-ம் நக்ஷத்திரம்விசாகமாதலின்,

இவ்வரியும் இதற்கடுத்தவரியும்சேர்த்து விசாகமென்று ஸ்ரீசு-மிநாதையரவர்கள்பொருள்கொண்டார்கள். மாதம், நக்ஷத்திரம், திதி இம்மூன்றுங்கொண்டு ஜன்மதினங்குறிப்பிடும்வழக்கில்லையாதலின் இப்பொருளேபொருத்தமுடையதாகஇருக்கின்றது. மேலும் புத்தர் பிறந்தநாளில் பௌர்ணிமையாயிருந்ததேயன்றி, சுக்லசதுர்த்தசியன்று. மணிமேகலை மணிபல்லவத்துக்குச்சென்றவருஷத்திலும் புத்தராஜன்மதினத்தின் திதி

"மதிநாள்முற்றியமங்கலத்திருநாள்" (மணி X. 83).

என்றுகூறப்படுவதனால்பௌர்ணிமையென்பதுநிச்சயமாகின்றது.13-ஆம் தேதியென்று பிள்ளையவர்கள்பொருள்கொண்டார்கள். யாதேனும் ஓர்காலத்தைச்சுட்டுதற்கு, மாதம், திதி, நக்ஷத்திரம், இவற்றைக்குறிப்பது பண்டைவழக்கு. மாதம், தேதி, வாரம் இவற்றைக்குறிப்பது தற்காலவழக்கு. ஆசிரியர் தற்காலவழக்கையநுசரித்தவராயின் நக்ஷத்திரத்திற்குப்பதில் வாரத்தையன்றோசொல்லியிருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனஞ்சொல்லாமையின், அவர்பண்டைவழக்கினையேயநுசரித்தவராதல்வேண்டும். ஆதலால் தேதிஇடம்பெறுதற்கு நியாயமேயில்லை. மேலும் 'ஒருபத்தின்மேலும் ஒருமூன்றுசென்றபின்' என்று கூறுவதால், 14-ம்தேதியென்றன்றோகணக்கிடுதல்வேண்டும். 13-ம் தேதிஎவ்வாறுவந்தது.

1616 வருஷங்கள்கழித்துப்புத்தர் மறுமுறைதோன்றுவரென்று நூலிற்கூறப்பட்டுள்ளது. தென்னிந்தியாவிலும்இலங்கையிலும்பர்மாவிலும் சையாமிலும் வழங்குங்கர்ணபரம்பரையில்புத்தர் கி.மு. 544-ல் உலகுநீத்ததாகச்சொல்லப்படுகின்றது தம்காலத்திற்குச் சுமார் 1200வருஷங்கட்குமுன்பு புத்தர்நிர்வாணமானதாகச் சிலபௌத்தர்கள்நம்பியிருந்தனரென்று ஹியூன்த்ஸாங் தெரிவிக்கின்றார். இது மேலேகாட்டப்பட்டகாலத்திற் குறைத்தேயிருக்கின்றது. 1200-640 560 கி. மு. (WatterII28) கி.பி.642-ல்நிகழ்ந்த பல்லவநரசிம்மவர்மனுக்கும் சளுக்கியபுலாகேசிக்கும் ஏற்பட்டயுத்தத்தைப் புத்தநிர்வாணத்திற்குப்பிறகு 1184—1193-ல்ஆண்ட இலங்கைத் தாதோபதிஸ்ஸன் II காலத்தில்நடந்ததாக இலங்கைமஹாவம்சமும், பூஜாவளியும் கூறுவதால் கி.பி.642ல் புத்தநிர்வாணம்(1184to1193)-642கி.மு. 543to 552-ல், அதாவது கி.மு.544-ல்நடந்ததாகநம்பப்பட்டது. ஆகையால்

பண்டைக்காலத்தில் புத்தர் கி.மு.489-லோ அல்லது 544-லோ உயிர் நீத்ததாகத்தமிழர்நம்பினதாகக்கருதுவதற்கிடமுண்டு. (மஹாவம்சம் அத்தியாயம் 47-செய்யுட்கள்15,18,24IRAS1913pp.527-9) பிள்ளையவர்கள் இக்காலத்தை எடுத்தாளவில்லை. இதனைஎடுத்துக்கொண்டால் மணிமேகலையின்காலம் 1616–544–1073 கி. பி. அல்லது 1616 489-1128கி.பி. என்றுமுடியும். இது அவர்கள்கொள்கையோடு மாறுபடுதலின் சீனதேசகர்ணபரம்பரையில் வழங்கிவந்தகாலத்தை (கி.மு.850)எடுத்தாண்டனர். இவ்வாறு எடுததாளுதற்கு ஆதாரமின்னதென்பதுங்காட்டவில்லை. இன்னும் அக்காலத்தையும் கி.மு. 846என்றுதமதுசௌகரியத்திற்குஏற்றபடி திரித்துககொண்டார்கள். தமிழ் பௌத்தர்கள்தங்களுக்குள்வழஙகிவந்தகாலத்தைக்கைவிட்டுச் சீனதேசத்தில்வழங்கியகாலத்தைக் கைக்கொள்ளுதற்கு நியாயமென்ன? மேற்காட்டியவாற்றால் பிள்ளையவர்களதுவாதத்தொடரில் ஒவ்வொன்றும் அதிதுர்ப்பலமாயிருக்கின்றதென்பது பெறப்படும்.

கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிற்குமுன் வாரதினம் வழக்கில் இருந்ததில்லையென்றும், இம்முடிந்தமுடிபு கடைச்சங்கம் 2-ம் நூற்றாண்டு என்று சொல்வோரது கொள்கையோடு முரண்படுகின்றதென்றும், ஆதலின் அக்கொள்கைமுற்றும் பிழைபாடுடைத்தென்றும் பிள்ளையவர்கள் வாதிக்கின்றார்கள். இவ்வாதம் எத்துணைவலியுடைத்தென்பதனை இனி ஆராய்தல்வேண்டும். அவர்கள் "சிலப்பதிகாரநூலில் வாரதினம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்ற ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டே அந்நூல் கி. பி. 5-ம நூற்றாண்டிற்குமுன் றோன்றியிருக்கமுடியாதென்றும், கி. பி. 8-அல்லது 9-ம் நூற்றாண்டுவரையும் அதன் காலத்தை எதிர்பார்க்கலாமென்றும் நாம் நிச்சயித்தல் கூடும். ஏனெனின் டாகடர் பிலீட்என்பவர் வாரதினங்களைப்பற்றி கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிற்குமுன்பு இந்தியர்கட்குத்தெரியாதென்றும், 8-ம் நூற்றாண்டிற்குமுன்பு இந்தியாவில்எப்பாகத்திலும் அது பொது வழக்கில்இருந்ததில்லையென்றும் நன்றாகஸ்தாபித்திருக்கிறார்" என்று கூறுகிறார்கள். சங்ககாலத்தில் வாரதினம் வழக்கில் இருந்தது என்பதை நான்மீறுக்கவில்லை. "செருநற்றுச்சென்றாரெங்காதலர்யாமு' மெழுநாளேமேனிபசந்து" என்றுபிள்ளையவர்கள்காட்டும்திருக்குறட் செய்யுளேயன்றி மணிமேகலையினின்றும் பலதொடர்கள்(VII-23-5,

106-8, XIII-14, XXII-72-4, XXIX-19; மேலும், சிலப். பதிகம் 50-63) அவ்விஷயத்தைவலியுறுத்துகின்றன. ஏழுநாளென்ற அளவிலே யாதொருபிரயாசமுமின்றி நினைத்தறியாமலே இனைத்தென அறியப்படாநாட்கள்கொண்ட வோர்காலத்தைக்குறிப்பிடக்கூடும்படி அத்துணைச்சர்வசாதாரணமாக வாரதினங்கள் வழங்கிவந்தனவென்று தோன்றுகின்றது.

பிள்ளையவர்கள் தேவாரத்தைமட்டும்பார்த்திருப்பார்களாயின் 8-ம் நூற்றாண்டிற்குமுன் வாரதினங்கள் இந்தியாவில்வழங்கப்படவில்லையென்பதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஏனெனில் 2-வதுதிருமுறையில் 'வேயுறுதோளிபங்கன்' என்னும்பதிகத்தில் சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் "ஞாயிறுதிங்கள்செவ்வாய்புதன்வியாழம் வெள்ளிசனிபாம்பிரண்டுமுடனே ஆசறு நல்லநல்லஅவை நல்லநல்ல அடியாரவர்க்குமிகவே"என அருளிச்செய்திருபபது லோகப்பிரசித்தம். சம்பந்தர்7-ம்நூற்றாண்டிலிருந்தவராதலின் வாரங்கள்அக்காலத்தில் சாதாரணவழக்கில் இருந்தனவென்பது நன்குணரக்கிடக்கின்றது. ஏனெனில் நாம்காட்டியமேற்கோளிற் கிரகவரிசை பூமியினின்றும் கிரகங்களின்தூரத்தின்பிரகாரம் சனி,வியாழன்,செவ்வாய், ஞாயிறு,வெள்ளி,புதன்,திங்கள்என்ற இயல்பானமுறையையல்லாது வாரமுறையைப்பின்பற்றிஇருக்கின்றது.

கி.பி.5-ம்நூற்றாண்டிற்குமுன் வாரங்கள் இந்தியாவில்வழக்கில் இருந்ததில்லை என்பதற்கு டாக்டர் ப்ளீட் காரணங்களாகத்தருவன இரண்டே. 1 'கி.பி.484க்குமுன்னுள்ளசாஸனங்களில் வாரநாட்கள் காணப்படாமை. 2' இக்காலத்திற்குமுந்தியதென்றுஒருதலையாய்நிச்சயிக்கப்பட்டநூல்களில் வாரநாட்களைப்பற்றி ஒன்றும்சொல்லப் படாமை.

கி.பி.484க்குமுன்னுள்ளசிலாசாஸனங்களில் வாரங்களைப்பற்றிச் சொல்லப்படவில்லையானல் அதினின்றுஊகிக்கக்கூடியதென்ன? காலங்காட்டாதசிலாசாஸனங்களில் வாரநாட்கள் சொல்லப்பட்டிருக்குமாயின் அவைகள் கி. பி. 484-க்குப்பின்வைக்கப்படவேண்டுமென்பதன்றி அக்காலத்திற்குமுன் இந்தியர்கட்கு வாரநாட்களேதெரியாதென்பது பெறப்படுமா? சிலாலேககர்களுக்குள் இம்முறையில் சில

யிலெழுதவேண்டுமென்னும்ஒருநியமனம் இருப்பது சகஜமல்லவா? சர்வசாதாரணமாய் வாரநாட்களை ஜனங்கள்வழங்கத்தொடங்கியபின்னும் பக்ஷம்திதிநக்ஷத்திரம் இவற்றாற் காலங்குறிக்கும் பழையநியமனத்தைமாற்றி வாரத்தாற்காலங்குறிக்கும் புதுநியமனத்தை லேககர் அநுசரிப்பதற்குச் சிலநூற்றாண்டுகள்சென்றிருக்கவேண்டுமென்றுகருதுவது தவறாமா?

மத்ஸ்ய, பத்ம, விஷ்ணுபுராணங்களில் வாரத்தின்முறையிற் கிரகங்கள்வரையப்பட்டுள்ளன. (Matsya 93—10 to 20; Padma V. 78, 79, 82; Vishnu. I 12). இவைகளில் மத்ஸ்யபுராணம் கி. பி. 275—300-ல் இயற்றப்பெற்றது. (F. E. Pargiter's Purana text of the Dynasties of the Kali age M'rod. paras 48—52) வைகானஸசூத்திரத்தில் புதவாரமென்பது காணப்படுகின்றது. (Macdonell's Skt. Lit. p. 262). காளிதாசரது (கி. பி. 450) சாகுந்தளத்திலுள்ள 'வைகானஸ்பரிகிஷ்டிதா:' என்பதை ஸ்ரீநிவாசர் என்னுமுரையாளர் "வைகானஸஸூத்ரமேவவானப்ரஸ்தாச்ரமஸ்ய உக்தத்வாத்ததாச்ரமவர்த்திநாம்வைகாநஸத்வவ்யபதேச இதிபாவ:" வைகாநஸசூத்திரம்ஒன்றிலேயே துறந்தோரதுநெறிகூறப்படுதலானே வைகாநஸர்கள்என்றுஅழைக்கப்படுவார்கள் என்று விரித்தெழுதுகின்றார். இன்னும்மநுஸ்மிருதியில் (VI. 21)

"புஷ்பமூலபலைர்வாபிகேவலைர்வர்தயேத்சதா
காலபக்வை:ஸ்வயம்சீர்ணை:வைகாநஸமதேஸ்ம்ருத:"

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. குல்லூகபட்டர்என்னும் பிரசித்திபெற்ற உரையாசிரியர் "வைகாநஸமதம். விகநஸப்ரோக்தம்ஸூத்ரம்வைகாநஸம். மதம்தத்ரஹிவாநப்ரஸ்தஸ்யதர்மஸ்யபூரண:உபதேச:" என்றெழுதுகின்றார் (M. Seshagiri Sastri's search for Sanskrit and Tamil Mss. II. p. 8). இதிலிருந்து மநுஸ்மிருதிக்குமுந்தியது வைகாநஸசூத்திரமென்றும் அந்தஸ்மிருதியில் அதுஎடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறதென்றும் புலனாகின்றது. மநுஸ்மிருதி கி. பி. 270-ல் தோன்றியிருக்கவேண்டுமென்றுசொல்லுதற்கு நியாயங்களுள. ஆந்திரர்களுக்கு க்ஷத்திரியபதவிகூறப்படாமையேயன்றி, அவர்களை வைதேஹிகபுருஷர்களுக்கும் காராவரஸ்திரீகளுக்கும் உண்டான சம்

பந்தத்தாற்றோன்றியவரென்றும், மிகத்தாழ்ந்தஜாதியினரென்றும், கிராமங்களுக்குவெளியேவசித்துவந்தார்களென்றும், காட்டுமிருகங்களைக்கொல்லுதலே அவர்களதுகுலதர்மமென்றும் அதிற்கூறப்பட்டுள்ளது. (மநுஸ்மிருதி X. 36, 48). ஆந்திரர்கள் கி. மு. 230-முதல் கி. பி. 227-வரை அரசாட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆதலால் கி. பி. 227-க்குப்பின்னேதான் ஆந்திரர்களுக்கு மநுஸ்மிருதியிற்கூறியிருப்பதுபொருந்தும். மேலும் மநுஸ்மிருதியில் லிச்சிவிகள் 'விராத்யர்கள்' (பஞ்சமர்) என்றழைக்கப்படுகின்றனர். (X. 22). குப்தஅரசர்கள் தங்களை லிச்சிவிவம்சத்தினராகப் பெருமையுடன் சொல்லிக்கொள்வதினால், அவர்கள் இராஜ்யாதிகாரம்பெறுதறகுமுன்புதான் லிச்சிவிகளை இவ்வாறுசொல்லுதல்கூடும். குப்தர்கள் கி. பி. 320-ல் ஆட்சிசெய்யத்தொடங்கினர். ஆதலால் தற்காலத்திலிருக்கும் மநுஸ்மிருதி சுமார் கி. பி. 270-ல் தோன்றினதாகவேண்டும். (S. V. Ketkar's History of caste in India I. 65—6). ஆகையால் அதிலேஎடுத்தாளப்பட்ட வைகாநஸசூத்திரம் கி. பி. 200-க்கு மிகமுந்தியதென்பதும, அக்காலத்துக்குமுன்னரேவாரநாட்கள் அறியப்பட்டிருந்தனவென்பதும் தெளிவாகின்றது.

மேலும்ஆரியதேவரென்ற பௌத்தநூலாசிரியர் தாமியற்றிய ஒருநூலில்(Published in I.A.S.B.1898)ராசியையும் வாரத்தையும்குறிக்கின்றார். இவ்வாரியதேவர் நாகார்ஜுனருக்குச் சமகாலத்தவர் (I.A.O.S. XXXI 2+1). நாகார்ஜுனரின்சரித்திரத்தையும் அவர் இயற்றிய 'மஹாபிரஞாபாரமிதாசூத்திரவியாக்கியாசாஸ்திர'த்தையும் கி.பி.405-ல்குமாரஜீவர் சீனத்தில்மொழிபெயர்த்தனர். நாகார்ஜுனர் ஒருசாதவாஹனனுடன் ஒரேகாலததிலிறந்தனரென்றும், அவருக்குப்பின்னும் ஒருசாதவாஹனனுண்டானென்றும் ஹியூன்த்ஸாங்(கி.பி.640)கூறுகின்றார்(Watters II207) சாதவாஹனனென்ற அடைமொழி கி.மு.230toகி.பி.227-ல்ஆண்ட ஆந்திரவரசருக்கே உரியது. நாகார்ஜுனருக்குப்பின்னும் ஒருசாதவாஹனனிருந்ததால் ஆந்திரரில் கடைசியான புலோமான் III (கி.பி.220-7) பட்டமெய்துவதற்குமுன்னரே அவர்இறந்திருக்கவேண்டும். அதாவது கி.பி. 220க்குமுன்னரே அவரிறந்திருக்கவேண்டும். அவர் கனிஷ்கனுக்குப்பின் காச்மீரத்தைஆண்ட அபிமன்யுவின்சமகாலததவர் எனக் கல்ஹ

ணர்கூறுவர். (இராஜதரங்கிணி I. 173,177) அதற்கேற்ப நாகார்ஜுன ரியற்றிய நூல்களிலும் கனிஷ்கன், அவன்சமகாலத்தவரான வசுமித்திரர், அசுவகோஷர் முதலானவர்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. (Watters II 204) மேலும் அவர் இயற்றிய 'மஹாபிரஞாபாரமிதா சூத்திரவியாக்கியாசாஸ்திர'மென்பது கனிஷ்கன்கூட்டுவித்த புத்த சங்கத்தில் (கி.பி.100 Smith p 269) காத்தியாயனீபுத்திரரியற்றிய 'மஹாபிரஞாபாரமிதாசூத்திர'த்தின் பாஷ்யமாகும். ஆகையால் நாகார்ஜுனர் கி.பி.100க்குப்பின்னும் 220க்குமுன்னும் அதாவது 2-ம்நூற்றாண்டில் ஜீவித்திருந்தனர். அவருக்குச் சமகாலத்தவரான ஆரியதேவரும் அந்த 2-ம் நூற்றாண்டிலேயே இருந்தவராதல்வேண்டும். அவ்வாரியதேவர்வாரதினத்தைக்கூறுவதால், வாரநாட்கள்சொல்லப்பட்டிருக்கும் நூல்களெல்லாம் கி.பி. 5-ம்நூற்றாண்டிற்குப்பின் வந்தவையாதல்வேண்டுமென்னுங்கொள்கை நிலைபெறாதென்பதும், கடைச்சங்ககாலம் கி.பி 2-ம்நூற்றாண்டென்பதற்கு வாரதினமொன்றைச் சிலப்பதிகாரங்கூறுவது ஓர்தடையாகாதென்றும் நன்கு தெளியப்பட்டது.

இதுகாறுஞ்செய்த ஆராய்ச்சியானே கடைச்சங்ககாலம் கி.பி. 2-ம்நூற்றாண்டென்பது தெளியப்பட்டது. இனிச் சிலப்பதிகாரமணிமேகலைச்செய்திகள் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடியவருஷங்கள் இன்னவெனச் சுட்டி வரையறுக்கமுயலுவோம். கண்ணகியைப்பிரதிஷ்டித்து விழவுகொண்டாடியசமயத்துக் கஜபாகு வந்திருந்தனனென்றும், அவன்கி.பி.154—187ல் ஆண்டானென்பதும் காட்டப்பட்டது. மதுரை யெரியுண்டசமயத்தைப்பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்திலேகொடுக்கப்பட்ட ஜோதிஷக்குறிப்புகளுக்கும் பொருத்தமானவை கி.பி.2-ம் நூற்றாண்டில் 11 வருஷங்களேயென்றும், அவை கி.பி.100,103,107 117,130,134,144,157,171,188,198என்பனவென்றும் கூறினோம். மதுரையெரியுண்டதற்கும் கண்ணகிபிரதிஷ்டைக்கும் மத்தியில் 3வருஷங்களேசென்றன என்பது கீழேகாட்டுவேன். கி.பி.100முதல் 144முடியவுள்ளகாலமும் கி.பி. 188,198 இவ்விரண்டுவருஷங்களும் கஜபாகுவின் ஆட்சிக்காலத்திற்குப்புறம்பாகஉள்ளனவாதலின் அவைகளை நீக்கினால், கி.பி.157,171ஆகியஇரண்டேவருஷங்கள் எஞ்சுகின்றன. இவ்விரண்டினுள் ஏதைக்கைக்கொள்வோமென்பதற்கு, சிலப்

பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலுங்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களைப்பரிசீலனைசெய்யவேண்டும். கோவலன் இறந்ததைக்கேட்டதும் மாதவிதானுந்துறந்து, மணிமேகலையையும் போதித்தானப்புரிகின்றாள். (சிலப்XXVII103-8) கண்ணகியைப்பிரதிஷ்டைசெய்யும்பொழுது, செங்குட்டுவன்தேவந்திகையைநோக்கி மணிமேகலை யிளையளாயிருந்துந் துறத்தற்குக்காரணம்யாதெனவினவுகின்றான் (XXX1-5). மணிமேகலை ஆடவரணைந்துபெருநலனுகரும் பீடுபெறுபருவமடைந்தபொழுது (அவ்வாறுபருவமடைந்ததின்வருணனை XXX. 10—21-ல் விரிவாய்க்கூறப்பட்டுளது), மாதவியின்நற்றாய் மாதவியிடத்து மணிமேகலையையென்செய்யப்போகின்றாயெனக்கேட்ப, (XXX. 22–3), மாதவி தனதுமகளைத்துறவுபூணச்செய்தாளென்று தேவந்திகைகூறுகின்றாள் (XXX. 24—9). சிலப்பதிகாரம் XXX. 10—21 வரிகளைநோக்கினால் கண்ணகியைப்பிரதிஷ்டைசெய்தசமயத்து மணிமேகலை 14-வயதிற்குக் குறைந்திருக்கமுடியாது என்றறியலாம். மணிமேகலைநூலிலுள்ளசெய்திகள்நிகழ்ந்தகாலத்து அவளுக்குஎன்னவயதிருக்கலாமென்றுபார்க்கவேண்டும். அந்நூல் 3-ம் காதையில் அவளைப் பருவமங்கையாயிருந்தாளென்றுகூறுதலினால், 18-வயதிற்குள்ளாகத்தானிருக்கவேண்டும். உதயகுமரனென்னும் அரசிளங்குமரன் இவளைக்காதலித்து மணிமேகலைபருவமடைந்தனளோவெனச் சுதமதியிடத்துவினவுகின்றான் (IV. 97—102). இதனால் குலத்தலைமக்களதுகண்வழிநுழைந்து கருத்தினையுருக்கும் பெண்ணலங்கனிந்தபருவத்தள்என்பதுபோதரும். இன்னும் "இளையள்வளையோள்என்றுனக்கியாவரும், விளைபொருளுரையார்" (மணி. X. 79—80) என்றுசொல்லப்படுவதும் அவளதுபருவமினைத்தென்பதைக்காட்டும். இதுகாறுங்கூறியவாற்றால் கண்ணகிபிரதிஷ்டைசமயத்து மணிமேகலைக்குவயது 14-க்குக்குறைந்திருக்கமுடியாதென்பதும் அவள்மணிபல்லவத்திற்குச்சென்றகாலத்தில் அவளுக்குவயது 18-க்குமேற்பட்டிருக்கமுடியாதென்பதும் ஊகித்தல்கூடும். ஆகவே இவ்விருசெய்திகட்கும்இடைப்பட்டகாலம் 4-வருஷங்கட்குமேற்பட்டிராதென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது.

கண்ணகிபிரதிஷ்டைக்கு எவ்வளவுகாலத்துக்குமுன் கோவலனிறந்தானென்பதை இனிக்கவனிக்கவேண்டும். கோவலனிறந்து

சிறிதுகாலத்துக்குட் கண்ணகியும் மரணமானாள். (சிலப். பதிகம் 50—3) கண்ணகி விண்ணுலகிற்சென்ற அதிசயத்தைக்கண்ணுற்ற மலைவாணர்கள், அப்போதுமலைவளங்காணுதற்பொருட்டுவந்திருந்த செங்குட்டுவனிடத்தில் அந்த அற்புதசம்பவத்தைத்தெரிவிக்கின்றார்கள் (சிலப். XXV. 57—61). மதுரையெரியுண்டதை நேரிற்கண்டு பின் வீரபத்தினிசென்றவழியே 14-நாளகத்து (சிலப். பதிகம் 51) சேரநாட்டுக்குவந்த சீத்தலைச்சாத்தனாரும் விவரித்துக்கூறுகின்றார். (சிலப். பதிகம் 41—3). தனதுதேவிபிரார்த்தித்தவண்ணம் கண்ணகியைப்பிரதிஷ்டித்தற்காக இமயத்தினின்றுங்கல்கொணருதற்பொருட்டுச் செங்குட்டுவன்வடநாட்டியாத்திரைசெல்கின்றான். மலைவளங்காண்டற்காக வஞ்சியைவிட்டுச்சென்றதற்கும் வடநாட்டியாத்திரை கழிந்துசேர்தற்கும் இடைநின்றகாலம் ‘எண்ணான்குமதியம்’ (சிலப். XXVII. 149) அவ்வாறு வஞ்சியுட்புகுதற்குமுன்தான்சிறைபிடித்து வந்த ஆரியவரசரை மற்றைத்தமிழரசர்க்குக் காட்டிவரும்வண்ணம் வில்லவன்கோதையையனுப்பியிருந்தான். அவ்வாறே சோழ, பாண்டியர்களிடத்துச்சென்று ஆரியவரசரைக்காட்டிச் சேரன்செங்குட்டுவனதுவெற்றித்திறத்தை வில்லவன்கோதைவியந்தபொழுது, அவர்கள் இகழ்ந்துகூறியதுகேட்டு மனம்பொறாதவனாய்த் தனதுஅரசனிடத்தில்நடந்தவற்றைச்சொல்லுதற்கு நேராகவருகின்றான். இங்ஙனம் இவன்வந்துசேருதற்கு 3 அல்லது 4-மாதங்களுக்குமேற்சென்றிராது. செங்குட்டுவனிதைக்கேட்டதும், கோபங்கொண்டெழுகின்றான். மாடலன் அவனதுகோபத்தைத்தணித்து ஆரியவரசரைச்சிறை விடுக்கும்படிசெய்கிறான். முன்னமேஎடுப்பித்திருந்தகோயிலில் இமாமலைக்கல்லாற்செய்தகண்ணகியைப் பிரதிஷ்டைசெய்கின்றான். (சிலப். XXVIII. 224—234) இவ்வாறு செங்குட்டுவன் வடநாட்டியாத்திரைசென்றிருந்த 32மாதங்களுள் கண்ணகிகோட்டம்அமைக்கப் பெற்றது. அவன்திரும்பிய3,4மாதங்களில் கண்ணகிபிரதிஷ்டையுமாயிற்று. ஆகையால் கோவலன்மரணத்திற்கும் கண்ணகிபிரதிஷ்டைக்கும் இடைநின்றகாலம் 3வருஷங்களேயென்பது பெறப்படும். மேல்வரும்XXIX-ம்காதையிற்கூறப்படுவனவற்றாலும் இதுஉறுதியடைகின்றது. அக்காதையுள்“காவற்பெண்டும் அடித்தோழியுங் கோவட்சாத்தனுடனுறைந்த தேவந்திகையுமுடன்கூடிச் சேயிழையை

காண்டுமென்று மதுரைமாநகர்புகுந்து மூதிராமுலைப்பூசல்கேட்டாங் கடைக்கலமிழந்துயிரிழந்த விடைக்குலமகளிடமெய்தி யையையவண் மகளோடும்வையையொருவழிக்கொண்டு மாமலைமீமிசையேறிக் கோமகடன்கோயில்புக்கு நங்கைக்குச்சிறப்பயர்ந்த செங்குட்டுவற்குத்திற முரைப்பார்மன்" எனக் காணப்படுகின்றது. இதிற்சொல்லியிருக்குஞ் செய்திகளுக்கு 3 வருஷங்களுக்குமேற்சென்றிராது. 32மாதங்கள் என்று நூலகததுக்காணப்படாமற்போயினு, மிகக்குறைந்தகாலந் தான்சென்றிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கக்கூடியவிதத்திற்றான் செய்திகளுள்ளன. கண்ணகி பிரதிஷ்டைக்குப்பின்னுல் மணிமேகலை நூலாரம்பத்திற்கூறப்பட்டசெய்திகள்வரை 4வருஷங்களுக்குமேலே சென்றிராது என்று முன்னர்க்காட்டப்பட்டது. ஆகவே கோவலன் மரணத்திலிருந்து மணிமேகலைநூலாரம்பத்திறகூறப்பட்டசெய்திகள் வரை 7வருஷங்கட்குமேற்படாதுஎன்றேற்படுகிறது.

சித்திரைமாதத்துச்சித்திரைநக்ஷத்திரத்திலே இந்திரவிழவுஇயற் றுதற்குப் புகார்நகரிலுள்ளோர் ஏற்பாடுகள்செய்துகொண்டிருந்த தாக மணிமேகலைமுதற்காதைகூறுகின்றது. இந்திரவிழவாரம்பித்த முதல்நாளன்று மாதவியும்அவள்மகளும் நடனஞ்செய்தற்குவரவில்லை. நடனம் சாதாரணமாக மாலையில் அல்லதுமுன்னிரவில் நடைபெறும். அன்றுவாராமைபற்றி மாதவிநற்றாய்கவன்று உடனேவசந்தமாலையை மாதவியிடத்தனுப்புகிறாள் (மணிII 1-6). இவ்வாறுவசந்தமாலையை பனுப்பியது இந்திரவிழவின்2-ம்நாளாக இருத்தல்வேண்டும். இரண் டாங்காதையினும் ஏழாங்காதையினும் சொல்லப்படுஞ்செய்திகள் ஓரேநாளில்நிகழ்ந்தன. அன்றிரவிலேமணிமேகலையை மணிமேகலா தெய்வம் மணிபல்லவத்திற்குஎடுத்துச்செல்கின்றது. எட்டாங்காதை யில் மறுநாளுதயத்தைப்பற்றி (அதாவதுவிழவின்3-ம்நாள்)க் கூறி யிருக்கிறது. (VIII 18) அன்றேமணிமேகலை மணிபல்லவத்தின் வளங்களையெல்லாங்கண்டு கோமுகியென்னுங்கொழுநீரிலஞ்சிக்குச் சென்று ஆபுத்திரனது அக்ஷயபாத்திரம்பெற்று (காதைIX,X&XI) அன்றிரவிலேயே தனதுதாயிடத்துத்திரும்பிவருகிறாள். அன்று விசாகநக்ஷத்திரமும்பௌர்ணிமையும்சேர்ந்ததினமென்பது மேலே கூறப்பட்டது. II-ம்காதையிலிருந்துXIகாதைமுடியவுள்ள சரித

நிகழ்ச்சியினின்றும், மணிமேகலை தன்தாயைவிட்டு ஒருநாளேபிரிந்திருந்ததாக ஏற்படுகிறது. இதற்கேற்பத்தான் 'இன்றேழ்நாளில் நகர்மருங்கே' (VII23–5) 'இன்றேழ்நாளிலிடையிருள்யாமத்து' (VII106-8) இவ்விரண்டுவரிகட்கும் 'மிஞ்சினால் 7நாளைக்குள்' என்றாயினும் அல்லது 'கொஞ்சநாளைக்குள்' என்றாயினும் பொருள் கொள்ளுதல்வேண்டும். வாரநாட்களைப்பற்றி யான்கூறியதைநோக்கினால், இரண்டாவதுபொருளேஏற்புடைத்தாமென்றுதோன்றுகிறது. சித்திரைவிசாகநக்ஷத்திரங்களுக்கிடையில் இரண்டேநக்ஷத்திரங்களுள்ளன. சித்திரையில்இந்திரவிழவெடுக்கப்பட்டது. விசாகத்தில் மணிமேகலைபாத்திரம்பெற்றது. இரண்டுநக்ஷத்திரங்களும் 1முதல் 3நாள்இடைப்பட்டாயினும், அல்லது28முதல் 30நாள்இடைப்பட்டாயினும்வருவனவேயன்றி ஒன்றாகவொன்று 7நாளிடைப்பட்டுவருதலேமுடியாது. இந்தச் சோதிடஉண்மையும் 'ஏழுநாள்'என்பதற்கு யான்கொண்டபொருளையே பொருத்தமுடைத்தெனக்காட்டுகின்றது. இந்திரவிழவு சித்திரைமாதத்தின்கடைசியில் நடைபெற்றதெனவைத்துக்கொள்ளினும், மணிமேகலை பிக்ஷாபாத்திரம்பெற்ற புத்தரது பிறந்தநாள் வைகாசி3-ம்தேதிக்குப்பின் இருக்கமுடியாது. இரண்டாம் நூற்றாண்டின்பிற்பகுதியில் கி.பி. 162,170,181,189,200 இந்தவருஷங்களிலேயே வைகாசிவிசாகம் முதன்மூன்றுநாள்களுக்குள்வருகின்றது. கி.பி.157அல்லது171-வதிலிருந்து ஏழுவருஷங்கட்குட்பட்ட ஒருவருஷத்தை மேற்குறித்தவருஷங்களினின்றும் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும். கி.பி.162என்றஒருவருஷந்தான் பொருத்தமுடையதாயிருக்கிறது. இதனோடொத்துச் சிலப்பதிகாரச்செய்திநிகழ்ந்தகாலமாயேற்படுவது கி.பி.157.

சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் சிலப்பதிகாரச்செய்திநிகழ்ந்த காலமும் மணிமேகலைச்செய்திநிகழ்ந்தகாலமும் முறையே கி.பி. 756 & 771 என்றுகணித்திருப்பது முற்றிலும்பொருந்தாதென்பதை மேலேநிரூபணஞ்செய்தேன். அவர்களதுகொள்கைப்படி சிலப்பதிகாரக்கதைநடந்து 15-வருஷங்கழிந்து மணிமேகலைக்கதை யாரம்பிக்கின்றது. ஆனால் எனதுஆராய்ச்சியினால் 7-வருஷங்களுக்கு மேற்படாதென்றுகாட்டினேன். ஆதலால்இக்காரணத்தாலும் அவர்கள்குறித்தகாலங்கள் பிழையாதல்தேற்றப்படும்.

எனது முடிபில்வந்த இரண்டுவருஷங்களும் அடியார்க்குநல்லார் உரையைநீக்கி, நூலுட்கூறப்பட்ட ஜோதிஷநிபந்தனைகளுக்கெல்லாம் மிகப்பொருத்தமாயிருக்கின்றன. கி. பி. 157 சித்திரைமாதம் 27-ம் தேதியில் சித்திரைநக்ஷத்திரமும் சூரியோதயத்திற்குப்பின் 27-நாழிகை 49 பலமிருந்தது. இம்மாதத்திற்கு முந்திய பங்குனிக்கடைசி நாளில் சித்திரைநக்ஷத்திரம்சூரியோதயத்திலிருந்தது. ஆகையால் அன்றுகாமவிழவுமுடிந்தது. சித்திரை 27-க்குப்பின் 28-நாள்விழா நிகழ்ந்தது. ஆகையால் அது வைகாசி 24-ல்முடிபெய்தியது. அன்று கொடியிறக்கப்பட்டது. மறுநாள்(வைகாசி 25)நாட்கடலாடுதல்நடைபெற்றது. கோவலனும் மதுரையைநோக்கிப்பிரயாணமானான். அன்று திங்கட்கிழமை, விசாகநக்ஷத்திரம், சூரியோதயத்திற்குப்பின் 42-நாழிகை 21-பலமிருந்தது; சுக்லபக்ஷத்து 14-ம்திதி சூரியோதயத்திற்கு 34-நாழிகை 8-பலத்துக்குப்பின் றொடங்கிற்று. புறப்படுங் காலத்துத்திதியதுவாகையால் சந்திராஸ்தமனத்துக்குப்பின் சிறிது நேரம் இருட்டிருந்திருக்கவேண்டும். மேலும்மரணயோகம்இருக்க வேண்டுமென்றுநூல்கூறவில்லையாயினும், மேற்கூறிய வைகாசி 25-ல் புறப்படுஞ்சமயத்துநக்ஷத்திரமஅநுஷமாயிருந்தாலும் அந்நாளில்திங்கட்கிழமையும்விசாகநக்ஷத்திரமும் சேர்ந்துவருதலால் மரணயோகமிருக்கிறது. ஆடிமாதம் 29-ம்தேதி வெள்ளிக்கிழமை. அன்றுபரணி சூரியோதயத்திற்குப்பின் 58-நாழிகை 17-பலம் வரையிருந்தது. கிருஷ்ணாஷ்டமி சூரியோதயமாய் 47-நாழிகை 38-பலத்துக்குப்பின் றொடங்கிற்று. மதுரைத்தேவிக்கும் கண்ணகிக்கும்நிகழ்ந்தசம்பாஷணத்தை நள்ளிருளில் (அந்நாள்நடுஇரவுவரை தான் இருட்டுஇருக்கும்) சாத்தனார்கேட்டார். இதற்குஒருமணிநேரத்திற்குப்பின் பரணியும்அஷ்டமியுஞ்சேர்ந்திருந்தசமயத்து(சூரியோதயத்திற்குப்பின் 47-நாழிகை 38-பலத்துக்கும், 58-நாழிகை 17-பலத்துக்கும்இடையிட்டசமயத்தில்)மதுரையெரியுண்டதென்று நாம்ஊகிக்கலாம்.

இனி மணிமேகலைக்கதையையெடுத்துக்கொண்டால் கி. பி. 162 வைகாசிமாதம் முதல் அல்லது இரண்டாந்தேதியில் மணிமேகலை மணிபல்லவத்திற்குச் சென்றிருத்தல்வேண்டும் வைகாசி 1-ல் சூரியோதயமாய் 22-நாழிகை 22-பலத்துக்குப்பின் விசாகநக்ஷத்திரமும் 21-நாழிகை 15பலத்துக்குப்பின் பௌர்ணிமையுந்தொடங்கி

மறுநாட்சாயங்காலம் சுமார் 3-மணிவரையிருந்தன. ஆகையால் இரண்டுநாளிலும் விசாகமும்பௌர்ணிமையும் ஒன்றுசேர்ந்தன. ஆகவே இந்திரவிழா சித்திரைமாதக்கடைசிநாளிலாயினும் அல்லது அதற்குமுந்தியநாளிலாயினும் ஆரம்பித்திருத்தல்வேண்டும். பிள்ளையவர்கள் கி. பி. 771-ல் வைகாசி 8-ல் இந்திரவிழாத்தொடங்கிற்றென்றார்கள். அப்போது சித்திரைமாதமாகவுமில்லை. சித்திரைநக்ஷத்திரமுமில்லை. பௌர்ணிமையுமில்லை. "சித்திரைமாதக்கடைசிக்கடுத்துள்ள பௌர்ணிமைக்குப்பக்கத்தானசனிக்கிழமை'யில் இந்திரவிழவாரம்பமென்று அவர்கள்கொண்டதின்பலன்இதுவேயாம்!

கோவலன்இறந்தது கி.பி. 157-ல்அல்லது 171-ல் ஆதல்வேண்டுமென்றும் அவற்றுள் மணிமேகலைக்கதையாரம்பகாலத்தைநோக்கி கி.பி.157 தான் பொருத்தமுடையதென்பதும் மேலேபெறப்பட்டது. கி. பி. 171ஐ எடுத்துக்கொண்டால் அதனோடொத்தமணிமேகலைக்கதைக்காலமில்லாமையாலே அதுகொள்ளற்பாலதன்று. மேலும் அவ்வருஷத்துச் சித்திரைமாதத்துச்சித்திரைநக்ஷத்திரம் 22-ந்தேதியில் சூரியோதயமாய் 56-நாழிகை 16 பலம் முடிய இருந்தது. விழா 28 நாள்நடந்தமையால் வைகாசி 19-க்குள்முடிந்திருக்கவேண்டும். 20-ம் தேதியில் நாட்கடலாட்டும் பிரயாணமுமிருந்தனவாதல்வேண்டும். ஆனால்அன்றுசனிக்கிழமையாதலின் கடனீராட்டுநிகழாது. 19-ம் தேதிபுறப்பட்டார்களென்றால் அன்று 14-ந்திதியேயில்லை. 21-லோ பௌர்ணிமை53-நாழிகை 51பலததுக்குவந்துவிடுவதால், புறப்படுஞ்சமயத்து(அதாவது 58, 60-நாழிகைகளுக்கு இடைப்பட்டவைகறையிருட்டில்) திதிபௌர்ணிமையாய்விடும். ஆகையால் கி. பி. 171 பொருத்தமில்லாமை நன்குணரப்படும். இதுகாறுஞ்செய்தஆராய்ச்சியின்பயனாய்க் கோவலனிறந்தது கி. பி. 157 என்பதும், கண்ணகிக்குக்கோயிலெடுப்பித்துவிழவியற்றியது கி. பி 160 என்பதும், மணிமேகலை மணிபல்லவத்திற்குமுதன்முதலாகச்சென்றது கி. பி. 162 என்பதும் துணியப்பட்டன. இதனால் கஜபாகுவின் (I) காலத்தைப் பற்றி முந்தியநூலாகியதீபவம்சம்சொல்வதுதான்சரியென்றும், மஹாவம்சங்கொடுக்குங்காலம்பிழையென்றும் உணருதல்கூடும். கி. பி 154-முதல் 176 முடிய, கஜபாகுஇருந்தவனாவன். கண்ணகி பிரதிஷ்டைகாலத்தில் செங்குட்டுவனுக்கு 50-வயதாயிருந்ததென்று,

'தின்னல்யாண்டையைத் திரட்டிசென்றதற்பின்னும்'என்ற மாடலன் மொழிகளால்(சிலப். XXVIII. 129—30) உணரப்படும் ஆகையால் செங்குட்டுவனது ஜனனகாலம் 160—50=110 கி. பி. அவன் 55 வருஷம்வீற்றிருந்தானெனப்பதிற்றுப்பத்து 5-ம்பத்துக் கூறும். அவன் 20-வயதிற்பட்டமெய்தினவனாயின் அவனது இராஜ்யகாலம் 130-முதல் 185-வரைஎன்றேற்படும். சிலப்பதிகாரஇறுதிக்கட்டுரையில் நெடுஞ்செழியன் செங்குட்டுவன்காலத்தவனாகச்சொல்லப்படுகிறான். கோவலனைக்கொலைசெய்வித்தபாண்டியன் இவனேயாவன். இவனும் கி. பி. 157-ல் இறந்திருக்கவேண்டும் இவன்மகன்வெற்றிவேற்செழியன் தனதுநாட்டினும்கண்ணகியைப்பிரதிஷ்டித்து வழிபாடியற்றினான். செங்குட்டுவன்காலத்தவன்சோழன்பெருங்கிள்ளி (சிலப். உரைபெறுகட்டுரை). சிலப்பதிகாரநூலாசிரியராகியஇளங்கோவடிகள் செங்குட்டுவனதுசகோதரர். அந்நூலுள் நிகழ்ந்தனவாகக்கூறியிருப்பனவற்றை அவைகளைநேரிற்பார்த்தசாத்தனாரிடமிருந்து கேட்டுணர்ந்தார். இச்சாத்தனார்தாம் மணிமேகலையாசிரியர். இவர் நன்மாறனைப்(வெற்றிவேற்செழியனதுமறுபெயர்)புறம் 59-ல் புகழ்ந்திருக்கிறார். மணிமேகலைநூலிற்கூறப்பட்டசரிதம் சிலப்பதிகாரச்சரிதத்திற்குப்பின்நிகழ்ந்தபோதிலும் சிலப்பதிகாரத்துக்குமுந்தியநூல் மணிமேகலை. ஏனெனின், இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரமியற்றி முடிந்தவுடன், மணிமேகலை துறவினையும் பாடுதற்குவிருப்பமுளரென்றுசாத்தனாரிடஞ்சொல்ல அதற்குச்சாத்தனார் தாம் முன்னரே அதனைஇயற்றிவிட்டதாய்ச்சொல்லுதலின், ஒருவர்முன்னர்மற்றவர் அரங்கேற்றினர். (சிலப். பதிகம்-87—9, மணி. பதிகம்-95—8). சாத்தனார் கி. பி. 157-ல் மதுரையெரியுண்டதைநேரிற்பார்த்தவராகலின், அவரும்இளங்கோவடிகளும் கி. பி. 200-க்குமுன்மரணமடைந்திருக்கலாமென்றுகருதுதல் தவறாகாது.

சிலப்பதிகாரத்தில் XXI-ப்காதையில்வரி3-4ல், திருக்குறளிலிருந்து 'இன்னாசெய்யாமை'யதிகாரத்து 9-ம்செய்யுள் எடுத்தமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மணிமேகலையில் XXII. 59-61 ஒருகுறளை(55-வது) யேயிடைப்பெய்துவள்ளுவரையுங்குறிக்கின்றார். 'இதேகுறளைச் சிலப்பதிகாரத்துக்கட்டுரைகாதை முடிவுரைவெண்பாவில் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதையும் காண்க.' ஆதலால் இளங்கோவடிகட்கும்,

சாத்தனாருக்கும்முன்னிருந்தவர் வள்ளுவரென்பதும் கி.பி.150க்குப் பின் இருந்தாரென்றல்பொருந்தாதென்பதும் பெறப்படும்.

இனிக் கடைச்சங்கந்தொடங்கியகாலத்தைச் சற்றுக்கவனிப் போம். இடைச்சங்கத்திறுதியில் பாண்டியர்தலைநகராகியகபாடபு ரம் கடல்கொள்ளப்பட்டதென்றும், அதனால் அக்காலத்திருந்தமுடத் திருமாறன் மதுரையைத்தலைநகராக்கி அங்கேகடைச்சங்கம் நிறுவினு னென்றும் களவியலுரைகூறுகின்றது. அவ்வுரையிற்கூறப்படுவன முழுவதையும் அங்கீகாரஞ்செய்தற்கு ஏலாதெனினும் மேற்குறித்த கடல்கோட்செய்தியினை ஐயமின்றி யேற்றுக்கொள்ளலாமென்று தோன்றுகிறது. அதற்குச் சங்கநூலாதாரமுமிருக்கிறது. கீழேவரு வனவற்றாற் பாண்டியநாட்டிற்சிறிதுபாகமாயினுங்கடலாற்கொள்ளப் பட்டதென்பதுதெளிவாகின்றது.

"மலிதிரையூர்ந்துதன்மண்கடல்வௌவலின்
மெலிவின்றிமேற்சென்றுமேவார்நாடிடம்படப்
புலியொடுவின்னீக்கிப்புகழ்பொறித்தகிளர்கெண்டை
வலியினான்வணக்கியவாடாச்சீர்த்தென்னவன்"

(கலித்தொகை-முல்லைக்கலி.)

"வடிவேலெறிந்தவான்பகைபொறாது
பஃறுளியாற்றுடன்பன்மலையடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடுங்கொடுங்கடல்கொள்ள" (சிலப்-காடுகாண்காதை)

கி.மு.2387-ல்இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து கடலாற்பிரிக்கப்பட்ட தென்று இலங்கைச்சரித்திரங்கள்கூறுகின்றன. சங்கநூல்களிற்கூறப் படுஞ்செய்திகள், இந்தியாவும்இலங்கையும்பிரிந்து வெகுகாலத்திற்குப் புறம்நிகழ்ந்தனவாகஅறியப்படுதலாயினும், தலைச்சங்கம்ஒன்றிருந்த துண்மையாயின், அதன்காலங்கூடப் பாரதகாலத்தை (கி.மு.1287 Shama Sastri's Gavam Ayamamahabharata Asramavasika-parva)ஒட்டியிருந்தமையாலும், தமிழ்நூலுரைகளிற்கூறப்படுங்கடல் கோள் இதுவன்று. புத்தருக்கு39வருஷங்கட்குப்பின்னிருந்த(அதா வது450கி.மு.)பாண்டுவாஸாவின்காலத்தில்கன்னியாகுமரியையடுத்து இலங்கையின்தென்மேற்குப்பாகத்தில் வேறொருகடல்கோள்கூறப் பட்டுள்ளது (E. Tennan't Ceylon Vol. I & 7 fn). ஆனால்இக் கடல்கோளைப்பற்றி மஹாவம்சம்ஒன்றுங்கூறவில்லை. இதுநிகழ்ந்தது

உண்மையெனின் இவ்வளவுமுக்கியமான ஒருவிஷயத்தை
தவறுமோஎன்று ஆசங்கையுண்டாகின்றது. அதுஉண்
பினும், தலைச்சங்கத்திறுதியினிகழ்ந்ததாய்க்கூறப்படும் க
கக்கருதலாம். திருநான்ஸீன் என்னும்பிக்ஷுவை ஹிம்ஸித்
தேவர்களுக்குக்கோபமுண்டாயிற்றென்றும், அதன்பய
கடல்கோளுண்டாயிற்றென்றும, அதுகொழும்புக்குப்பக்
யாணியென்னுமாகாண முழுவதையும் அமிழ்த்திவிட்
இது நிகழ்ந்தது தேவாநாம்பிரியதிஸ்ஸாவின் பின்வந்த உ
யேரஜனதிஸ்ஸாவின்காலத்திலென்றும் இலங்கைச்சரித
கப்படுகின்றன, பெரியதொருமாகாணமுழுவதையும்
இக்கடல்கோள் பாண்டியநாட்டிலும்ஒருபகுதியை அமிழ்
மென்பது மிகவும்பொருத்தமே. இராஜாவளியிலும் (I
மஹாவம்சத்திலும் (XXII) இக்கடல்கோள் கூறப்பட்டி
கையால் இதனை உண்மையெனக்கொள்ளுதல்பொருந்து
புத்தருக்கு276-வருஷங்களுககுப்பின் 286-வருஷமுடி
யில்ஆட்சிசெய்தான். அதாவது கி.மு.213-203 உத்தியா
காலத்துநிகழ்ந்ததாகக்கடல்கோள்கூறப்பட்டமையால் கி.
சமீபத்தில்உண்டாயிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.
பியத்திற்குப்பாயிரம்உரைத்த னம்பாரனார், அருணா
நிறைந்ததொல்காப்பியம் என்றும், அது 'நிலந்தருதிருவிற்
வையத்து' அரங்கேற்றப்பெற்றதோர் இலக்கணம்என்று
ரூர். கடல்கோள்ஒன்றேதமிழ்நூலிற்கூறப்படுவதாயின,
சங்ககாலத்திறுதியில் நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியன்காலத்
தாதல்வேண்டும். களவியலுரையும்முடத்திருமாறன்காலத்
தாகக்கூறும். ஆதலின், நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியனும், இப்
மாறனும்ஒருவனேபோலும் (Sen Tamil III 271-83;
38; 465-74). அங்ஙனமாயின தொல்காப்பியம் கி.மு.200
இற்றோன்றியதென்றேற்படும். ஆகவே கடைச்சங்ககால
முதல் கி.பி.200வரை எனப் பெறப்பட்டது.

இவ்வியாஸத்தைத் தமிழில்எழுதிமுடித்தற்கு எ
S. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள்புரிந்த உதவி ஒருநாளும் ம
தன்று. இதிற் சொற்பிழைகள் அநேகம்இருத்தல் கூடும்;
எனக்குரியவையேயன்றி என் நண்பருக்குரியனவல்ல. குறளி
தயவுசெய்துபொறுத்தருளுமாறு செந்தமிழபிமானிகளை தமைக்
ங் வேண்டுகின்றேன். ளை (55-

கே. ஜி. சங்கரன் குறளைச்
ரடுக்தா
ட்டுகும,

உ.

ஸ்ரீசிவமயம்.

திருநெல்வாயிலரத்துறை

என்று வழங்கும்

திருவரத்துறைப்புராணம்.

இஃது

ஸ்ரீ திருவரத்துறைவாசியாகிய

சோதிடம்

காண்டா

பராசரியவெண்பயங்கதம

ரங்கசாமி அய்யங்காரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

வேதவதலாபிமானியாகிய

ஸ்ரீ சுப்பராயதேசிகரவர்கள்

இட்ட ஆக்ஞையின்படி

மேற்படி ரங்கசாமிஅய்யங்காரவர்களால்

சிதம்பரம்

பெ. S. சதாசிவம்பிள்ளையினுடைய

சண்முகசுந்தரவிலாச அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ சாதாரண ௵ சித்திரை௴ 25ஆம்

1911௵ மேயீ 7௳

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநெல்வாயிலரத்துறை

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள்

பண் பியந்தைக் காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எந்தையீசனெம்பெருமானேறமர்கடவுளென்றேத்திச்
சிந்தைசெய்பவர்க்கல்லாற்சென்றுகைகூடுவதன்றாற்
கந்தமாமலருந்திக்கடும்புனனிவாமல்குகரைமே
லந்தண்சோலைநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே. (க)

சுடவார்சடைதன்மேலிளம்பிறையணிந்தவெம்பெருமான்
சீருஞ்செல்வமுமேத்தாச்சித்தர்கடொழச்செல்வதன்றால்
வாரிமாமலருந்திவருபுனனிவாமல்குகரைமே
லாருஞ்சோலைநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே. (உ)

பிணிகலந்தபுன்சடைமேற்பிறையணிசிவனெனப்பேணிப்
பணிகலந்துசெய்யாதபாவிகடொழச்செல்வதன்றான்
மணிகலந்துபொன்னுந்திவருபுனனிவாமல்குகரைமே
லணிகலந்தநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே. (ங)

துன்னவாடையொன்றுடுத்துத்தூயவெண்ணீற்றினராகி
யுன்னிநைபவர்க்கல்லாலொன்றுங்கைகூடுவதன்றாற்
பொன்னுமாமணியுந்திப்பொருபுனனிவாமல்குகரைமே
லன்னமாருநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே. (ச)

வெருகுரிஞ்சுவெங்காட்டிலாடியவிமலனென்றுள்கி
யுருகிநைபவர்க்கல்லாலொன்றுங்கைகூடுவதன்றான்
முருகுரிஞ்சுபூஞ்சோலைமொய்ம்மலர்சுமந்திழிநிவாவந்
தருகுரிஞ்சுநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே. (ரு)

உரவுநீர்ச்சடைக்கரந்தவொருவனென்றுள்குளிர்ந்தேத்திப்
பரவிநைபவர்க்கல்லாற்பரிந்துகைகூடுவதன்றாற்
குரவநீடியசோலைக்குளிர்புனனிவாமல்குகரைமே
லரவமாருநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே. (சு)

நீலமாமணிமிடற்றுநீறணிசிவனெனப்பேணுஞ்
சீலமாந்தர்கட்கல்லாற்சென்றுகைகூடுவதன்றாற்
கோலமாமலருந்திக்குளிர்புனனிவாமல்குகரைமே
லாலுஞ்சோலைநெல்வாயிலரத்துறைபடிகடம்மருளே. (எ)

செழுந்தண்மால்வரையெடுத்தசெருவலியிராவணனலற
வழுந்தவூன்றியவிரலான்போற்றியென்பார்க்கல்லதருளான்
கொழுங்கனிசுமந்துந்திக்குளிர்புனனிவாமல்குகரைமே
லழுந்துஞ்சோலைநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே. (அ)

நுணங்குநூலயன்மாலுமிருவருநோக்கரியானை
வணங்கிநைபவர்க்கல்லால்வந்துகைகூடுவதன்றான்
மணங்கமழ்ந்துபொன்னுந்திவருபுனனிவாமல்குகரைமே
லணங்குஞ்சோலைநெல்வாயிலரத்துறைபடிகடம்மருளே. (கூ)

சாக்கியப்படுவாருஞ்சமண்படுவார்களுமற்றும்
பாக்கியப்படகில்லாப்பாவிகடொழச்செல்வதன்றாற்
பூக்கமழ்ந்துபொன்னுந்திப்பொருபுனனிவாமல்குகரைமே
லார்க்குஞ்சோலைநெல்வாயிலரத்துறையடிகடம்மருளே (கo)

கறையினார்பொழில்சூழ்ந்தகாழியுண்ஞானசம்பந்த
னறையுமபூம்புனல்பரந்தவரத்துறையடிகடம்மருளை
முறைமையாற்சொன்னபாடன்மொழியுமாந்தர்தம்வினைபோய்ப்
பறையுமையுறவில்லைப்பாட்டிவைபத்தும்வல்லார்க்கே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்

திருவரத்துறை திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடவுளைக்கடலுள்ளெழுநஞ்சுண்ட
வுடலுளானையொப்பாரியலாதவெம்
மடலுளானையரத்துறைமேவிய
சுடருளானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (க)

கரும்பொப்பானைக்கரும்பினிற்கட்டியை
விரும்பொப்பானைவிண்ணோருமறிகிலா

வரும்பொப்பானையரத்துறைமேவிய
அரும்பொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௨)

ஏறொப்பானையெல்லாவுயிர்க்குமிறை
வேறொப்பானைவிண்ணோருமறிகிலா
வாறொப்பானையரத்துறைமேவிய
நூறொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௩)

பரப்பொப்பானைப்பகலிருணன்னிலா
விரப்பொப்பானையிளமதிசூடிய
வரப்பொப்பானையரத்துறைமேவிய
சுரப்பொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௪)

நெய்யொப்பானைநெய்யிற்சுடர்போல்வதோர்
மெய்யொப்பானைவிண்ணோருமறிகிலா
ரையொப்பானையரத்துறைமேவிய
கையொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௫)

நிதியொப்பானைநிதியிற்கிழவனை
விதியொப்பானைவிண்ணோருமறிகிலா
நதியொப்பானையரத்துறைமேவிய
கதியொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௬)

புனலொப்பானைப்பொருந்தலர்தம்மையே
மினலொப்பானைவிண்ணோருமறிகிலா
நனலொப்பானையரத்துறைமேவிய
கனலொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௭)

பொன்றொப்பானைப்பொன்னிற்சுடர்போல்வதோர்
மின்றொப்பானைவிண்ணோருமறிகிலா
நன்றொப்பானையரத்துறைமேவிய
தன்றொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௮)

காழியானைக்கனவிடையூருமெய்
வாழியானைவல்லோருமென்றின்னவ
ராழியான்பிரமற்குமரத்துறை
யூழியானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௯)

கலையொப்பானைக்கற்றார்க்கோரமுதினை
மலையொப்பானைமணிமுடியூன்றிய
வலையொப்பானையரத்துறைமேவிய
நிலையொப்பானைக்கண்டீர்நாந்தொழுவதே. (௪௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

பண்-இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கல்வாயகிலுங்கதிர்மாமணியுங் கலந்துந்திவருநிவவின்கரைமே, னெல்வாயிலரத்துறைநீடுறையுந்நிலவெண்மதிசூடியநின்மலனே, நல்வாயில்செய்தார்நடந்தாருநித்தார்நரைத்தாரிறந்தாரென்றுநானிலத்திற், சொல்லாய்க்கழிகின்றதறிந்தடியேன்றொடர்ந்தேனுய்யப்போவதொர்சூழல்சொல்லே. (௧)

கழிமாமிளகும் மிகுவன்மரமு மிகவுந்திவருந்நிவவின்கரைமே, னெறிவார்குழலாரவர்காணநடஞ்செய்நெல்வாயிலரத்துறைநின்மலனே, வழிதேநிலையாதவிம்மண்ணுலகின்னாரனுகவ்ருத்தனைநானிலையேன், பொறிவாயிலிவ்வைந்தினையும்மவியப்பொருதுன்னடியேபுகுஞ்சூழல்சொல்லே. (௨)

புற்றாடரவமரையார்த்துகந்தாய்புனிதாபொருவெள்விடையூர்தியினா, யெற்றேயொருகண்ணிலனின்னையல்லாநெல்வாயிலரத்துறைநின்மலனே, மற்றேலொருபற்றிலனெம்பெருமான்வண்டார்குழலாண்மங்கைபங்கினனே, யற்றார்பிறவிக்கடனீந்தியேறியடியேனுய்யப்போவதொர்சூழல்சொல்லே. (௩)

கோடுயர்கோங்கலர்வேங்கையலர்மிகவுந்திவருந்நிவவின்கரைமே, னீடுயர்சோலைநெல்வாயிலரத்துறைநின்மலனேநினைவார்மனத்தாய், யோடுபுனற்கரையாமிளமையுறங்கிவிழுந்தாலொக்குமிப்பிறவி, வாடியிருந்துவருந்தல்செய்யாதடியேனுய்யப்போவதோர்சூழல்சொல்லே. (௪)

உலவுமுலகிற்றலைகற்பொழியவுயர்வோடிழியுநிவவின்கரைமே
னிலவுமயிலாரவர்தாம்பயிலுநெல்வாயிலரத்துறைநின்மலனே

புலனைந்துமயங்கியகங்குழையப்பொருவேலோர்நமன்றமர்தாநலி யாவலமந்துமயங்கியயர்வதன்முன்னடியே னுய்யப்போவதொர் சூழல்சொல்லே. (௬)

ஏலம்மிலவங்கமெழிற்கனகமிகவுந்திவருந்நிவவின்கரைமே னீலமமலர்ப்பொய்கையிலன்னமலிநெல்வாயிலரத்துறையாயொ ருநெல், வாலூன்றவருந்துமுடம்பிதனைமகிழாதழகாவலந்தே னினியா, னாலினிழலிலமர்ந்தாயமராவடியேனுய்யப்போவதொர் சூழல்சொல்லே,

சிகரம்முகத்திற்றிரளாரகிலும்மிகவுந்திவருந்நிவவின்கரைமே னிகரின்மயிலாரவர்தாம்பயிலுநெல்வாயிலரத்துறைநின்மலனே மகரக்குழைபாய்மணக்கோலமதேபிணக்கோலமதாம்பிறவியிது தா, னகரமுதலினெழுத்தாகிநின்றாயடியே னுய்யப்போவ தொ ர்சூழல்சொல்லே. (௭)

திண்டேர்நெடுவீதியிலங்கையர்கோன்றிரடோளிருபஃதுநெ ரித்தருளி, ஞெண்டாடுநெடுவயல்சூழ்புறவினெல்வாயிலரத்துறை நின்மலனே, பண்டேமிகநான்செய்தபாக்கியத்தாற் பரஞ்சோதி நின்னாமம்பயிலப்பெற்றே, னண்டாவமரர்க்கமரர்பெருமானடி யேனுய்யப்போவதொர்சூழல்சொல்லே. (௮)

மாணுருவாகியொர்மண்ணளந்தான்மலர்மேலயன்றேடியுங் காண்டரியாய், நீணீண்முடிவானவர்வந்திறைஞ்சுநெல்வாயிலரத் துறைநின்மலனே, வாணுதலார்வலைப்பட்டடியேன்பலவின் கனியீயதுபோலவதன்முன், ஆணொடுபெண்ணுமுருவாகிநின்றா யடியேனுய்யப்போவதொர்சூழல்சொல்லே. (௯)

நீருருநெடுவயல்சூழ்புறவினெல்வாயிலரத்துறைநின்மலனைத் தேரூர்நெடுவீதிநன்மாடமலிதென் னாவலர்கோ னடித்தொண்டன ண்ணி, யாரூரனுரைத்தனநற்றமிழின்மிகுமாலையொர்பத்திவைக ற்றுவல்லார், காரூர்களிவண்டறையானைமன்னரவராகியொர்விண் முழுதாள்பவரே. (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்புகழ்.

திருவரத்துறை.

கறுவிமைக்கணிட்டிணிதழைத்தியற்
கவிசொலிச்சிரித்—துறவாடி
களவுவித்தையிட்டுளமுருக்கிமுற்
கருதிவைத்தவைப்-பவைசேரத்
தறுகணிற்பறித்திருகழுத்துறத்
தழுவிநெக்குநெக்—குயிர்சோர
சயனமெத்தையிற்செயலழிக்குமித்
தருணிகட்ககப்-படலாமோ
பிறவியைத்தணித்தருளுநிட்களப்
பிரமசிற்சுகக்-கடல்மூழ்கும்
பெருமுனிக்கிரட்பரவுசெப்பதிப்
ப்ரபலகொச்சையிற்-சதுர்வேதச்
சிறுவநிற்கருட்கவிதைநித்திலச்
சிவிகையைக்கொடுத்-தருளீசன்
செகதலத்தினிற்புகழ்படைத்தமெய்த்
திருவரத்துறைப்பெருமாளே.

௨

திருமாந்துறை

ஆங்குடல்வளைந்துநீங்குபல்நெகிழ்ந்து
ஆய்ஞ்சுதளர்சிந்தை-தடுமாறி
ஆர்ந்துளகடன்கள்வாங்கவுமறிந்து
ஆண்டுபலசென்று-கிடையோடே
ஊங்கிருமல்வந்துவீங்குகுடல்நொந்து
வோய்ந்துணர்வழிந்து-வுயிர்போமுன்
ஓங்குமயில்வந்துசேண்பெறஇசைந்து
வூன்றியபதங்கள்-தருவாயே
வேங்கையுமுயர்ந்ததீம்புனமிருந்த

வேந்திமையினின்ப மணவாளா
வேண்டுமவர்தங்கள் பூண்டபதமிஞ்ச
வேண்டியபதங்கள்-புரிவோனே
மாங்கனியுடைநது தேங்கவயல்வந்து
மாண்புநெல்விளைந்த வளநாடா
மாநதர்தவரும்பர்கோன்பரவிநின்ற
மாந்துறையமர்நத-பெருமாளே

வாலிகண்டபுரத்தைத துதித்து இத்தலத்தைத் துதித்த லால் இப்புராணத்திற்கூறிய திருமான்றுறையையேயாம்.

இத்தலத்தை சிவக்ஷேத்திரவிளக்கமுதலியவற்றில் திருமாந்துறையென்றும் வழங்குகின்றது.

ஆதிசேடன்றுதி.

ஐந்துளா னைந்துளா னைந்துளா னெனவைந்து வாயினு மறைந்தனன், வநதுளான் வநதுளான் வந்துளே னெனவைந் துருவமாய்வந்தான், முந்தியேபூசனைக்குரியதே வனைமுனங்கா ண்பதெவ்வாறெனச், சிந்தையேயுற்றன னொருவராயவர்வரச் சேடனுமண்மிசைப் படிந்தான். (க)

திபாகமன்னனு மருணைதன்னுதனுஞ் சம்புத்
தாகமுற்றதோரீசனும்வாயுவின் றலத்துளோன்றனு
மேகமுற்றவரர்கபத்தவருடன் கூடியேயெழிலா
யாகமுற்றொருவராயினாரத்துறை லிங்கமூர்த்தியுமே.

வால்மீகன்றுதி.

வெள்ளைகொண்டிடும் கைலையும் வெண்மதியவனு
வெள்ளைகொண்டிடும் ரிஷபமும் வெள்ளுருமைதானும்
வெள்ளைகொண்டதில் வேட்டநீ விடுத்திலனுகி
வெள்ளையாகிய வாற்றையும் விரும்பினையரனே.

குருநமசிவாயரருளிய பரமரகசியமாலை.

திருவாத்துறையின் முத்தினற்சமைத்த சிவிகையும் பந்த ருமெதிரே, வரவருள்கொடுத்துப்புகலி காவலர்க்கு வழங்கிய

வண்மையான்மறயே, னருமறைப்பெரியோர் மாதவமுனிவ ரடைந்திடுந் தில்லையம்பதிவாழ், மருவரைக் கயிலைக்கிறைவனே பொன்னம்பலவனே பரமராசியனே.

ஆதிசங்கராசாரிய சுவாமிகள். ஶ்லோகம்

ஶ்ரீவத்ர வ்யாக்ரகிரி பூர்வேஷு வாபேஷு
ஶ்வேதநதீ தீரகவஸிஷ்ட பூர்ண நாதம்।
பில்வத்ர வ்ருக்ஷமத மாபவிபூதிபூதம்
தீர்த்தே புரீ நாயஹரோஹர க்ஷேத்ர ராஜம்॥

உ

முகவுரை.

அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்த சொரூபராகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் வழிபட்டுய்யும்பொருட்டுத் திருவுருக்கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவஸ்தலங்களுள் நடுநாட்டின்கண் மிகமேன்மையுற்று விளங்குந்தலமாம். இது நிவாநதிக்கரையிலுள்ளது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் முதலிய மூவராலும் திருப்பதிகம் பாடப்பெற்றது. நெல்வாயில் அரத்துறையென்றும், பிரமகைவர்த்தபுராணத்தில் தேவர்களுக்குச் சொன்ன சிவஸ்தோத்திரமகிமையில் பஞ்சபூதஸம்மிச்ர சிவஸ்தலமென்றும், வடவாலக்ஷேத்திரமென்றும், ஊழிகாசியென்றும், திருவள்ளுவநாயனர் முதலியோர்களை பெற்ற கலைமகளவதாரமாகிய ஆதியென்பவரது நீசத்துவத்தையொழித்து முத்தியளித்த காரணத்தால் முத்தி க்ஷேத்திரமென்றும் கூறுந் திருநாமங்கள் வாய்க்கப்பெற்றது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தோடு இவ்வரத்துறையை நோக்கித் தெரிசிக்கவருங்கால் வழிநடந்துவந்த சிரமத்தோடு மாறன்பாடியில் வந்தமர அதனைப்பொறுத திருவரத்துறையப்பர் நெல்வாயிலிலிருக்கின்ற பிராமணர்களுக்கு "ஞானசம்பந்தனம்பாலணைகின்றான்மான முத்தின் சிவிகை மணிக்குடையான சின்னநம்பாற் கொண் டருங் கலைக்கோனவன்பாலணைந்து கொடுமென அருளிச்செய்து அவ்வாறே ஞானசம்பந்தருக்கும்

க்காம் மகிழ்ந்தளிக்குமவைகொள்ளலாகுங் கொண்டுய்த்தல்செய்வாயென அனுக்கிரகித்துமுத்துப்பல்லக்கும் முத்துக்குடையும் முத்துச்சின்னமும் கொடுக்கப்பெற்றது. ஆதித்துறை திருவலந்துறை திருமான்றுறை திருஆடுதுறை திருவதிட்டத்துறை திருக்கரத்துறை என்னும் ஆறுதுறைகளுந் தொடர்ந்திருத்தலால் சப்த துறைகளென வழங்கப்பெற்றது. ஆதிசேடன் வால்மீகர் ஆதிசங்கராசாரியர் அருணகிரிநாதர் முதலியோர் வணங்கித்துதித்து அபீஷ்டசித்திகளை யடைந்தது. சேரசோழ பாண்டியர்களால் சிவக்குறிதாபித்துப் பூசிக்கப்பெற்றது. விஸ்வாமித்திரரும் வதிட்டரும் தீர்த்தபுரீசர் முன்பாக வாதஞ்செய்து அனேக அற்புதங்காட்டியது. ஆதிசேடன்பூசித்த காரணத்தால்அரவத்துறை யெனவும் பெயர் வழங்குகின்றது.

சப்தரிஷிகளும், விஷ்ணுவும், சனிபகவானும், அங்காரகனும் பூசித்துமேன்மை யடைந்தது. இத்தகைய அனேக ஐதிகங்களோடு விளங்கிய இந்தஸ்தலத்திற்கு சுமார் 400 பாடல்களுள்ள புராணத்தை திருத்தி அச்சிடவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு சிலர் வற்புறுத்தியபடியால் ஸ்ரீ ஆனந்தநாயகி சமேத ஸ்ரீவரத்துறைநாதர் திருவருட்டுணைகொண்டு ஒருவாறு பரிசோதித்து வி. அ. சுப்பராயதேசிகர் அவர்கள் பொருளுதவியால் அச்சிடப்பட்டது. சிவபத்திமான்கள் இப்புராணத்தையன்போடும் படித்தும் திருவரத்துறையைத் தெரிசித்து அபிமானித்தும் போகமோக்ஷங்களை யெய்துமாறு திருவருளை வழுத்துகின்றோம். சுபம்.

புராணிகர்கருத்து.

பெரிதுள தாகும் பெருகிய சூதர் பேசநூற் றலங்களாமதிலும், பெரிதுள தாகும்பேருளார்மூவர் பேர்சொலிப் பாடிய தலங்கள், பெரிதுள தாகு நந்தியெம்பெருமான் பேசிடும் பெரிய நற்றலங்கள், பெரிததி லுளதோ பேசவே வேறு பெரும்புவியுலக மூவிடத்தும். (க)

சூரியவம்சத் தோனுந் தொன்முசு குந்தனென்பான்
பாரியவாரூர் தன்னிற் றியாகரைப் பதிட்டை செய்தான்
சூரியன் புதல்வ ணுகுஞ் சுக்ரீவ நாமத் தோன்றல்
பேர்பெற விளக்கு வித்த வெழிலாடு துறை மற்றீதால். (உ)

ஆதலால் தலத்தின் மேன்மையாராலுஞ்சொல்லப்போமோ
ஓதியமிருகம் புள்ளா லுண்டான தலங்களெல்லாம்
தீதுகண் மிகவகற்றிப் பிறவியைத் தீர்க்குமென்றூர்
ஆதவன் மகன்றலத்தா லமைபலனறிவாராரே. (௩)

பதவிக்குப் போகத்தக்க பகர்நெறி யீதென்றீசு
னுதவிய துறையிவ் வேழு முகந்தநற்புரிகளேழும்
கதவுதலாகக் கொள்ள கைலையான்கருதித் தந்தா
னிதுவென வெண்ணிக் கொண்டேயீசர் தாளடைய நன்றே. (௪)

இன்னதிக் கிச்சை கொண்டே யிருடிகளிவடம் வந்தார்
இன்னதிக் கிச்சைகொண் டேயிசைமணம் வராகன் செய்தான்
இன்னதி தன்னிலாடி யெழிற்கங்கை பலத்திரட்டி
இன்னதிக் கிடேயில்லை யெழிற்றுறை துறையோரேழும். (௫)

௨

உடையார்பாளய ஸமஸ்தான
வித்துவானும்கம்பராமாயணப்பிரசங்கியுமாகிய
வீரசைவக் கனகசபைக் கவிராயரவர்கள்
இயற்றியது.

சீரோங்கு தெய்வச் சிவக்ஷேத்திரமதனு
ளாரோங்கு நெல்வாயரத்துறைக்குப் பாரோங்க
மன்னுபுராணமதை மாணரங்காசாரியென்பா
ருன்னி யுரைத்தாருணர்ந்து.

சம்பந்தர் நன்முத்துத் தண்டிகையைப்பெற்றவப்பா
வின்பம் பெருகு தமிழ்ப்பதி - யன்பால்
சீராரத்துறைசீர் செப்பினனல்லரங்கா
சாரியவனன்பிற்றழைந்து.

தஞ்சாவூர் கோட்டை மஹாவித்துவான்
மகா-ள-ள-ஸ்ரீ கணபதியாப்பிள்ளை யவர்கள்.
இயற்றியது.

எங்கு நிறைந்தசிவமின்னருளாற் பேருருவாத்
தங்கு மரத்துறைசீர் தாமிசைத்தான்-பொங்குதமிழ்
நல்லரங்காசாரியெனுநாமத்தோன் சோதிடத்தும்
வல்லோனும் வாயன்பின் வாய்ந்து.

சன்னுசிநல்லூர் வித்துவசிரோமணியாகிய
மகா-ள-ள-ஸ்ரீ மே. சண்முகப்படையாச்சியவர்களால்
இயற்றப்பட்டது.

வலஞ்சுழிவிநாயகக்கடவுளை வாழ்த்தி
சலஞ்சூழ்புவியிற்சகலருமறிய
நிலந்தனிற்பரமனீடித்துறையு
நிலமாமதனைநேர்ந்திடவெனக்குத்
தென்புவியனைத்துந்தெளிந்தநந்தீச
முன்புளபுராணமொழிவழிகாட்டி
யின்பமாச்சொல்லெனவிறைஞ்சவான்மீக
னன்புடனந்தியகமகிழ்ந்துரைப்பா
னெல்லையிலீசனிருந்தலத்துயர்வை
நல்நாச்சொல்வேனுணறிந்தளவி
லம்புவியதனிலனந்தமாலயம்
பம்புறுமவற்றைப்பகருதற்கெளிதோ
சொல்லுதற்கவற்றைச்சோருவன்சேடன்
வல்லனேயானும்வாரிதிப்புவியிற்
றுல்லியமாகச்சொல்லொணாதாயினும்
வல்லுநர்வகுத்தவழிமுறைப்படியே
வேடனைவென்றவேடுவமுனிவரே
சொல்லுவலொன்றுசுருதிநான்முறையின்
நல்லதென்றெவருநயப்புறும்பெரிய
பிரமகைவர்த்தப்பெருநூலதனுட்

சுரர்தமக்குரைத்தசொல்சிவத்தோத்திரத்
துறைவதுகேண்மதியுறைவதுகேண்மதி
யெல்லைதீர்புகழ்பெறுமிசைமுதுகுன்றஞ்
சொல்லுமவ்வூர்க்குச்சுத்ததென்மேற்கு
நல்லதிருமுட்டநகர்க்குமேற்றிசை
வல்லநல்வசிட்டர்வாழ்துறைக்கீழ்பால்
நல்லூர்வில்வநதிக்குநேர்தெற்கு
நெல்வாயிலரத்துறைநீடுறுந்தலந்தான்
சொல்வார்சிவாநதிசுயம்பார்வடக்கிற்
பல்லாண்டாகப்பாரினன்றுறுமே
தெள்ளுவெள்ளாறுதீர்த்தமதாகு
முன்னிவந்துறுநர்க்குறுகதியளிக்கு
மறுகுதோலணிந்தவரத்துறைநாதரொ
டறிவுருவாம்பிகையானந்தநாயகி
பிரியமாயங்குப்பெயர்ந்திடாதுறைவ
ருரியவத்தலந்தானுணர்வுறப்பெரிதுந்
திருநெறித்தமிழெனுந்திருப்பெயர்புனைந்த
வரியசெய்மூவருமருளுதேவாரமும்
பெற்றதாலதனைச்சொற்றிடற்கெளிதோ
வாதிசங்கரர்தானருந்துதிசெய்தார்
காதலாற்றிருப்புகழ்கவிஞரேறுரைத்தார்
செப்பினார்குருநமசிவாயகுரவரும்
ஒப்பில்வான்மிகியொளிர்தருமனந்தனுந்
திருத்தமாப்பூசைசெய்துமங்குற்றார்
பெருத்தநற்சேரசோழநற்பாண்டியர்
பேருடனாலயப்பதிட்டையுஞ்செய்தார்
சீர்பெறுந்தருமபுரமடத்தோருஞ்
செய்தனர்மடங்கள்சேராவடுதுறைச்
செய்தவத்தோருஞ்செய்தனர்மடங்க
ளிருக்குமேயிதற்குத்திருக்கில்பேர்பத்தே
இத்துறைகிழக்கினேன்றவைம்முக்காற்
சித்தியையளிக்குந்திருக்கரந்துறையில்
வித்தகவகத்தியர்விதிப்படிபூசை

மெத்தவேசெய்துமேன்மைபெற்றனர்
சித்திராங்கதையினொங்கிதைகளுறநல்லை
சத்தியாய்வளர்ந்ததுசாரங்கற்கே
யிங்கதின்மேற்கேயிசையுமைமுக்காற்
றய்துவதாரத்துறைத்தலந்தானது
மரியநெல்வாயிலரத்துறையென்றே
பிரியமாய்முன்னர்ப்பேசியதிதுவே
இத்தலமதனி லிறந்தோர் பிறந்தோர்
பத்தியின் வாசஞ் செய்தோர் பார்த்தோர்
சத்தியம் பட்சி சதிவிலங்கி யாவும்
மெத்தவுஞ் சாமுன் மேன்மையிற் கேட்டோர்
சித்திய மோக்க நிலையுறப் பெறுவார்
நித்திலச் சிவிகை நிறைந்த பொற்சின்னம்
தத்தமாய்ப் பெற்றார் ஞானசம்பந்த
ரெழுவர் தாய்தலைமக விசைந்த இமையைப்
பழுதெனத் தொலைத்தான் பகர்கவியுகத்தே
யன்னமலர்ப் பொய்கை யவட்காயதுவே
பின்னமுநீல மலரெனும் பொய்கையில்
வன்னமா மாயன் மகிழ்தவஞ்செய்தான்
சொன்னநற்சேடனும் சொற்றவம்புரிந்தான்
நன்னயமாக நற்சனிசேயும்
தந்தோய்திரத்தவஞ்செய்திட்டார்
இறந்தோர்முத்தி யெய்தப்பிதிர்க்குப்
பிறந்துளதொன்று பெருவடவாலே
பற்றிதன்மேற்கே மலருமைமுக்காற்
சொற்றனர்வசிட்டத் துறையெனமுன்னோர்
திகழுதென்மேற்கிற்றிரண்டவைமுக்கால்
நிகழுநற்றலந்தானே ராடுதுறையாம்
செப்பினவதன்மேற் சேருமைமுக்காற்
றப்பிலாமான்றுறை தானதுவாகும்
இத்தலவடமே லிசையுமைமுக்கால்
அத்தலமிராகு விஞலந்துறையே
இங்கிதன்வடக்கே யிசைந்தவைமுக்கால்

அகவல்.

தம்முநாதி சத்திதன்றுறையே
நிகமாகமறையேயுரிது வெழிமொழிராணிவர்
திருநாமப்பூசை செய்துளாரதனுன்
பெருந்தவப்பெருமை பிறந்துளவென்றுச்
சுத்தாயபுராணத் துக்ககவிரித்தே
யமிப்பிணையொத்த தமிழ்மொழியகனி
விர்ந்தகவாகவியம்பினனுரெனி
விர்ப்பியவாசநெல்வாயரத்துறை
தாதெற்றைவணவ சமயத்தவனைப்
பசர்வுறுபாரத்துவாச கோத்திர
வரங்காசாரியபிரானைப்
பெருந்தகையென்னும் பெருந்தவத்தோனே.

அகவல்முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவரத்துறைப்புராணம்.

காப்பு.

திங்களங் குழவி நேருஞ் செவ்விய தந்தச் சோதி
தங்கிடுங் கரத்தான் முன்னாட் சந்தன வச்சி றுத்தோன்
புங்கவர்க் கபய மீந்த புனிதவெண் ணீற்று மேனித்
துங்கமா முகத்தோன் பாதத் துணையடி தலைமேற் கொள்வாம்.

பாயிரம்.

விநாயக வணக்கம்.

பூமேவு திசைமுகனு நெடுமாலு மமபதியும் போற்று கின்ற, ஏமேவு முதல்வனெனப் புகழ்பெறுவான் யாதுமெழு தாறுமுன் யாரும், பாமேவு கருணைபொழி தருகவென வேண்டவருட் பான்மைநல்கு, மாமேவு மாமுகத்து வலஞ்சுழிப்பேர் விநாயகனை வாழ்த்தி வாழ்வாம். (க)

சுப்பிரமணியவணக்கம்.

புயலேறும் புரந்தரன்றன் மருமகனென் றிடுங்காதல் பொங்கிநிற்பக், குயிலேறு மொழிமகளை மணமேற்றிக் களிசிறந்த குகப்பெரம்மான், வெயிலேறு மெயிலேறு மரத்துறையில் மெய்யடியார் மிகவே வாழ்த்த, மயிலேறும் பெருமானை யயிலேந்துங் கோமானை வணங்கி வாழ்வாம். (உ)

பரசிவவணக்கம்

சீர்த்திமிகு மரத்துறையிற்றிருஞான சம்பந்தர்சிவிகையோடு, மார்த்தவிய திருச்சின்னங்கொடுத்தருளு மண்ணலடி யவர்தமக்குப், பூர்த்திமிகு மின்பளித்துப் பின்னூரப்பொன் னடிநிழலைப் புரிந்த ளிச்சூர், தீர்த்தபுரி யீசர்திரு வடிமலரை முடிமலமேற் சேர்த்து வாழ்வாம். ௩

பராசத்திவணக்கம்.

வரத்துறைவேண் டியபேர்க்கு வெண்டமிழுஞ் செந்திருவும் வாய்ப்ப வென்றுங், கரத்துறைமேல் விக்கனிபோற் கடைக்கணித்தே யெண்ணமெலாங் களிப்பி னீய, வரத்துறையின் சிரத்துறையுங் கருணைநாயகியாளா மொப்பி லாத, வரத்துறைவா ழானந்த நாயகிதாண் மலர்முடிமே லணிந்துவாழ்வாம். (௪)

சண்டேசுர வணக்கம்.

சண்டியீ சுரத்தலைவ ரினைக்கண்டா லெனைக்கண்ட தகைமையா மன்றி, யுண்டிகா மலர்யாவு முன்னையன்றி யார்க்குரிய வுரைப்பாயென்று, சண்டிகாப்புடனேபூந் தொடையன்முதற் றரப்பெறநேசவினுமென்ற, சண்டிகேசுவரர்திருத் தாண்மலரைச் சென்னிமிசை தரித்து வாழ்வாம். (௫)

சமயாசாரியவணக்கம்.

சாசினியி லுள்ளபல சிவதலமடைந்தருளிக் கண்டு பாடிப, பூசனைசெய் தவரவரைப புகழ்ந்தேத்திப பூதலத்திற புகழே தநத, வீசனெனுஞ் சம்பந்தர் திருநாவுக கரசர்பிரா னெழிலாரூரர், யோசனைகொள் மாணிக்க வாசகரோ டிவர்தாளை யுளத்தில் வைப்பாம், (௬)

பாயிர முற்றிறறு.

சிவமயம்.

புராணவரலாறு.

சொல்லு நற்கவி சுகுணமாச் சோர்வின்றித் தூய்தா
மெல்லை யிற்புகழெய்திடப் பாவல ரேத்த
வல்ல வைக்கருள் மாமுகத் தவனடி வாழ்த்தித்
தொல்லை நாளுள வடமொழி தமிழினிற் சொல்வேன். (௧)

திரும டந்தைதன் காதலன் றிகழ்மல ருந்தி
மருவு நான்முகன் வாயுறை வாணியை வாழ்த்தித்
தருவு நேரிலா வீகையா னரத்துறை தனில்மே
விருவி சும்பிடை யவனியிற் புராணம திசைப்பேன். (௨)

செப்பு நற்றல மிருப்பிடந் தேர்ந்துற வெண்ணரி
லொப்ப றுந்திரு முதுகுன்ற நிருதியென் றுரைப்ப
மெய்ப்பு றுந்திரு முட்டமாம் பதிக்கது மேற்குத்
துப்பு றுந்திரு வதிட்டர்தந் துறைக்கெதிர் கிழக்கு. (௩)

வேறு.

எல்லையாம் வில்வநதியெனு நல்லாரிதற்குத்தென் மேற்
கெனவிசைப்பர், சொல்லிவா ழும்மை யழைத்திட வந்த சுவேத
திற் குத்தரங் கலந்து, நல்லவான் மீகர் சேடனுஞ் சனிய
னுடொறு மிழைத்திடு பெருமை, செல்லுவாய்ந் துற்ற வரத்து
றை மகிமை யாவரே நிகழ்த்திடற் பாற்றே. (௪)

வேறு.

முன்னஞ் சொன்னது பிரமகை வர்த்தமென் றுரை
தரு முதுநூலி, னன்னர் தேவருக் குரைத்தசோ ரிச்சிவதோத்
திர நயந்தன்னிற், பன்னு நூலினிற் பகர்ந்திடு சரிதத்தைப்
பலரறி தரும்வண்ண, மன்ன நற்கதை யாமென நந்திவான் மீக
ருக் கறைந்தாரால். (௫)

வேறு.

வேண்டி னூர்க்கதை வடமொழி வகையினல் விரித்தார்
மீண்டு மிக்கதைத் தமிழினற் குலோத்துங்க வேந்தன்

றாண்டு கோலினுற் பாடினன்வைணவச் சுகுணன்
காண்டு நாடெனு மரங்கவா சாரியாங் கவிஞன். (௬)

தழையும் வெண்ணிலாத் தரளவெண் குடைநிழற் றரணி
வழியி னுலா காண்டவன் குலோத்துங்க வள்ளல்
விழைவு கொண்டபின் னித்தல மகிமையை விரித்தான்
பழியி லாததோ ரரத்துறைப் பதியின்சீர் பரவ. (௭)

முன்ன னாகியு முதலவ னாகியு முனிவோர்
பன்னு நாவினுக் கானவ னாகியும் பருந்தீ
வன்னன் மேவிடு கயிலைவாழ் நந்தியெம் வரதன்
சொன்ன வாறுதென் மொழியினுற் சொல்லெனச் சொற்றேன (௮)

வேறு.

அவையடக்கம்.

மழைபொழி யமுத மியாவர் மாதிர மருவுற் றாலும்
விழைவொடு சேர்ப்ப தல்லால் விலக்குவ துண்டோ மேன்மை
கழைசுவைக் கைக்கச் சற்றோர் கண்டுரை நூலி னுக்கிய
கிழிவுள சொலினு மிக்கூ வியல்வல்லோ ரேற்ப ரன்றே. (௯)

விண்டுயர் சருடனேக விழித்ததைக் காண்ட சேவல
நிண்டிற மாகச் சேருஞ் செயலிலாச் செயலைப் போலப்
பண்வடபோர் பகர்ந்த நூலைப் பகுத்தறி யாத யானு
மிண்டுசீர் புராணஞ் சொலவி ழைந்தன னறிவி லேனே. (௰)

ஆர்மறை சேறுந் றானு மடுகினுர் பூவுற லுறும்
பார்பய நீருற் றாலும் பரிந்ததைக் கொள்வார் போலத்
தேரிலா தடியேன் சொல்லுந் தெளிவிலா தெனினு மிந்நூல
சீர்மிகச் சிறந்தோர் யாருஞ் சிறப்பெனக் கொள்வ ரன்றே. (௰௧)

வேறு.

சொல்லு மிக்கதை சுகுணம தலவெனத் துணைக்கா
தொல்லை நீக்கினுஞ் சொற்குறை மேவினு மிச்சொ
லல்ல னீக்குறு மரத்துறைச் சரிதமென் றுய்ந்தே
யெல்லை யோர்களு மிக்கதை யேற்பரே யினிதின். (௰௨)

வேறு.

சுத்தவெண் ணிலவைப் பெற்ற சுகுணப்பா லாழி தன்னை
மத்தினு லுழக்கி வானோர்க் கமுதருட் டிருமான் மான

வித்தல மிசைத்து நந்தி யெவ்வகை வருணத் தோருஞ்
சத்தியம் விட ளித்தார் சகலமு முய்ய வென்றே. (கரு)

நூற்பயன்.

வேறு.

கண்ணுதலி னருளமைந்தோன் காசினியி லரத்துறையூர் கலந்து வாழ்வோ, னெண்ணுபாரத்வாச கோத்திரத்தான்காண் ஸ்ரீ ரா னிரங்கா சாரி, பண்ணுதமிழ்ப் புராணமிதைப் பரிவுடனே பகர்ந்துரைத்தோர் படித்தோர் கேட்டோர், வண்ணமுடனெழு திவைத்தோர் வாங்கினோர் நீடூழி வாழ்க மாதோ. (கசு)

புராணவரலாறுமுற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள் உரு.

தலவிசேடம்.

ஐந்நி லத்திலு மதிகமா மழகிய மருத
மைந்நி லத்தலத் ததிகமா மரத்துறைத் தலந்தா
னைந்நி லத்தெய்வத் ததிகமா மரத்துறை நாத
னைந்நி லத்தலை யனந்தன்செய் தவநிலை யங்கண். (க)

வேறு.

இந்நலப் பெருமை யெடுத்துமே யுரைத்தா ரெழிலுறு நாவலூர் நம்பி, சித்தமாய்ச் செய்தார் சிறப்புட னடந்தா ருமைக் கவர் சேவனை விடுத்தோர், சத்திய நிரைத்தார் சகலரும் பதவி சாயுச்சியஞ் சார்வனை மென்றார், மெத்தமே லுளதோ வேறுள தலங்கள் மேவவுங் காணவு மிலையே (உ)

சாதியிற் பிரமன் மணியினில் வயிரஞ் சாத்துறு புஷ்பமேற் சாதி, நீதியி லரச னதியினிற் கங்கை நீள்புவி நாலையு மொப்பாங், காதுமொள் புனித சங்கரன் கதைபாங் கடற்புவி யதனிலே யுள்ள, மேதகு தலங்க ளனைத்திலு மதிகம் விளம்புவார் திருவரத் துறையே. (ந)

பிறப்பினால் மரண மாவதாற் சிந்தை பெறுதலாற் பார்ப்பதிறனும், பிறப்பிலா ஞானப் பதவியை யடைவா ரெய்திடார் பிறவியிப் பாரிற், சிறப்பினு லுடைய புலவர்கள் சொல்லுஞ் சேர்தல மைந்துமொன்றாகி, யெறிப்புறு கற்பின் மங்கையர் போல வெழினிறை வெய்துமித் தலமே. (ச)

பூத மைந்தினுக் கைம்பதி புகன்றது மறிதாய்
பேத மன்றிவத் தலைத்துமிப் பெரும்பதி யடையும்
ஏது வென்னென வத்தலக் கடையின்முன் னெழுத்தை
யோதி யுற்றிடின் திருவரத் துறையென வுணர்வாய். (௫)

காளவத்திரி யருணையுந் திருவானைக் காவற்
றுள்பெ யர்த்திடுஞ் சிதம்பர தலமது தரனரி
மீள விகலான் மேவிய மருகதுவத் துறையே
கோளி னீற்றினார் மூன்றெழுத்தீற்றினிற் கொளுவாய் (௬)

(இ-ள்) காளவத்திரி-என்பதில்-தி-அருணை என்பதில்-ரு திருவானைக்காவல்--என்பதில்-வ சிதம்பரம்-என்பதில் ர-திருவாரூருக்குச்சிறந்த பெயராகிய-மருக்துவத்துறை-என்பதில்-த்-துறை-ஆகத்திருவரத்துறை எனவருதல் காண்க.(எ-ம)

நாற்றலத்தினில் நாலெழுத்தேயெடுத்
தீற்று நற்றல வீற்றினில் மூன்றெழுத்
தாற்ற வேயெடுத தாளுத லேனெனின்
சாற்று மேழ்துறை தமமின்முன்னுனதால் (௭)

வேறு

பிறக்கி னுந்தல மிறக்கி னும்விழி சிறக்கி னுமபெயா ரினைக் கினும், பிறக்க வும்புவி யிலலை காண்பாம ணடியில வாழ்வுபொற புனிதரென், றறப்பெ ருமபலவு நாலுரைககுமுயிா பேரு முன னெஞ்ருவனஞ்செவி, திறத்த ரததுறைமெ னபபு கனறிடில மெ னன மிலலையிது காணுமே (௮)

வேறு.

காது ரைததிடும் கன்னநன் மந்திரக கதியால
தித சுற்றியே சிவனுரு சேர்க்கும் யோககம
யாது மநதிரத் ததிகமா பாக்துறை யரனமோ
சாது ரைததிடின் கயிலையை யடைவதற் புதமோ (௯)

வந்து தோற்றுவான் மீகியு மாலயம் வதிந்தான்
சிநதை நன்குடைச் சேடனும செய்தனன் தவஞ்சம
பந்த நாதனபொற் சின்னமுஞ் சிவிகையும் [illegible]தான
எந்த மூவருஞ் சொல்லிய பாடலு மினிதே. (௧௦)

வேறு.

இதற்குரிய பெயர்சப்த சங்கையென்பா ரிவைதாமு மெ ன்னை யென்னின், மதித்திடுமூ ரைநதொடக்கங் காணுழி காசி

தலம் வடவால் க்ஷேத்ரம், தாதித்திரோர்தீர்த்தபுரந் திருநெல் வா யரத்துறைதான் றாயோர் சொன்ன, விதித்துரைத்த வான் மீகர் வியந்தவிந்நா மங்களையே விரித்துச் சொல்வாம். (கக)

பேரொணிவா நதிபுரமே பேசுமரவத்துறையே பெரியோர் சொன்ன, சீருளயே ரிவைமயன்ப திசழ்ந்திடுபே ரிவைநம்மைச் சேப்பு பன்பாற், காருவும் புனைமெல்லாங் கண்டறிய நா றுரைத்தேன் கருதும் வேத, நீருலாந் தீர்த்தபுர நிருமலன்சீர் யா ரெடுத்தே நிகழ்த்து வாரே. (கஉ)

வேறு.

பால காசியி னுயிரத் ததிகம்பார் விருத்தை
சால மற்றதி னுயிர மதிகமித் தலந்தான்
கால வூழியின் காசியா மரத்துறை காண்பா
யானு டன்வலஞ் சுழிக்கண பதியிங்கு மறிவாய். (கந)

தலவிசேடமுற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள் ௱௪.

தீர்த்தவிசேடம்.

ஆறு டத்தி னாறும்கோடி யவனிமீதில் தீர்த்தமாம்
பாறி லொன்று சேர்வதான கங்கையாதி நதிகளாம்
வீறுமாலின் மெய்யின் வேர்வை யேவுதீர்த்த நித்யமாம்
கூறுமாலின் றேசசுத்தி கொடுத்ததிந்த தீர்த்தமே. (க)

வேறு.

ஆய்ந்ததோ ரேனக் கடவுளின் நதியிலனேசநா ளுருந்தலம் புரிந்தே, தோய்ந்தினி திருந்த தன்மையா லவர்மெய் தூய்மை யை யுறாதா மென்பர், தீர்ந்திடப் பாவத் தொடர்ச்சியைச்செ ய்யுந் திருவுளத திச்சையே டளிக்கும், வாய்ந்தவிந் நதிநேர் வை யகத் தில்கூறுண் வானதிக் கண்ணுமவ் வாறே. (உ)

வேறு.

அன்னமல ரெனும்பொய்கை யமைந்துளதங் கதின்பெரு மை டற்யோ ணுதால், சொன்னதுகேள் நீமலர்ப் பொய்கை யென வுளதொன்று சொல்லத் தோன்று, பின்னுளான் னிவாநதியா மிதன்பெருமை யாரேனும் பேசற் பாற்றோ, நன்னதியோ சுவேசமுறும் பன்னதியுஞ் சிறப்படைதல் நலமேயன்றோ. (ந)

ஒவ்வொரு தலத்தி லொவ்வொரு வருகமே பொலமொரு வரமுறிலியல்பா, மிவ்வரத் துறையி லினியமா றனக்குமெழிலான வாதிசே டனுக்கு, மெவவகை யருளு மிசைசலே மகட்கு மேத்துவான் பீகான் முனிக்கும், கவ்வையை யொழித்துக சுரு த்தெலா மளிக்குங் காதையைக் கழறுவ தரிதே. (௪)

ஆதலா லிங்குப் பிறந்துளோ ரிறநதோ ரயுகுடன் வாசமே செய்தோர், தீதெலா மொழியத் தானமே செய்தோர் தீர்க்க மாய் மனதிலே நினைத்தோர், சாதியா லிழிவை யுற்றவ ரெனினுஞ் சார்வகைப் பிறவியேழ் தனிலு, மாதியாம பரம னருளினன் மோக்க முடைவது திண்ணமென் றறிநீ. (௫)

எத்தலத் தேனு மிசைமறை யோருக் கெழிற்பசு பரிகய மீந்தோர், மெத்தநல் லாடை மேவிடப் பூண்கள் மேன்மையா யீந்திடு பலன்கள், சுத்ததண் டுலமுஞ் சுவர்ணபாத் திரமுஞ் சொற்பமா யாயினு மீண்டு, பத்தியாப் பிதிருக் களித்திடி னவை கட் காயிரத் திரட்டியாம் பலனே. (௬)

அன்னசத் திரங்க ளாலய மமைத்தோ ரமைவுறச் சிகரியும் புரிந்தோர், பின்னமில் லாம லேரியுங் கண்வாய் பிறழ்விலாக் கூபஞ்சா வடியு, நன்னய வேத பாடசா லையுமே நாறுநீர்ப பந் தனற் பலன்கள், பன்னவே புரிந்தோ ருலகினி லடையுமப பயன் களைப் பகருவ தெவரே. (௭)

தீர்த்தவிசேட முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள் ௬௪

மூர்த்திவிசேடம்.

முடியார்மா றொழுங்கடவுள முன்குடிலைச சென்னிகவத் தோன் முதல்வ னானோன், றொடியரவங் கையுடையான் றொண் டனுக்குப் பணிவுடையான் றாயோர் யாரக்குஞ, செடிதுடைத் துச் சிரளிப்பான் பல்லுயிரைப் புரந்தளிக்குஞ் சிவனே யானான, றொடியணியு மனமகேள்வ னரத்துறையெம் பெருமான்சீர் சொல் வார் யாரே. (௧)

காலனைமுன் னுதைத்தொழித்தான்காமனையுஞ் சுட்டழித்தான் கருதுந் தக்கன், சிலநெடு மகமொழித்தான் றகர்முகத்தையுங்கொடுத்தான் சிறந்தவாழிச், சாலவரு மாலமுண்டான் சலசமுதற் பல்லுயிர்க்குந் தந்தை யானுன், பாலரெனும் பன்றிதமைக் காத்தளித்தான் சிவனைபல்லாற் பரமன் யாரே. (உ)

வேறு.

அளவிலா தவனு யாதியாயநாதி யாகியே யகிலமுமவனுப், விளைவதற் குரிய வினைப்பய னெல்லாங் கெடுத்தலும் விடுத்தலுமவனுய், களைகளை பயிர்போ லுயிர்களைக் காக்குங் கருணையங் கடலென நிறைந்த, வுளபுவனங்க ளனைத்தையுங் கடந்த வொருவனை யுரைக்குமா றெவனே. (௩)

வேறு.

யாக மன்னனு மருணைதன் னுதனுஞ் சம்புப்
பாக முற்றதோ ரீசனும் வாயுவின் பதியு
மேக முற்றவா காயத் தினிறையு மொன்ருகி
யோக முற்றிடி னரத்துறைப் பெருமையாருரைப்பார். ()

வேறு.

ஐந்துமைந்து மைந்து நான்கு மதிகமான வீசனீ
யைந்துநீக்கு மைம்முகத்தா னைந்துமூர்த்தி யாகையா
னைந்துசென்னி யானழைக்க வைந்துகாட்டி யொன்றதா
யைந்தமர்ந்த மூர்த்தியா னரத்துறையி னுதனே. (ரு)

மூர்த்திவிசேட முற்றிற்று.

ஆக செய்யுள் சகூ.

நாட்டுப்படலம்.

செய்தவ மனமுஞ் சிவன்றனைப் பேணுஞ் சிந்தையுஞ் செல்வமுஞ் சிறப்பா, மெய்யுள வுரையு மிடியுளார் தமக்கு மேம்படவளித்தலு மல்லால், நெய்தலுங் கமல மலருமே நிறைந்து ஞெமுங்கிடு வயலெலா மள்ளர், கொய்திடுஞ் சாலி யோங்குறுஞ் சோழ நாட்டின்சீர் கூறவும் படுமோ. (க)

---

* தியாகம் என்பது தலைக்குறையாய் நிற்கின்றது.

வேறு.

கலைமக ளுருவெனக் கலந்த விண்ணிடை
நிலைமைகொண் மாமுகில் படர்ந்து நீள்கட
லலைகளை மேய்ந்தய ரியயி னுகமாய்
மலையினிற் சூல்கொடு மருவி யுற்றதே. (உ)

வேறு.

அரத்துறைப் பதியரன் மழுவென மின்னி யன்னான்
திரத்தி னூடுறும் போதணி சிலம்பெனச் சிலம்பிப்
பெருத்த வன்றரு கொடையெனப் பேருல கிடையே
வருத்த நீங்கிடப் பெய்திடும் வளம்பெற மழையே. (௩)

வேறு.

ஆறுநன் னதிகு ளங்க ளழகிய வோடை யெங்கும்
பேறுபள் ளங்கண் மூடப் பெருவெள்ளங் கொள்ள தாகிச்
சேறுள கழனி சேர்ந்து செழும்புன லாற்றி னூடே
காறிகழ்க் கடலைக் காணக் கங்கைபோ லேகு மன்றே. (௪)

கானக மயில்க ளாடுங் காவியில் கமலம் பூக்குந்
தேனுள வல்லி பூக்குந் தெரிந்ததி னன்ப ரன்றி
மேனறு நறவ மாந்தி மிகுசுரம் ஞிமிறு பாடுங்
கானக மலர்க ளாலே கமழ்தலைக் கவிக்கு மன்றே. (௫)

தருகனி முதிர்ந்து பாயுந் தக்கநற் றேனும் பூவின்
பெருமணங் கமழுந் தேனும் பேருள கொம்பின் றேனுஞ்
சுரமதிற் படர்ந்தே யாறுய்ச் சொன்மடை களையு டைத்து
நிரவியே பாயு நன்செய் நீள்பைங்கூழ் தனைவ ளர்க்கும். (௬)

பேடையோ டோதி மங்கள் பேர்ந்திடாக் கழனி தன்னில்
மேடெலாஞ் சங்கி னங்கள் மிளிரொளி தரள மீனும்
வாடிலா வாளை தாவி வளர்தருந் தேங்கிற் பாய்ந்திங்
கீடிலா தடித்த லாலே யிண்டிள நீரு திர்க்கும். (௭)

தேங்கொடு கமுகு வாழை தேற்றமா பலவே கொய்யா
வோங்கிடுங் கழைந ரந்த முயர்ந்திடு பொழில்க ளெல்லாம்
பாங்குள விண்ணு டெய்திப் பண்ணவர் யாரு முண்ண
வாங்கவை கொடுப்பக் கண்ட வைந்தரு நாணு மன்றே. (அ)

செப்பிய செய்யிற் பையப் பயிர்நடுஞ் சேடி மாரின்
தப்பிலாக் கமலக் கண்கள் சலத்தினிற் றோன்றலாலே
யொப்பிலாக் கஞ்ச மென்றே யுளர்தரும் வண்டி னங்கள்
அப்புள கழனி தோறு மலைந்தலைந் தயரு மம்மா. (௯)

ஏறுகட் டேரு முற்கே யெழிலுள நீர்க்கால் பாய்ச்சிச்
சேறுசெய் குநருந் தெய்வந் தொழுதுநற் செந்நெல் வீசி
நாறுசெய் குநரு நாற்றை நடவுசெய் குநரும் பின்பு
மாறுசெய் களைகட் டோம்பி வளம்படுப் பார்க ளானோர். (௧௦)

களைகடிந் தொதுங்கு கின்ற கடைசியர் முகத்தைக் கண்டு
வளைதரு மரைக ளெல்லா மதியென நாணி வாடு
நளிர்தருங் குவளை யெல்லா நல்விழி கண்டு நாணும்
வளையெலாங் களத்தைக் கண்டு வயலினிற் புதைந்து மல்கும். (௧௧)

பழியுள கள்ளை மாந்திப் பணிசெயுங் கடைசி மாதர்
மொழிதடு மாறி வேர்வை முகத்தொடு முறுவ றேன்ற
விழிசிவப் பேறக் கூந்தல் மென்றுகில் வெள்ளஞ் சோர
வொழிதவத் தோர்கள் போல வுடலையு மறந்து ளாரே. (௧௨)

அரும்பவி ழுநங்கன் வாளி யாற்றில ராங்கித் தத்தந்
திரம்புகழ் கொழுந ரோடுஞ் செவ்விதிற் புணர்ச்சி யுற்று
விரும்பினர் கருப்பம் போல வெளியுளா ராருங் காண
நிரம்பின மணிச்சூல் முற்றி நிலத்துறை சாலி யெல்லாம். (௧௩)

ஒத்துநற் சாலி தானு முயர்கதிர்க் காடு சாய
பித்தனர் போலே தாமும் பெரும்படி யளக்க வுன்னி
வித்தெலா முதிரக் கண்டோர் விரவிமுன் னதனைப் பற்றிச்
சத்துவம் விடாத றுத்துச் சாலநற் போர்வைப் பாரால். (௧௪)

கற்றைவை களைந்தெ டுத்துக் காற்றினுற் றூற்றி நெல்லைக்
கொற்றவர்க் காறி லொன்று கொடுத்துப்பின் கொள்ள வந்தோர்
மற்றைய பேருக் கீந்தும் வரன்முறை யாகப் பின்னர்
வெற்றியாய்ச் சகடத் தேற்றி வீடுய்த்து விருந்தோ டுண்பார். ()

கார்பய றெள்ளு சாமை கடலைகோ தும்பை மல்லி
சீருறு துவரை யோடு சிறந்ததோர் மொச்சை பச்சை
நேருநற் பலேனு டின்ன புன்செயி னோர்ந்த வெல்லாஞ்
சேருபல் பண்டி யேற்றிச் செழுநிலங் கிழியச் சேர்ப்பார். (௧௬)

துறவினர் தாசர் நேசர் தொண்டினோர் புசிக்க நல்லூண்
டுறவினி தளித்தே யேற்குந் தீனர்க டமக்கு மீந்து
முறைவிடம் பிறிது நல்கி யுயர்தவஞ் செய்தே யோயாப்
பிறவியை யொடுக்க நீக்கிப் பெருங்கதி யுய்ப்பார் யாரும். (௧௭)

நிச்சலு மீச னன்பர் நெறியுளார் வரவைக் கண்டால்
குச்சமில் குருபூ பாலர் குடித்தெய்வங் காணல் போல
வச்சமுங் கொண்டு கூசி யடிபணிந் தினிதா யேத்தி
யிச்சையா யொழுகி யுள்ள குறிப்பறிந் தேவல் செய்வார். (கஅ)

நிறைதரு கனிதேன் பாலும் விழைவொடு நெய்யின் வெள்ள
முறையுள வெள்ளி பொன்போ லுற்றிடு மடிசி றன்னைக்
குறையிலா தளித்துப் பின்பு கோருத லெல்லாந் தந்து
மறையுளார் தவத்தோர் யோகி மலரடி பணிவர் கண்டாய் (கசு)

பின்னுமந் நாட்டிற் சாலை பேருள மடமுஞ் சத்ரம்
வன்னமாங் கோவிற் கூவல் வளரறச் சாலை மற்றுஞ்
சொன்னநீர்ப் பந்த லன்றிச் சோர்விலாப் பயிற்சி வித்தை
நன்னய மாகச் செய்வார் நாடொறு நாட்டா ரெல்லாம். (உ0)

நாட்டுப்படல முற்றிற்று.

ஆக செய்யுள் ௬௬.

நகரப்படலம்.

நிலம்புகழு மரத்துறையி னிவாநதியின் வடபாலி னிலவு கொன்றைச், சலம்பரவுஞ் சடைமுடியான் றீர்த்தபுரீ சருக்கரு காய்த் தனித்து வாழு, நலம்புரியுந் திரிபுரசுந் தரியாகு நாயகி யின் றிருளு நால்வாய், வலம்புரிப்பேர் விநாயகன்றன் மலரடிப தத்தைத் துதிசெய்து வணங்கு வோமே. (க)

வேறு.

சீரியர் கூறுஞ் சிறந்தநீஞ் சொல்லின் றெளிவெலாந் திரண் டசே விடையா, ஞரிய கவியா னகரமு துரைத்தாங் கருந்தவ ரதி சய மடைந்தார், தேரிலா தடியேன் றெரிநதமட் டுரைத்தேன் றிருவரத் துறைநக ரெழிலாக், கூரிய தனைத்துங் குடியுளார் வகை யுங் கூறுவேன் குவலயத் தவர்க்கே. (உ)

பூமகள் முகமோ திலதமோ நிறைந்து புகழுறுங் கமலமாம் விழியோ, மாமுலை யணியு மாரமோ மணிகொண் மாலையோ வள் ளையின் குழையோ, வாமுறச் சென்னி யணிகொலோ வுயிரினுக மோவென வெம்மால், சேமமிக் குயர்ந்த நகரினுக குவமை செப புறப் பாலதோ வம்மா. (௩)

மஞ்சுறு மாட மாளிகை நகரின் முடியதோ வானவர் நகரோ விஞ்சையர் நகரோ வதற்குமேற் படியோ விண்ணவர்க் கேறவே ணியதோ, கஞ்சமா மலரா னங்கரனைத்துங் கைபுனைந் தியற்றிக்கண் டதுவோ, வெஞ்சொலான் முடியப் பாலதோ நாவீ ராயிர னிசைப்பவஞ் சுவனேல், (ச)

வேறு.

பாந்தள் யாகத்திற் பரிஸ்ரமம் பருந்திடு வாஸ்தோ
தேர்ந்த சிப்பிய ரைவராற் றெரிந்துரை வாஸ்தோ
வார்ந்த பானுவின் வாஸ்துவோ வளர்மதி வாஸ்தோ
வேந்து குண்டல வாஸ்துவோ விந்நகர் வாஸ்தே. (ரு)

கோண லானதுங் குறைவிலாக் கரும்பன்றி யிலையாம்
பாண மானதிற் கொலையிலை பாவைக ணல்லால்
மாணு ருமது வுண்பவர் வண்டலா துளதோ
காணத் தாழ்வுக தலியலாற் கழறவும் படுமோ, (சா)

வேறு.

பூமகள் வீதி யுகந்தவள் பேரான் புரந்தரன் றருவெண வீவார், நாமகள் குடிக ளுவுவிட் டொழியா னன்மக விலாவக மறியார், மாமக ளெங்கு மாடிவிட் டிழியாள் மனுமுறை பிறழ்ந் திடார் மாந்தர், பீமக ளனையா மின்னனு ருருவம் வேறுபா டிலாதுமே வினவால். (எ)

வேறு.

வாழைகமு கொடுதேங்கு வாருமாரு கிற்பலரை வாவெனக் கொடிய மைக்கும், தாழைமல ரணிகணிகை தாளமொடு நிர்த்தனிந் தாம்புரிவர் பரத மென்றே, ஏழுசுர முங்கொண்டு குயில்கிள்ளை நாணியிட வெவ்விடையர் பாடு மதனை, வேழமுக னும்வந்து வேடிக்கை பார்க்கவே வீதியிடை மேவி னனரோ. (அ)

வேறு

உதிக்குமுன் றுனஞ் செய்வா ருயர்சந்தி யோமத் தோடு
விதிப்படி கருமஞ் செய்வார் விட்டிடார் விரத நோன்பு
கதிக்குள பிதிர்மகங்கள் காண்டெய்வ மதிதி பூசை
நிதப்படி செய்வார் சொன்னே னீக்கிடா ரீகை தன்னை. (கூ)

இலக்கணங் கணித நூற்க ளெழுத்துள விலக்க ணந்தான்
துலக்குறுஞ் சோதி டந்தான் றொல்பல நூல்கள் விஞ்சை

விலக்குறு தருக்கம் சாஸ்திரம் விதிப்படி மதனூ லெல்லாந்
துலக்குறப் பார்ப்பார் கற்பார் தோற்றமா றறிவின் மிக்கார்

வேறு.

மந்திரி பவுரோன் சேனை மகிபதி மனுநூ லுள்ளான்
தந்திரி வணிகஞ் செய்வான் றரல்கொளல் தனத்தின் மிக்கான்
சுந்தர வுழவோ ரெல்லாம் தூப்பயிர் சுகமாய்ச் செய்வார்
விந்தைசேர் குடிகள் செய்கை விளம்பிடப் பால தன்றே. (கக)

வேறு.

மற்றுள வருணர் யாரு மரபுள மனுநூல் கொள்வார்
கற்றறி வுடையார் திங்க டருமமை கதிக்க வுள்ளா
ருற்றதின் பெருமை சொல்ல வுயர்குண மெவர்க்கு முண்டோ
வுற்றறியுங்கால்வாய்மைபொறையெண்ண முண்மையுள்ளார். (கஉ)

நகரப்படலமுற்றிற்று.

ஆக செய்யுள் எஅ.

நிவாநதிப்படலம்.

நாடுநன் னகர நன்புக ழுரைத்தாய் நதியினற் புகழையு நவில்வாய், நீடுவா ணந்தீ நீயரு ளென்ன நிறைந்தவான் மீனை நோக்கி, வீடுதான் வேண்டி வெகுதவ மிழைப்போர் விரும்பியிந் நதியிலோர் தரந்தான், ஆடுவா ராகி னன்குளா ரெவரு மவலமாம் பிறவிநோய் நாடார். (க)

தீதிலா மொழியான் றிருவருள் புரிவான் றேவனு யவனிவாழ்ந் திருப்ப, னேததற் குவமை யெய்திய வாறு மிந்நதிப் பெருமையு மெழிலுங், கோதிலா தெனக்குக் கூறுநீ யென்றுன் குறைவிலா விடைகனிந் துரைத்தான், றீதெலாம் விட்டுத் திரிகுண மொன்றாய்த் தெளிந்தவ ருரைத்தன ரீதே. (உ)

காண்டிமுன் சதுர்யு கத்தினிற் கற்றோ னருந்தவன் மதங்கனுங் கனவான், வேண்டுநன் புதல்வி யிருவரு மலர்மேல் விளங்கிழைக் கொத்தவ ரவரும், பூண்டநற் பதத்தைப் புகழுடன் றுதித்துப் போற்றினர் வராகனைப் புவிமேல், வேண்டினன் கணவ னீயெனக் கென்றார் விண்டுவும் விழைவுற விதித்தான். (ங)

அண்டொணு யோனி யதிலுறை யாம லழகிய நதியதாய் வருவாய், நன்றுநன் னதியா யிருவரும் வருவோ நன்மண மடைதலைச் செய்வாய், விண்டுநன் னதியின் வெகுபலன் றருவாய் வேட்டமுற் றவரவர் தமக்குத், தண்டுழாய் மார்பா தாவெனக் கேட்டார் தந்தனன் றரணியை யளந்தோன். (ச)

அந்தமாந் தேகமக்கினி விடுத்தானக்கணஞ் சேரநா டடைந்தார், முந்தவே யிருக்குங் கவுதமன் சிகரி முதுளவயோத்தியின் னகரஞ், சிந்தையா மதிலே சேர்ந்துள தவத்தோ ரெவரினுஞ் சிரமு கமைந்தான், கந்றுகஸ் தனத்தாள் கௌதமன் கையில் கமண்டல சலத்தினி லெழுந்தாள். (ரு)

மந்திரத் தவன்கைக் கமண்டலஞ் சேர்ந்த மங்கையும் வரானை யெண்ணி, யந்தரத் தோரு மதிசய மடைய வழகிய நதிவடிவமைந்தாள், சிந்தையின் படியே வளர்ந்தயல் பரவி செழுமலையிடமெலா நிறைந்து, வுந்திவந் தன்னை யுலகினோர்க் கமைய வோர்நொடிப் பொழுதில்வந் துற்றுள். (சு)

வேறு.

அலைதொடி கரமணி யழகிய மணிநகை யமலையொ டழகுடையாள், வலையிலை துகிலுரை கடிகொடி நுணுகிடை விழியிருபுடைகவர்வாள், வலையெனவழி தடவிரை வளைகுழ லினள்வரி விழிகயல் வருநகையாள், கலைகரி தனமுளகடது வடவிலை கடலினு ளுறைபவளே. (எ)

விரைபடு மகில்முதல் சந்தனம் விரிமர முதலிய மிக்கிடவோ யரைபட வரையொடு முதுசினை யரைபட வொடிபட கடிதகுழாக், குரைபட விரைவினில் துயில்சிறு குடியரை குறைவிடா தடியோடே, கரைபட வெறிவதும் வருவதுங் கழறிடில் கடுவிசையொடுவருமே. (அ)

வேறு.

ஆடுமாந்தரீ னணியிளை யலைத்துக்கொட் டுவர்த
நாடுசேலையை யீர்த்துமே நதியது வேகத்
தோடு வந்திடுஞ் சிறப்பினை யுலகுளோ ரெவரு
மீடி தர்க்கிலை யென்றிசைத் தேத்தலற் புதமோ. (கூ)

வேறு.

ஆன வேந்த ரமர்ந்த மனுநெறி
தானி றைந்த தரும்புகழென்னவே

ஞான முன்னிய நான்மறை யாளர்கைத்
தான மென்னத் தழைந்தது தீத்தமே. (க0)

கொலையு லாவுங் கரிகள் கொடுவிலங்
கலையு மான்முத லனைத்தையு மீர்த்துமே
மலையின் மேலுள மற்றவு மண்டலால்
விலையின் மாதரை யொக்குமவ் வெள்ளமே. (கக)

வேறு.

நன்செயைப் புன்செ யாக்கி நற்றிட ரான மேட்டைத்
தன்செய லகழி யாக்கித் தனித்ததைத் தோட்ட மாக்கி
விஞ்சையால் வித்தை கற்றோர் வேடிக்கை விதமாக் காட்டி
யஞ்சன வண்ண னென்ன வவனியோர்க் கமைந்த தன்றே (கஉ)

இப்படி யறைந்த தீர்த்த மினிதுடன் பெருகக்கண்ட
தப்பிலா முனிவ ரெல்லாந் தாஞ்சிரஸ் நானஞ்செய்தா
ரொப்பிலாத் தேவர் சூழ்ந்தா ருமையர னங்கு வந்தான்
மைப்படி நதியி னூடு மனத்தினுற் றிபானஞ் செய்தான். (கங)

கர்த்தன்று னவட்குச் சொல்வான் கனக்குழ லரிவைமாதே
நித்திய பதமும் பெற்றாய் நீடியர் வராகன்றன்னை
யுற்றனை புருஷனாக வுனக்கொரு குறைவுண் டாமோ
முத்தியா முனது தோய மூழ்கினோர்க் கென்பால்வீடே. (கச)

அன்னையே யழகாச் சென்றே யலைகடல் புக்குநீயுந்
துன்னுதி வராகன் றன்பாற் றூகைமா மயிலேயென்று
சொன்னதோர் வரத்தாற் கங்கை சூழ்ந்தவர் சுருண மாக
மன்னிய புனறோய் வார்தா மாற்றுவார் பிறவியூசல். (கரு)

வேறு.

இன்னதி யோர நின்றே யெவர்தவ முஞற்றி னாலு
முன்னிய பலன்க ளெல்லா முற்றுகை சரத மென்றார்
நண்ணின ரன்று தொட்டு நன்முனி நதியின் பக்க
மின்னிடை பாகத் தோனை மேன்மையாய்ப் பூசை செய்தார். ()

வேறு.

காண்டியிங் நதிபால் கையிலையி னுறையூர் கண்டவர்க்கெளிதினின்முத்தி, பூண்டநற் றிருவைப் புனைந்துளான் றலமோ புகழுளவேழதாம் புவியில், வேண்டினோர் தவத்தை விரும்பினோர்க் கெல்லாம் வினைத்தொட ரறுமெனவுரைத்தே, யாண்டவின் னதியிற் கமைந்ததை யுரைப்பே னூர்வமிக் குற்றுநீ யறியே. (கஎ)

இந்நலத் தருமி லிந்நதி யுற்றா ளிவடுணை கிர்ஷ்ணையென் பவளாங், கர்த்தன்ற னுரையால் வரநதி யாகிக் கடுகிவந் திவளு டன் கலந்தாள், கொந்தளாள் பெரியாள் கோதைபின் சின் னூள கூறுநற் பெயரொவை யென்னில், நித்திய சுவேதை நிவா நதி வெள்ளா றெனு நமி தானமா நிகழும். (கஅ)

விட்டுடன் போன விழைவுள துணைவி கிட்டிவந் திவளுடன் மேவப், பட்டினை கிறிப்ப பெருந்தகல் லுயரம் பாரினில் சிகரி போ லாக்கந், தொட்டதாற் றுணைவி தானுமவ் வாறுப்த் தூரி தமா யேகினூர் தொடர்ந்து, கட்டதா யிங்கு காமனை யெரித்த கடவுளைக் கௌரியைத் தொழுதான். (கக)

மலைமகள் மகிழ்ந்து மகிணன்முன் வந்து மாநதி மங்கையைப் பார்த்தா, ளலையுவர் தடிமேல் சரணமுஞ் செய்தா ளவளுநீ வாநதி யென்றுள், கலைஞரு மதுவே பேரெனக் கொண்டார் கனங்குழை நதியடி வீழ்ந்தாள், தலைமக ளுடு நையலைத் துதி த்தா டன்மையைத் தரணிபாற் கேளே. (உ0)

சோதியு நீயே சொற்குண நீயே சுயம்புநீ சொரூபியு நீயே
நீதியு நீயே நீதிஞா னமுநீ நேர்பர ஞானமு நீயே
யாதியு நீயே யநாதியு நீயே யகண்டபூ ரணமதா யமைந்தா
யாதினை யிசைப்பே னறிவிலாத் தமியே னடிமலர்ப் பெருமை
யா னறியேன்) (உக)

வேறு.

சுந்தரியே அரந்தரியே சுகமளிக்குங் கருணைமிகு சோதி நீயே, யந்தரியே யெனைக்காக்கு மழகுதிரு வடிபணிய வறியேன் றாயே, யுந்நாமா யெனையமைந்தா யுத்தமியே யுனக்காரொப் பார்கண் டாயே, வந்தனையே யெனைக்காக வரமளிப்பார் வே றெவரே வழங்கற் பாலார். (உஉ)

வேறு.

நிததியா நந்தீ நிர்மல சொரூபீ நீமில கிரக்ஷகி நீயே
மெத்தறிவோர் சித்தமிசை மேன்மேலு முற்றவளும் விமலைநீயே
சித்தர்தொழு மடிதம்மைச் சிறப்பாக யான்பணிந்தே சென்மம் விட்டேன், கற்றவர்கள் மிக்கபுக ழானந்த நாயகியே காத்தி டாயே., (உங)

வேறு.

அந்தமாய்த் துதித்தே யம்பா ளடிமலர் வணங்கும் போது
சுந்தரன் றாதனை சுயம்புவை நதியுங் கண்டா
டந்தனன் சென்னி தாட்குத் தவப்பலன் கண்டே னென்று
பந்தமாய்ப் பரமன் றன்னைப் பார்ப்பதி துதிக்க லுற்றாள். ()

சங்கரா சிவனே சம்பு சதாசிவப் பொருளே சத்தாய்ப்
பொங்கரா வணிந்தோய் பூமான் கங்கொய்த புயக மூர்த்தி
திங்களை யணிந்த சோதீ திரிபுர மெரித்த தேவே
பங்கமில் லாமல் காப்பாய் பரமனே சரண மென்றாள் (௨௫)

பத்திரக் கைலை விட்டுப் பாருளோ ருய்ய வெண்ணி
மித்திர மாக க்ஷேத்ர மிகமனம் விரும்பி வந்தாள்
அத்திர முறையுந் தேவர்க் கரசனு மாதி சேடன்
சத்திய முனைய டைந்து சார்ந்துயர் துயரொ ழித்தார். (௨௬)

வித்தகா காலகாலா விழைவுட னடி யேனுக்கு
நித்திய மகிழ்வோ டிங்கு நீள்புவிக் கரசாய வைப்பாய
பித்தகா பேதைப் பெண்மேல் பெருகிய கருணை செய்வாய்
யத்தனை யுனைய டைந்தே னடைக்கல மடிமை யாமே. (௨௭)

என்றவ ளிறைஞ்ச வீச னிவடவ மெனை நோக்கி
முன்றிகழ் நினைவின் போலே மொழியுமவ் வராகனை றன்னைக்
குன்றலிற் புமானு வெண்ணக் குறையதைத் தீர்ப்பான் மாலு
நன்றுநின் றதியா தீர்த்த புரீசனு நாமமும் பெறும் (௨௮)

வேறு

அந்நதி யிடத்தி லம்பிகை பாகனு மரவுடன் சிவகணகு ழும்
ந்தார், வன்னமா முனிவர் தேவரும் வந்தா ரவர்மது வேண்டி
னள் கங்கை, புண்ணிய னுகப் புனலிடை யிருந்து பொற்கொடி
சமேதனு யாகத், மெண்ணிய பொருள்க ளியாவுநீ யீந்தே யரு
ளென வீந்தன னன்றே (௨௯)

அணியராய்த் தேவர் யாரும்வந் துற்ற ருவரை முனிவரும
வந்தார், கணிதநன் வழியா மகமுதற் பருவமா கலந்திடுந் திதிகு
டமதியிற், புனர்ர னுததி பொலியுநாட பேரீ பூவராகப்பெ
ருமாடான், குணமுடன் சென்றே நீள்கடற் படியிற் குறுகியே ம
ணந்திடு வானே. (௩௦)

காணினு நதியை யாடினு நீரைக் கையினு லெடுத்ததை யுண்ணி னு, மாணுறாம பிறவி தொடர்ச்சியிட் டொழிந்து வருகுறை யனைத்தையுந் தீப்பார், வேணியோ னருளும் விசயமும் பெறு வார் வீக்குளார் தங்களி னென்னைப், பேணியிந் நதியி னுய்ந் திடி னன்றிப் பிணமெரி தரினுமே முத்தி. (ஙக)

என்றுதான் சொல்ல விமையவர் சென்று ரிறைமுத லாரு மேகினரால், நன்றிது வென்றே நன்மலர் பொழிந்தார் நதியெலா மிந்நதிக் கொவ்வா, வன்றுதொட் டின்று வரையினு மந்த விழா வினை யன்புடன் புரிவார், கன்றாரு மகத்திற் கருதிய திருநாள் கவினுமந் நதிமுதற் கடையே. (ஙஉ)

பின்னுமிந் நதியிற் பெருங்கதிர் மைந்தன் பிரமனு மனைவி யோ டுற்றுத், தன்னுடன் சாபந் தவிர்ந்தினி திருந்தார் தலத்தி னின் பெருமையைப் பேச, வென்னுரை யாமோ வியன்றமட் டுரைத்தே னிற்குமுன் னிதனையே குறித்துச், சொன்னவிந் நதியிற் சூழரன் கோயிற் சோடச தலத்தினு மிதுவே. (ஙங)

நிவாநதிப்படல முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் ககக.

திருவரத்துறைப் படலம்.

முன்ன நாடணி நகரணி நதியணி மொழிந்தேம்
பின்னு மாமுனி வரவையும் பிணைந்தலம் பெற்ற
சென்னி மாதுளான் செய்கையுஞ் செப்பமாச் செய்ய
பொன்னி றத்ததா ணந்தியைப் போற்றியே புகல்வாம். (க)

வேறு.

தண்டகா வனத்தினின்று தவஞ்செயுமுனிவான் மீகி
கொண்டகார் வண்ணன் றன்பாற் கூடிட் நதியாய் வந்த
கெண்டையாள் மகிமை கேட்டுக் கிளர்வியுப் படைந்து வந்து
பண்டுள வாற்றி னூடே சுவேதையைப் பரிவாய்க் கண்டான். ()

கொண்டநற் றவவான் மீகி குலவிய விடையைக் கண்டு
வண்டைய வறிவா னின்னைப் பார்க்கவு மரிதாக் காதல்

கொண்டதந் நதியின் காதை கொடியனுக் குரைப்பா யென்ன
விண்டுவை யடைந்த வந்த நதியின்சீர் விளம்பக் கேட்டான். ()

வேறு.

எத்த லத்தினு மித்தலம் பெரிதிதன் றன்மை
பத்தியுற்றிடப் போதரா பலன்வகைக் கெட்டா
சித்தரானவர் சிறந்தடைந் திதிற்றவஞ் செய்தார்
அத்தனற் புகழளவிட லார்கொலோ வறிவார். (ச)

என்னசொல்லுவே னித்தல மெல்லையி லுகந்தான்
முன்னமாகிய முதலவ னுறைந்திவண் பேரான்
பின்னனுயகன் பேசிடு மூர்த்தியாச் சிவந்த
வன்னமாகியோன் வழங்கிடும் வரம்பல வம்மா. (நி)

பண்டைநாளையிற் பவனனு மனந்தனும் பகைத்துச்
சண்டைசெய்திடத் தரங்களைச் சகலருங் காண
வண்டர்நாயகன் வாழ்ந்திடு மேருமா மலையின்
கண்டவுச்சியை மூடினன் கடுவுளோன் கனன்று. (சா)

மூடிக்கொண்டபின் மேருவின் முடிகளி லொன்றை
ஈடுமாருதி யசைத்திடின் வீரனீ யென்முன்
கூடலாவதோ வச்செய னமக்கெனக் குறித்து
நாடலாயின னாரத மாமுனி தனையே. (எ)

வேறு.

நாரத னோடி வந்து நல்லிசைக் கூட்டிப் பாடச்
சீரிய வனந்தன் கேட்டுச் சிரமசைத் தாட நின்ற
வீரிய னனசாற்று விசைகொடு மோத லாலே
பாரிய சிகர மூன்று பாரினில் வீழ்ந்த தம்மா. (அ)

இவ்விதத் தன்மை கண்ட வேந்தலா மனந்தன் சீறித்
திவ்விய விசையிற் காது திரும்பிடுஞ் சமயந் தன்னில்
கௌவையில் வலியால் வென்ற களனை வெல்லத் தானுந்
செவ்விதா மித்தலத்திற் றிகழ்தவ நெடுநாட் செய்தான் ()

வேறு.

ஆறுமாறு மாறுமாறு மாறுமெட்டு ‡ மேதவிர்த்
தாறுமாறு மாறினோடு மாறுமைந்து † மன்றியே

---

‡ குரோதம்
† மன்மதன்

யாறுமாறு மாறுபத்து மாறு * மொன்பதாகவே
யாறுசென்னி யைந்துளானை யகத்திருக்கச்செய்தனன். (கo)

வேறு.

எந்தவிட யமுங்கவருமிதயமதை வசப்படுத்தி
முந்தியநல் லறிவடக்கி மூர்க்கவழி முயலாமற்
புந்தியினை யரன்பதத்திற் புகவிட்டே பொலிவுபெற
நந்தலிலா வருந்தவத்தை நாகவிறை புரிகின்றான். (கக)

வேறு.

பொறிபுலன் வழிசெலா தடக்கிப் புந்தியை
நிறைபெரும் பொருளிடை நிறுத்தி நேயமாய்க்
கறைமிடற் றண்ணலைக் கருதி யூண்டுயி
லறுதிபெற் றிருந்தன னருந்த வத்தினே. (கஉ)

வேறு.

கொண்டநற் றவத்தோன மறைதெளிர் பாரான் கோடையை
மனதிலே யெண்ணு, னண்டிய தவத்தீப் புகையழற் கூடி யமரு
மென் டிசைகொள்ளா தப்பால், மண்ட வமரர் பயமடைந் தோடி
யழுங்கின ரானிடை யிதனைப், பண்டுநா னறிவே னவனெனைக்
குறித்துப் பன்னெடு நாட்டவம் பயிலல். (கங)

வேறு.

என்றமரர் தமக்குரைத்தே யீசனவ னனந்தனிட மேகக்
கண்டே, யொன்றியநன் மனத்தோடு துதிசெய்து நமஸ்கரித்
தே யுன்னைக் காணப், பொன்றலிலா வித்தலத்திற் றவம்புரிந்தேன்
புண்ணியனே பூதநாதா, வின்றெனக்கைக் தொன்றுரு மெழினு
ருவைக் காட்டெனக்கென் றிசைத்தான் சேடன். (கச)

அண்டர்பிரா னவ்வுருவத் தொடுவரவே யனந்தனுந்தானன்
போடேத்தி, மண்டுபுகழ்ப் பணியிறைபே வேண்டுவர மென்
னெனவே மருவுநாமங், கொண்டிடவென் பெயராலே யிப்பதி
தானருள்வையெனக் கொடுத்திட் டையன், உண்டுகொலோ
வரமினியென் றுரைத்திடவே யனந்தனுந்தா னுரைக்கலானான்.

வேறு.

முன்னம் வாயுவோ டென்வலி காட்டிட மேருத்
தன்னமாமுடி படத்தினாற் றடுத்துறும் போது

---

* சௌமியம்

பன்னுநாரத மாமுனி வந்துபண் பாடக்
கன்ன மீந்துநற் றலையசைத் திடவது காலம். (கசு)

வாயு மீறியே மும்முடி கொண்டுபோய் மறைத்தான்
ஆய காரியந் தீதுசெய் யவனையா னுண்ண
நீய ருளவே வேண்டுமென் றிரந்திட நிமலன்
பாய வாயுவாய் நானுமுற் றிருத்தலாற் பலிபா. (கள)

வேறு.

ஆயினு முனக்குண் டாவுநீ யுண்ண வளித்தன னெனவுரைத் தையன், மாயமாய் மறைய வாயுவை யுண்ணும் வகையினை மன்னுல கத்தோர்க், கேயுமா றரவத் துறையெனும் பேருளியைந்திடும் வகரவுச் செருவ, சேயரத் துறையென் றுரைத்திடல் சான்றுந் தேர்ந்துநீ கொள்கையென் றிசைத்தான். (கஅ)

வேறு.

இந்த நற்றலப் பெருமையை யியம்புறக் கேட்டே
முந்து மிந்நதி யேழ்துறைத் தலத்தினுண் முதன்மை
யெந்தை யாதென விசைத்திடக் கேட்டுமற் றவற்றின்
விந்தை கூறுவல் வேண்டிக்கே ளென்றனன் விடையும். (கசு)

திருத்த மானதோ ராதிநற் றுறையதன் குணக்கிற்
பெருத்த தோர்திரு மாலயன் றுறையதிற் பெரிதே
வருத்தந் தீர்திரு மான்றுறை யதனிற்கீழ் மன்னு
கிரித்து றுந்திரு வாடுநற் றுறையதின் கிழக்கே. (உ0)

பண்டு ளான்றிரு வதிட்டநற் றுறையதன் பாங்கே
திண்டி றற்றிரு வரத்துறை தெய்வமாப் பதிக்கீழ்
கொண்ட நற்றிரு முடவன்றன் றுறைப்பதிக் குலவு
மண்ட லுற்றபெண் ணாகட மெனுந்தல மருங்கே. (உக)

திருக்க ரந்துறை யகத்தியன் றிருவரத் துறையிற்
செருக்கு வான்மீகி வதிட்டன்றன் றுறைவயிற் சேர்ந்தா
னருக்கன் மைந்தனு மாடுநற் றுறையினி லமர்ந்தான்
றருக்கு மாற்றுறை சேர்ந்தனன் மிருகண்டு தவனே. (உஉ)

பின்னு மாலயன் றுறையினிற் பெருமைசால் ராகு
மின்னு மாதிநற் றுறையிலிந் திரன்மாண்ட வியனுங்

கன்னிபின்னுள தொகையதாய்ச் சிவதலங் கலந்தார்
பன்னு சோடசத் தலமதாம் பாரின்மாற்கைக்தே. (உக)

பூத மைந்தினுக் கைம்பதி புகன்றது மறிந்தாய்
பேத மன்றிவர் தவைந்துமே பெரும்பதி யடையும்
யாது காரணந் தானெனி லெக்கலப் பெயரதி னீற்றுக்
கோத யல்லெழுத் தாமவை திருவரத் துறையாம். * (உச)

வேறு.

பிறக்கி னுந்தல மிறக்கி னும்விழி சிறக்கி னும்பெயர் நினைக்கினும், பிறக்க வும்புவி யில்லை காண்பரம னடியில் வாழ்வுபெறு புனிதரென், றறபெரும்பலவு நாலு ரைக்குமுயிர் போகுமுன்னொருவ னஞ்செவி, திறத்த றத்துறைபெ னப்புகன்று விடில்சென்ன மிலையிது காணுமே. (உரு)

வேறு.

காது ரைத்திடுங் கருணைதன் மந்திரக் கவினாற்
றீத கற்றிபெச் சிவனுந திருநதிடு மோக்க
மாது மந்திரத் ததிகமா மரன்பெய ரறையிற்
காது பெற்றபேற் றினையெவர் முடியுறக் கரைவார். (உசா)

பாலகாசியி னுயிரத் ததிகம்பார் விருத்தைச்
சாலமற்றதி னுயிர மதிகமித் தலந்தான்
காலெழூழியின் காசியா மரத்துறை காண்பா
யாறுடன்வலஞ் சுழிக்கண பதியையு மறிவாய். (உஎ)

கங்கைநற்றல முளபல குறிகளுங் காண்பா
யிங்குவநதரிச் சந்திர னிருநதே சான்றாங்
கங்குல் நீணிறக் கவுசிகன் புரமுமே கண்டாய்
பொங்குசானவி யினும்வெள்ளா றதுபெரும் புகழே. (உஅ)

வேறு.

மாதை நோக்கியே வராகனு மேல்முக மமைந்தான்
நீதியம்பிகை யழைத்தனள் நிவாநதி யென்று
மோத்தைநீக்கியே புனிதமே கொடுக்கும்வெள் ளாறு
மாதியானுமே தீர்த்தபு ரீசனென் றறைந்தான். (உக)

* இதன் விரிவுரையை கூ-ம் பக்கம் கூ-ம் செய்யுளுரையிற் காண்க.

நன்று நன்றுநீர் நவின்றது நாடுறு மறியோ
மின்று கூறிப்பின் னிங்குநின் றிறைவனைப் பணியச்
சென்று புண்ணியப் பேறெலா மடியனேன் சேர
துன்று றும்புனல் படிந்துயர் சிவன்றனைத் தொழுது. (௩0)

சென்று வந்துமே யணுகினன் சேரவே வேண்டு
நின்று சொல்லிய பலவகைப் பொருளையு நினைவாய்
நன்று கேட்பனு னீவிடை யருளென நவின்றான்
குன்று றுக்குண நந்தியு முத்தரங் கொடுத்தான் (௩௧)

தேடி மாமுனி தீவினை தீர்ந்ததென் றிசைத்தே
யாடி மாநதிப் புனலபடிந் தவனையே யன்பாய்ச்
சூடி மாமுடிச் சுருதியா லச்சொல்வ ளந்தா
நாடி வந்தன னிலத் தாலய மதனை. (௩௨)

கண்ட நன்மனு வியற்றியே கட்டட மதிலுங்
கொண்டல் வந்தடை குறிகளுங் குவிமலைக் தொப்பாய்
விண்ட மாமதிள் சிகரியா வரணமு மென்மேற்
குண்ட வாறகழ் வியப்பையு நோக்கினன் குறிந்தான். (௩௩)

தொண்டு செய்பவன் மூவலம் வந்துமே தொழுதான்
வண்டு றுங்குழல் வல்லியும் வந்துமுன் வணங்கிக்
கண்ட மாதவ னம்பிகை திருவடிபலகால்
தண்ட மென்றடி பணிந்தனன் றரணியில் வீழ்ந்தே. (௩௪).

வேறு.

ஆதிசுந் தரியுநீ யனுதர க்ஷகியுநீ யண்டபகிரண்டுநீயே
நீதிகுரு வன்னைநீ நித்தியகல் யாணிநீ நிமலவா னந்திநீயே
கோதிலா புராணிநீ நாரணன் சோதரி குலவுரு ரணியுநீயே
யேதிலார்க் குதவுநீ யெவரையுங் காப்பைநீ யேழைபங் காளிநீயே

வேதியர்கள் பூசிக்க வீற்றிருக் கின்றநீ மெய்யடிய ருளமாகுநீ, மேதினியி லுன்னைவிட வேறொருவ ருண்டோவெ னம்புவார் ஜெகதீஸ்வரீ, தீதிலா சத்திநீ திவ்வியகுண பூஷணீ திருவடியிற் சேர்ப்பவளுநீ, சோதியாய் நின்றிடு மரத்துறையில் வாழ்கின்ற சுத்தவா னந்தவுமையே. (௩௫)

அந்தரி பாம்பரி நிரந்தரி துரந்தரி யமலிபிர ணவரூபியே
தந்திரி கிருபாகரி சுமங்கலி மதங்கிநீ தத்வமசியானவளுநீ

சுந்தரி புராரி தயாபரி திவாகரி சுராசுரர் வணங்கு நிமலி
விந்தைமிகு சூலிமிகு நீலிவிழி சேலியே வேண்டினே னருள்பா
லியே. (௩௭)

வேறு.

விண்டு பின்னவ னேனைகளும் விமலனைக் கண்டு
கொண்டவைந் தெழுந் துள்முறக் கைசிரங்கூப்பி
பண்டை நான்மறை பாடிய பரமனைப் பகர்ந்து
தொண்டி ழைத்தவ ரேதினன் பலதரஞ் சூழ்ந்து. (௩௮)

வேறு.

நாகம தடுத்தனை நாகமெ டுத்தனை நாகமது வேபூணினாய்,
நாகமீ ருற்றனை யாகமுமை வைத்தனை நன்றாக மத்திலுற்றாய்
நாகநா டியவனை நாய்க்கடைய னறிவனோ நாகமலரணிபாதனே
நாகனால் வழிபட்ட நன்னாக னுக்கருள்செய் நாதனே யருள் புரி
வையே. (௩௯)

வேறு.

செய்ய வேண்டிய யாவையுஞ் செய்துபின் சேர்ந்தோ
னுய்ய வேண்டிய துறுதிகொண் டோகையா னுடனே
துய்ய தான்யுகத் தொகையுளான் விடையனைத் தொழுதுக்
கையு வாயுமெய்க் கரணமு முரிமையாய்க் கலந்தான் (௪0)

திருவாரத்துறைப் படலமுற்றிற்று.

ஆகசெய்யுள் கருக.

நீலமலர்ப் பொய்கைப் படலம்.

பண்டை நாடிகழ் பௌண்டரிக வாசுதே வன்றன்
அண்டொ ணாதவன் யாருக்கும் வலியனா மரசன்
கொண்டல் வண்ணனுங் கண்ணனைக் குறைசெய நினைத்துச்
சண்டை செய்தனன் சராசந்த னேடவன் சார்ந்து. (க)

எட்டி ரண்டுட னெட்டுமே முறைமுறை யெதிர்ந்து
விட்டி டாதமர் விளைத்திட மேவுமா விளைத்துக்
கெட்ட லைந்துபின் கிளர்வட மதுரையை விட்டுக்
கட்டம் நீங்கியே துவாரகை யணுகினன் கண்ணன். (உ)

விட்டி டாமற்போய் வெருவிதம் போரினை விளைத்தான்
துட்ட னால்மனக் கிலேசத்தாற் சோர்ந்துமே யவன்றன்
கொட்டம் நீக்கிடக் குறித்துவந் தித்தலங் குறுகி
நிட்டை யார்தவம் புரிந்தன னீண்டமா றுனும். (ரு)

அந்த ரத்தினும் வானினு மம்புவி யதிலுங்
கந்த ரம்மெனக் கதுவிய தவப்புகை கடுகி
நொந்து மால்கொள வானவர் நோன்புறு முனிவர்
வந்த ரத்துறை நாதனைச் சூழ்ந்தனர் வணங்க. (௬)

பெத்த நொந்தன மேலினிச் சகிக்கிலோ மேலோய்
நித்த மின்னலை நீக்குவாய் நெடியமா றவத்தைக்
கர்த்த னேயென கையையன் கருணையோ டெழுந்தே
அத்த வத்தினை யொழித்திட மாயன்முன் னணைந்தான். (ரு)

ஏற்றின் மேல்வந்த விறையினைக் கண்டன னிறைஞ்சி
யாற்றி லேன்றுய ரையனே யவனைக்கொல் லெனவே
போற்றி னன்வர மீந்திடு புராரியு மகிழ்ந்தே
வேற்றி லானைத்தான் வென்றிடத் தந்தனன் விமலன். (சா)

வேறு.

நேர்த்தியா யென்ன நெடுங்கணு லருவி நிலத்திடை வீழ்ந்திட விறைஞ்சிக், காததிலே யையா கனகனைத் தொலைக்க கடுநரசிங்கமாம் போது, பார்த்திவ மூர்த்தி சரபமாய் வந்து பழையவென்பலததைநீ கவர்ந்து, கீர்த்தியைக் கொண்டா யதுமுதலெனக்குங் கெழுவலி குறைந்ததை யருளே. (எ)

தோத்திரஞ் செய்த தூயமா லவனைத் துலங்குறக் கைகளாற்றாக்கி, நேத்திர சலத்தைத் தன்கையாற் றுடைத்தே நீள்வலியருளினு னீச, ஞாத்திர மடக்கி யழகனை யணைத்தே யாசையா மவைகளை யளித்து, நேத்திர நீரா னிறைவிட நீலப பொய்கையின் றுலகினி னிலவும். (அ)

வேறு.

நீலமே கத்தன் கட்புன னிலத்தினில் விழலால்
நீல மாமலர்ப் பொய்கையென் றறைந்தன னிமலன்
நீல கண்டனு நேர்த்தியா நெடும்பெயர் வகுத்தான்
"வலை யுற்றமால் மாதவா வென்றுபேர் விழைந்தார். (சு)

கண்ட தேவரும் புனல்படிந் தாடினர் கருதிக்
கொண்டல் வண்ணனுங் கொற்றவன் வலியினைக் கவர்ந்தோன்
பண்டு போலவே பெற்றதன் பலமதைக் காட்டி
விண்ட பேரிது நீலமா மலர்ப்பொய்கை மேவி. (௪0)

ஆடி னாரதை மதித்துளோ ராசையி னயின்றோர்
தேடி னோரதைத் தீண்டினோர் தேவராய் வாழ்வார்
சூடி னோன்மதி சொன்னதிவ் வரமெனச் சொல்வார்
கூடி டும்பல னளவினைக் கூறுவ தெவரே. (௧௧)

வேறு

கைப்பெ றும்வளத் திகபர முழுதுறக் களிப்பார்
தர்ப்பணஞ்செய்து விதிமுறை தானங்கள் புரிந்து
முற்ப டும்படி பிதிர்தனக் குவப்பமுன் னீந்து
யிப்படிக்கைந்தோ டெட்டையுஞ் சொல்லினோ ரெவரு

அப்புனல் தனிமேலதா ரூடினொ ரயன்மா லாவர்
தப்பிலா முனிசிவா ரெல்லாம் வரந்தருந் தரத்த ராவ
ரொப்பிலாப் பொய்கை தீர்த்த முன்னின பேருக்கெல்லா
மெர்ப்பருந் திருவும் பெற்றே யொருநர கெய்தி டாரே. (௧௩)

தேனலர் பொழிற லங்கள் செய்பூசை விரதமோமந்
தானமுந் தரும சந்தி தபமிவை முதலா வுள்ள
வானநற் பலன்கள் கோடி யதிகம்வந் தடைத லாகு
மேனைய பலனின் றாயா மிப்புகழ் நீலப் பொய்கை. (௧௪)

விரும்பியிப் பொய்கை மூழ்கில் வினைவளர் பிறவிநீங்குந்
தெரிந்துகொள் கும்பந்தன்னி லாதித்தன் சேரும்போது
வருந்திடும் பிதிர்பொ ருட்டே மருவிப் பிண்டந் தானம்
புரிந்திடு போர்கட் கெல்லாம் புரியினற் பலம னந்தம். (௧௫)

இத்தல நதியி னிசைவட பாலி லிருந்திடும் வடவால விருக்கம் மெத்தவவ் விடத்தில் மேவினன் மாலுவெள்விடை யூர்தியி னருளால், சுத்தமா மயனுஞ் சேர்ந்தினி துறைந்தே நின்றிட வவ்வி டந் தனிலே, செத்தவர் தமக்குஞ் சீருளார் தனக்குஞ் செய்பல னனந்தமாய்க்கூடும். (௧௬)

ஒவ்வொரு தலத்திலோரொருவர்க்கோர் வரமுலகெய்கிடலாலே. யிவ்வரத் துறையிலினியமாவயற்கு மெழிலுளவாதிசேடனுக்கு, மெவ்வனநதிக்கு மிசைகலைமகட்கு மிருக்குவான்மீகநன் முனிக்கும், கவ்வையையொழித்துக் கருதியமுடித்தார் கழறவோ வித்தலப் பெருமை. (கஎ)

ஆதலா லிங்குப் பிறந்துளோ ரிறந்தோ ரமுகுடன் வாசமேசெய்தோர், தீதலா லொழியத் தானமே செய்தோர் நீர்க்கமாய் மனதிலே நினைத்தோர், சாதியா லிழிவையுற்றவரெனினுஞ் சார்வகைப் பிறவியேழ் தனிலு, மாதியாம் பரமனருளினால் மோக்கமடைவது திண்ணமென் றறியே. (கஅ)

நீலமலர்ப்பொய்கைப்படல முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் கசுக

வடவால விருக்ஷப்படலம்.

கெயையொடு பிரயாகை காசி கேடிலா சனுர்த்த நந்தா
ளயன்றலைக் கபால க்ஷேத்திர மறையுமிவ் விடத்திற் பல்லாண்
டுயர்தரு மறமெண் ணன்கோடுளபுண்ணியங்கள் செய்தோர்
பயனபவர்க்க மாதிபலனெலா மெய்த றிண்ணம். (க)

ஆதலாலிங்காலின் கீழன்புட னொருகால் யாரு
மேதேனு மொன்று செய்வோர்க் கெய்திடுபலன் முன்பல்ல
ஆதியான் பங்கயத்தா னரிமுதற் றேவரெல்லா
நீதியா யங்கடைந்தே யருள்செய்வர் நியதியோடும். (உ)

தந்தையே யம்மான் முயார்தங்கிடு மரபோரைந்தாந்
தொந்தமில் குரவராதி சொற்றிடு வோர் கட்கெல்லாம்
புந்தியில் நினைந்தே பிண்டம் புண்ணியத்தோடு செய்ய
நந்தலிற் பலன்களெல்லா நணுகிடுந் திண்ணந்தானே. (ஙு)

அனந்தன் செய்தவத்தைக் காண வுடைந்திடு மமரரெல்லா
லனந்தமாஞ் சிவகோடிக் கருடரும் வடவா றன்னி
லனந்தன்றன் புண்ணியத்தா லரனடி பூசைசெய்தே
லனந்தன் செய்தவம்போ லம்மாவமர்ந்தன ரென்பமாதோ. (ச)

வந்ததோர் தீர்த்த தேவர் முனிவர்கள் வானோ ரெல்லாஞ்
சிந்தனைசெய்து நின்றார் சீதர னயன் சேர்சித்தர்
விந்தையாய்ப் பலவாய்வந்த விபத்தெலாம் தீரக்கண்டே
புந்தியில் மகிழ்ந்தங்குற்றார் பூதலம் சிரேஷ்டமென்றே. (ரு)

வடவாலவிருக்ஷப்படலமுற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் கஎச.

அன்னமலர்ப் பொய்கைப்படலம்.

தூங்கானை மாடமதி லுறைவணிக மரபுளான் றாய்கலிக் கம்பனென்பான், வாங்காமல் வருபரம வடியார்க ளுக்கனம் வழங்கிவரு நாளிலேதான், தீங்குசெய் திடுமனைவிசெய்யகைத்துணித்து பின்றேர்ந்த நல்லடியாருட, னோங்குறு மாத்துறைபினுற்றதன் பெருமைகளிலோங் கன்ன மலர் பொய்கையே. (க)

வேறு.

இந்த வோதிம மலரெனும் பொய்கையி னியமுன்
முந்து நாளையிற் கலைமகள் சாபத்தை முற்றுந்
தொந்தத் மானதைத் தொலைத்துற தோன்றிய பொய்கை
வந்த வாறிது கேட்கவென் றுரைத்தனன் வள்ளல். (உ)

மின்னு பூவுறை பிரமன்றன் மனையிட மொருகால்
தன்னிசைப்படுந் தரணியி லுயிர்களுக் கெல்லாஞ்
சென்னி மாமுகம் வேறதாய்ச் செய்குவ னென்றான்
என்னிசைக் குரலங்ஙன மில்லையோ வென்றான். (ந)

அக்கணத்தினி லயன்சினந் தரிவையை நோக்கித்
தக்க நீசரில் நாரியாய்த் தோன்றெனச் சபித்தான்
மிக்க வையநீ பனவனைப் பிறந்தெனை மேவத்
தக்க நல்வரங் கொடுத்தருளென்னவே தந்தான். (ச)

சண்டன் கூறிய யிருவரும் பாரினிற் சார்ந்து
பண்டு சொற்படி பரிவுடன் கூடியே படியிற்
கண்டு மேயிடைக் காடரோ டதிகமான் கபிலர்
வீண்ட வள்ளுவ ரவ்வையோ டெழுவ ரீன் றனரே. (ரு)

செப்பு மக்களைச் சேர்ந்தொவ் வோர் தினத்தினிற் செனிக்க
வொப்புஞ் சாபத்தை வொழித்திடப் பதுமனு முன்னி
கற்பு வாணியோ டெய்தியித் தலந்தனிற் கணவன்
தப்பி னிட்டையைப் பார்த்தன ளாதியாந் தையல். (௬)

இந்தச் சாபத்தை யொழித்திட வெனக்கரு ளென்ன
முந்தி யித்தட மூழ்கினீ முதல்வனைக் கருதிச்
சிந்தை யுற்றிடச் செழுங்கறை மிடற்றவன் சேர்ந்து
வந்து னக்கருள் வழங்குவன் வல்லியென் றுரைத்தான். (௭)

சுந்த மாமல ரோன் சொல்லு முன்றடங் கண்டே
யெந்த மாதவ மெத்தவத் தினுமரி தென்றே
விந்தை யிற்றவ மியற்றினன் விமலனும் வியந்தே
புந்தி கொண்டதிப் போதுநீ புகலெனப் புகன்றான். (௮)

எங்க ளுபகி நவின்றிடு மென்புலை நீக்கி
யங்க ளுவெனக் குரைத் தவச் சாபத்தைப் போக்கி
யெங்க ளுபக னுடன்மகிழ் வெய்தி வாழ்ந் திருப்பப்
புங்க வாவருள் வாயென வாணிபோற் றினளே. (௯)

மலரு ளோனுமவ் வரமெனக் கருளென வணங்கச்
சிலைவி லாளனுஞ் செப்பின விபைந்து நன் சிறப்பாய்க்
கலையி னுபக வாணியே காவலையை யொழிந்தே
யலையுந் தண்புன லாடலாற் சுத்தமே யானீர். (௧0)

செய்த பாவமுற் செனனத்திற் சேருந் தீவினையோ
டெய்தும் பீடையு மெழில்மனக் குறையும் விட்டேகி
நொய்தில் மாநிதி சுதன்மனை விரும்பிடு நோன்மை
யெய்து மித்தட மூழ்குவோர்க் கென்றன னிறையும். (௧௧)

அன்ன வாமென வரிமுத லமரர்க ளார்த்தார்
சொன்ன மாமலர் மாரியுஞ் சொரிந்தனர் மறைய
வன்ன மாமலர்ப் பொய்கை யின்பெருமையைச் செப்பி
பின்ன ரேகினன் பிரட்டியோ டயன்றன துலகம். (௧௨)

சொன்ன தன்றியுஞ் சூழ்தட மற்றுமொன் றுளதா
லன்ன திற்பெறும் பெருமையை யறைந்திடற் பாற்றே

மன்னு தீவினை பாற்றிட மாலுக்குப் பயந்த
தென்னு நீலமா மலர்ப் பொய்கை யென்பதொன் றிலங்கும்.(கரு

அன்னமலர்ப்பொய்கைப் படலமுற்றிற்று.
ஆ செய்யுள் கஅஎ.

சனி சேய் சாபம் நீங்குபடலம்.

காரிதா னிங்கே யுறைந்ததைச் சொல்வேன் காசினிக் கரச னே கேளாய், பாரினு ளிராசி யீராறுமே சொந்தம் பானுமாம தி தனக்கென்பார், பாரினில் குருசேய் வெள்ளி சுழன்மேதை பணிந்திவர் வீடளியென்னச், சூரியன் மதிதான் தனித்தனி யெ ரருவீடளித்தனர் துணிவுட னவர்க்கே. (க)

வேறு.

பின்பு ராகு கேது வந்து பேசிவீ டிரப்பவே
வன்பு சானு முங்க ளுக்கு மாறு நாங்க ளாகையால்
முன்பு நில்லிர் போமெ னத்தா முடவன் சேய்தன் வேண்டவே
யன்பொ டொவ்வோர் வீட் ளிப்ப வலரி தானுஞ் சீறியே. (உ)

வேறு.

ஆருமே யில்லை யென்னவவ்வரா மெமக்கு மாறுச்
சேருத லறிந்த சேயே திண்மைசேர் சனியே நீங்கள்
நேரவீ டளித்ததென்னோ நீதியென் றறிந்தீர் கொல்லோ
பாரினி லும்மைப்போலப் பார்த்திலேன் தன்மவான்றான். (௩)

வேறு.

என்று சேயை நோக்கியே யீளையாலே நொந்துநீ
நன்றவே னுரடைகுவாய் ஞானமற்ற சனியனே
உன்றன் கைகால் விரல்கடா மொழுகசீயு நொந்துமே
நின்று நீயுமலையென நினைந்து வாடினார்களே. (௪)

வேறு.

ஆகையா லிதனைத் தீர்க்க வயனிடம் வேண்டிச் சென்று
ஏகுநீ ளின்னலென்றே யென்னவே சிலநாள் சென்றால்
போகுநா ளதனைக் கண்டே புராரியைப் பூசைசெய்வாய்
ஆகமும் பண்டு போலே யழகுள்ள தாகுமென்றான். (௫)

அப்படிச் சொல்லக்கேட்ட யாதித்தன் மைந்தனென்பான்
தப்பிலாத் தலங்கள் நண்ணித் தவத்திறற் றீர்தலின்றி
யிப்புவி யெங்குஞ் சுற்றி யிங்குவந் துறைவதானன்
செப்பினன் பட்டதெல்லாஞ் சிறந்திடு மீசன்பாலே. (சு)

பரிந்துசுன் கரண நான்கும் பண்புறு புலனை ரைந்துந்
தெரிந்தொரு வசப்படுத்தித் தியானிக்கச் சிவனேர்வந்து
புரிந்தவர் தவமுனைப்போற் பூதலத் தெங்குமில்லை
வருந்திட வேண்டா மென்று வரமவற் கருளினானே. (எ)

தந்தை சொற் சரதந் தன்னைத் தவிர்த்தவா தவத்தினாலே
யெந்தநா ளினுமி லங்கு மெழிற்பல னெளிதி னெய்திப்
பந்தமா னதும கற்றிப் பாரெலா மறியும் வண்ணஞ்
சிந்தையானது தெளிந்தே சீரெலா மடைவை யேனும். (அ)

தாதையா லடைந்த சாபந் தவிர்த்திட லாகா தப்பா
வாதலால் ஞேயுமற்ப மொருவியே யாகநீலம்
பாதமு முடவனாகப் பாரினிற் றுதிப்பா ருன்னை
மீதுட னினிமையாகு மிசைசுக மினிதுண் டாமே. (சு)

இத்தனை பலனுந் தந்தே னுன்பிதா தபன னிட்ட
சத்திய விரதம் பொய்யா சதுர்யுகந் தவஞ்செய் தாலும்
வித்தையாள் கௌரி யாலும் விலக்கிட மாட்டா னென்றே
மெத்திய தாதைபானீ மேவென வரன் மறைந்தான். (கo)

தொல்லைநா டொட்டே யிந்தத் தலத்துறு சுன்னேன் றன்னை
யெல்லையோ ரேத்தித் தங்க ளிடரழிந் தெழிலை யுற்றார்
சொல்ல நான் வல்லேனே சொன்ன சொற்படிப் பூசை செய்யில்
சொல்லிய பலன்கள் யாவுஞ் சோர்வறப் பெறுவா ரம்மா. (கக)

ஈதிவ ணிற்க முன்ன மிரவிதன் சாப முற்ற
மீதுள குருதி யோன்றன் மெய்தனிற் கயரோ யுற்றே
யேதுநான் செய்வேனென்றே யெண்ணாத வெண்ணிச்செவ்வாய்
தீதினால் மயங்கி யொன்றுந் தெளிவிலா தலைவதானன். (கஉ)

பித்தனாய் மயங்கி நெஞ்சம் பிதற்றிடும் படியாய் நின்று
னெத்தினா லுலகைக் காப்பே னென்பிணி தீர்ப்பா ருண்டோ

சித்தனே சிவனே யென்றுஞ் சேயுழைக் கரனே யென்றும்
முத்தனே வரனே யென்றும் முதல்வனைப் போற்றி செய்தே.()

இப்படித் தலங்கடோறு மினிதிருந் தனேக நாட்கள்
டப்பிலா தவங்கள் செய்து தன்பிணி தணிபா தாக
விற்பிடி மேருக்கையான் விளங்காத் துறையி னண்ணி
மெய்ப்படிந் தவரை நோக்கி மேவினன் றவம் பண்ணடாம்.(கச)

சிந்தை யைந்தொன்றுஞ் சேர்ந்து செழும்பொறி யீசன்பாலே
யுந்தினன் முகத்தால் நோக்கி யோர்கையை யூன்றி மண்மேல்
சிந்தையாய் மட்டியிட்டு வேண்டினன் சிவனெம் மானைக்
கந்தனைப் பயந்த கொன்றைக் கடவுளு மகந்து வந்தார். (கரு)

நொந்தனை யென்னை பேதா னேற்றநோன் பதனு லென்று
சிந்தனை வென்ற வையன் செகத்துறை யாவ ருக்கும்
பந்தனை நீக்கு மெங்கோன் பார்த்துச்செவ் வாயை யன்பால்
சுந்தரப் புமானே யென்று சோதியான் றுலங்கச் சொன்னான் ()

பெற்றனை சாபந் தன்னைப் பேசிர வியினு லிந்தைச்
சற்றுநாள் கழிந்த பின்னர் சாருமிந் நதியி லாடி
யுற்றிடுஞ் சாபநீங்க வுனக்குள்ள குறைகடேரும்
நற்றவப் பலனுண்டாகு நண்ணுவை பழமை போலே. (கஎ)

கர்த்தனு ரருளாற் செவ்வாய் கடுகவே சுவேதை யாடிப்
பத்திர மலர்க ளாதிப்பலவுமே கரத்திற் பெற்றுச்
சித்தனு மவனுஞ் சேர்ந்து செப்பிய வழிடே காதி
முத்தனைப் பூசித் தூற்றே முதன்மையாய் விளங்கினானே. (கஅ)

சனிசெய்சாபநீங்குபடலமுற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள். உ0௫.

உபதேசப்படலம்.

இத்தல மமர்ந்த செய்கை யிதில்வரம் பெற்ற தெல்லாஞ்
சுத்தமாய்க் கேட்டு நின்ற சுருதிவான் மீக னென்பான்
புத்தனுய்ப் புவன மூன்றும் பாலனஞ் செய்யு நந்தி
யுத்தம பாதம் போற்றி யுரைத்திடு காதை சொல்வாம். (க)

வேறு.

ஆனன நான்கினு னரும்ப டைப்பினிற்
ருனென முன்வருந் தக்க வேந்தனுப்
பானுவின் குலத்தினிற் பண்பு தோன்றவே
வானலர் பூவென வந்து தித்தனன். (உ)

அவன்பெயர் யாதெனி னற்பு தத்திரி
புவனவேந் தென்னவே போற்ற லாயினான்
சிவனிடத் தன்புகொ டேறு வேந்தனைப்
புவனியில் யாவரும் புகலல் மேயினர். (௩)

வேறு.

தருமமேயுரு வாகிய சாந்தனுங்
கரும மன்னவன் காசினி யாததிரை
வருமனி கத்தொடு வாழ்த்தெ டுக்கவே
வருவ னாயினன் வாதைகள் மாற்றவே. (௪)

தீங்கிலா வேந்தனுந் திருவரத் துறையுற :
நீங்கிட வினையது நிமலன் பாதமே
தாங்குவான் மீகனுந் தவத்தன் றன்னையே
வீங்கிடும் புயமனன் வெளியிற் கண்டனன். (௫)

இப்படி யன்புட னிறைவன் பார்த்துழித்
தப்பிலா முனிவரன் றரணி மன்னவ
கற்புட னிவண்வருங் கருத்தென் கூறென
ஒப்பிலா முனிவவெற் குன்னரு ளீயென. (௬)

ஐயனே வரசனே வறைந்த வாசக
கொய்யல தெனினுநா னொடியிற் செய்குவேன்
பொய்யிலை யிதுநிசம் பொருந்தக் கேண்மதி
வெய்யவன் குலத்துளாய் விகற்ப மின்றியே. (௭)

என்றிட விறைவனு மெழுந்து போற்றியே
பண்டைநாள் வயதுளாய் பகரு நின்மொழிக்
கொண்டிடக் காத்தனன் கொடியற் கன்புடன்
தொண்டனு னுதலின் றெழும்ப னுருவன். (அ)

நன்றுநீ யுரைத்தது நல்ல தாகையா
லின்றுனக் கருளுவே னினிய வாசகந்

சென்றுநீ ராடியே சிவனை நாரியைக்
கன்றலி லன்புடன் கண்டு வாவென. (௯)

வேறு.

அந்தமுனி யுரைத்தபடி யப்புனலிற் றோய்ந்தெழுந்தே யரனைப் போற்றிப், பந்தமகல் முனிவோர்கள் பலருடனே யுபதேசம் பகர்வான் மீகி, விந்தையுரைப் படிமுறையே சமித்து நெய்தீ முதலாக வேண்டும் யாவும், வந்தனையிற் கொணர்ந்திடவே பேற்றதின்பின் னனுஞைர க்ஷை வகையிற்செய்தே. (௧௦)

செய்முறையுங் கைமுறையுஞ் சிறிதேனும் பிசகாமற் சுரமேறாம, லுய்வகைபெ மனுப்பகர்ந்தே யொழுக்கமுடன் குணமாதியுரைத்திற் கொண்டே, மையமற வாராம லகமகிழ்ந்தே யவிப்பாக மளிந்தே யார்க்குந், தெய்வமுனி யரசனுக்குங் கொடுத்திட்டே யுபதேசஞ் சிறப்பச் செய்தான். (௧௧)

சித்தமதி லாங்கார மகற்றியபின் சேர்ந்தொருமை யாரும் வண்ணாந், சித்திபெறு மைவிடாஞ் சேராமற் சிவனருளே சேருஞான, முத்திபந்த முனியன்று னுபதேச மொழிந்திட்டேவ முறை நேமார்ந்து, வித்தமொடு நாசுமணி வெண்பசுவே புவிமுதல வேட்டோர்க் கீந்தே. (௧௨)

இப்புவியா ரசனவன் முனிவர்களுக் கிறையான வெழில் வான் மீகன், செப்பமல ரடியிறைஞ்சி யென்பரிசு செய்வதினி செப்புவாயென், றற்புடனே வேண்டிடவே யரசனைப்பார்த் தருமுனிவ னமலன் பாதந், தப்பிலா நித்தினநான் மும்மலமும் புறங்கொடுக்கத் தனிபணிந்தே (௧௩)

வேறு.

தேசிக னுரையைக்கேட்ட தெளிவுள வரசன்றானு
மாசிலா தேசிகற்கு மனதுடன் குருதக்ஷிணைக்
கேயிலா தீபா விட்டா லெனக்கொரு பலனுண்டாமோ
வாசவன் வணங்க வாழும் வனசத்தாள் முனிவ யென்றான். ()

விண்டவ னுரைக்கக்கேட்ட வான்மீக முனிபா மேலோன்
கண்டிகை யாரத்தாய்நீ கருதிய வண்ண மீகத்

தொண்டனா யாரு மன்பாற் பெருகையிலா நிதியைப் போட்டுக்
கண்டவிவ் வால யத்தைக் கட்டியே முடிப்பை யென்றான். (கரு)

அங்கதை யுரைக்கக் கேட்டவரசனு மகம கிழ்ந்தே
யிங்குள வால யத்தை யெழில்பெறச் செய்யுங் கொத்தர்
பங்குள சிற்பமாரைப் பலரைக் கொண் டரிதாய்ச் செய்வித்
திங்குள விருடி தன்னைத் தெரிசித்தே யெடுத்துச் சொன்னான்.

ஆக்கினைப் படியே யந்த வாலய மதில்கடுபி
சீக்கிர முடித்துச் செய்தேன் றெரிநதிடு மண்ட பங்கள்
காக்குநல் லாகமத்தின் கருத்துள படியே சுற்றோர்
வாக்குறை வழாது நிற்க வகையுடன் வகுப்பித் தேனே. (௧௭)

இன்னுநான் புரியும் வேலை யின்னதென் றருள்வா யைய்யா
சொன்னதோர் தலத்தின் வண்மை சொல்லவும் வேண்டுமென்ன
வன்னவர்க் காசை யோடு மரத்துறை தலத்தின் றன்மை
முன்னநா னந்தி சொன்ன முறையெலா மொழிய லுற்றான். ()

பின்னுமே யுரைக்கக் கேட்பாய் பெரும்பதி யிதனில் வைகுந்
தன்னுள நதியுந் தாருந் தருஞான வரவத் தோனு
மென்னுளத் தினுமே தெய்வ மெவருவந் திறைஞ்ச லாகு
முன்னவ னனவீச னுறைதல மேன்மை முற்றும். (௧௯)

அத்தல மநேகத் துள்ளு மணிபெறு மாயி ரதநெட்
டத்தலத் ததினு மேன்மை யறுபத்து நான்கேயாருஞ்
சுத்தமா மதனினைந்து சுருக்கிடின் முதன்மையையா [மேலோர்
முத்தியைக் கொடுக்கு மென்று மொழிந்தனர் மறைநூல வல்

வேறு.

என்றெடுத் தியம்பியேழ் துறைத்தல மிந்நதிக்
கன்றுள வென்னலா லவற்றை யன்புட
னின்றுனக் கெடுத்துநா னிசைப்பன் கேளெனச்
சென்றதை புணர்ந்திடு நந்தி செப்புவான். (௨௧)

உபதேசப்படல முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் ௨௨௬.

திருவதிட்டத்துறைப்படலம்.

கடையுகத்தின் கதையிதென வதிசயித்துக் காவலன்முன் கழறக் கேட்டே, யிடையிலுள சதுர்யுகங்க ளீரேழு கடந்ததென் விறைமாழாந்து, புடையிலுள தலப்பெருமை புகலுமெனப் பொன்னடியைப் போற்றி நிற்க, மடைதிறந்த வெள்ளமென மாமுனிவன் புகலலுற்றான் மன்ன னுக்கே. (௧)

இப்பதியின் மேற்குளது வதிட்டகுடி யெனறிசைப்பாரெவரும் பாரில், செப்புதல மதற்குவமை செகதலத்தி னிலையென்பார் சீராய்க்கேட்டுத், தப்புடைக்கும் வேங்கைவனத் தரணிபனுப் பின்னகரந் தன்னைக்கண்டான், ஒப்பிகந்த வசிட்டமுனியுறைந்திருக்கு மதிசயத்தை யுரைக்கக்கேளாய். (௨)

வேறு.

முன்னொநா ளயன்றன் படைத்தகா லத்தி னூர்வசி யெனும்பெயர் மொழியுங், கன்னிதன் னெழிலாள் கலைவலா ளவளைக்கலந்திடக் கருதலுங் கருத்தில், உன்னிஞ னனலும் வயிற்றிடைவதிட்ட னூர்வசி சுதனென் வுதித்தான், மன்றுநான் மறைதேர் மலர்மகன் மேலா மரபினை நினைந்து நைந் தாற்றான். (௩)

அன்னத்தைக் கண்ட வன்னவா கனனு மருஞ்சுதன் கட்புனலகல, முன்னொநாளாக வேங்கைமா வனத்தில் முதல்வனும் வைத்திய நாதன், நன்னதி சுவேத நதிக்கரை யுறைந்தா னயந்துநீயவன்றனை நாடிச், சொன்னதோர் முறையின் படிபணிந்தபர்வைத் தொலைத்தருள் பெறுகெனச் சொற்றான். (௪)

ஆங்கது கேட்ட வழகிய வசிட்ட னுங்கதே கருமமென் றடைந்தான், பூங்கணை யானை வென்றதோர் முனிவன் புகலருந் தவத்தினைப் புரிந்தே, யோங்கரன் றனை யாகமப் படியே பூசனை தேர்த்திர முனுற்ற, வீங்குனைப் புகழ்ந்தே னின்னைப்போ லன்பரெவருளா ரென்னிறை யிசைத்தான். (௫)

சங்கரன் மொழியக் கேட்டபின் வசிட்டன் கசிந்துளங் களித்தினி திருந்தா, னங்கவன் றனக்கன் பராகிய தவத்தோரனேகர்வந் தவ்விட மமைந்தே, புங்கவன்றனைப் போற்றிநன் மறையைப் புகன்றவ னெடுதவம் புரிந்தார், இங்குநன்மாரி யின்றியே வருடம் பன்னிரண் டாகிய தெனலாம். (௬)

எங்குதான் போவோ மேதுதான் செய்வோ மிங்குள நாங் களென் றிசைத்தார், நொங்கிய தருண நாரதர் வந்தார் நோன் பெலா நோற்றவா நோக்கிக், கங்கைமா நதியென் றுயிர முகத் தாள் கடல்படுங் கங்கைநன்றுடன், தங்குமா வரசன் றனபதி யவன்றன் றருவதில் மாபலி யொப்பான். (எ)

ஆங்கவ னிந்த வருந்துயர் நீக்க மடைவதை யறிந்ததைக் காக்க, வோங்கிய தாள்யம் பொருள்வகை யனைத்து முதவியே யோம்புவா னெவருந், தீங்கிலா வரசனிழிகுலந் தவனென் றிது வரை யெண்ணியே சேரார், தாங்கொணுப் பசிநோய் தணிப்ப தேபெரிது தடையிலா தவனைநீ யடைவாய். (அ)

மூந்தவோர் மொழியை நாரத னுரைத்து முதலில கடைய வே போனுன், நொந்துள முனிவர் நோக்கியவ் விடத்தை நொ டிப்பொழு திடைவிடா தேகி, தந்துள வரசன் றனக்கிதை யுரை த்தார் தரணிபன் றுனும்வந் திவரைப், புந்தியாற் பணிந்து போற் றிசெய் திவரைப் புகனுவ தொருமொழி யானுன் (கூ)

அடியுளான் றனக்கு மகவிலா மையினு லருந்துய ரனேக நா ளமைந்தேன், படியின்மீ தொருநாள் பலருடன் கூடிப பார் வனம் வேட்டைமேற் சென்றேன், செடியின்கீழ் மதலைச் சிறுவி யைபார்த்தேன் சென்றெடுத் தாண்மனை சேர்ந்தேன், முடியுளா ய்சிசுவு முன்னகத் துறையான் முதல்வியைத் தீண்டிடா யென் றே. (கO)

புடையசரீரி வாணியும் புகன்றுள் புத்திபென் றடியனு முடனே, அடையுநன் னகரம் புறமுளவ வியதி லொருமாட மு ண்டாக்கி, உடைமுத லுண்டி யுள்ளது மளித்தே யுவந்துகாப் போரையும் வைத்தே, யிடையதில் பிணிக ளெய்திடா திருக்க வெளியனு லானதுஞ் செய்தேன். (கக)

நாளொரு மேனி யாய்வளர்ந்தொப் பினலம்பெறு குணமிகவு டையார், வாளொயி றனந்தன் சொலமுடி யாத வடிவை யெவ்வு லகினுங்காணேன், நீறுறு நிதியிற் தவத்தினு மதிகம் நேரிழை யவளும் நற்பருவம், வாளுறு கண்ணு ளவளைநீ ரோடு மகிழுவோ டு மளிக்குவே னென்றுன். (கஉ)

பொருந்திநீ ரிந்தப் பூவையை யுவந்து புகழ்மணஞ் செய் திடி லுமக்கு, வருந்திட வேண்டா தரசினில் பாதி வழங்குவேன் மாறிலா தென்றான், திருந்திடு தவத்தோ ரேனையோ ரேனும் பிருக்குநா ளளவினு மவர்க்கு, விருந்திட நானு மிருக்கிறே னென்று வேண்டினன் வதிட்டனை மிகவே. (௧௩)

யோசனை செய்தாங் குரைக்குது மென்றே யோர்பகல்த் தவணைநா ளுதவித், தேசிகன்போனான் திருவுளச் செயலைத் தெரிந்திலெனவிறை யிருந்தான், நீசனன் மரபினெழிவுளா னருந்தனேயநன் மகளைநா னணைந்து, போசனஞ் செய்து பொருந்திவாழ்வதிலும் போவது கருமமென் றிசைத்தான். (௧௪)

யாவருங் கூடி யங்கண்விட் டிழிந்தா ரழகிலை யென்றனள்வாணி தீவிர மொழியத் திரள்முனி வோர்கள் திகிலடைந் தேதிலரானு ஆவகை யாவு மறிந்தமா வசிட்ட னவைருமி றப்பரென் றஞ்சிச் சாவதைத் தடுத்து சகலரு முய்யச் சம்மதி யாகியே நடந்தான்.

என்றுதன் மனதில் விவையெலாம் நினைந்தே யிட்டதனைக் காப்பனென் றிசைத்து, சென்றன னரசன் றிருநக ரெய்தித் தெரிந்திட விசைத்துமங் குற்றார், கன்றலை யொழிந்தே யமைத்திடு சாலை யதில்முனிக் கணங்களை யிருத்தி, குன்றுறு முனிவர்குறித்தன வெல்லாங் கொடுத்தளித் தருளினன் கொடையோன்.

செப்பிய சேயைக் கொள்கெனத் தவத்தோன் செழுங்கரத் தளித்தனன் சிறப்பாய்த், தப்பிலா முனிவன் தானுவந் தங்கண் தனித்திரு வேள்விதான் முற்றி, யப்புற மழைத்துப் போவமென் றுரைத்தே யடைந்ததோர் க்ஷாமநாள் கழித்தார், ஒப்பிலா முனிவர் தம்மிடம் வரவே யுரியளும் உடன்வர நின்றாள். (௧௭)

அன்னவள் தன்னை யழைத்துமே போனா லாம்புக ழழிந்தன மென்று, நன்றுத லாளை நடுவழி நிறுத்தி நண்ணியுற் றிடவிடமமைத்தே, அன்னெறி அவளைக் குணத்துடனிருத்தி யழைத்திட வுருவன்யா னென்றான், முன்னவர்க் கெல்லா முதல்வனும் வதிட்ட னுரைப்படி யிருந்தனள் முனியாள். (௧௮)

மெள்ளநா மிவளை மேன்மையா விட்டோம் மேவினும் மெத்தவும் பெருமை, கள்ளமா மாயங் கருத்திது வென்று களித்

துமுன் னுறைதலங் கண்டார், உள்ளதோர் வயித்தி னுதனை ப்பு
கழ்ந்தார் உரைபதி செழிப்பையு முவந்தார், வெள்ளமாமாரி வி
ளைவு முண்டாகி மெத்தவும் விளங்குமப்பதியே (௧௯)

மருவுறும் செழிப்பும் மாமறைக் கொழிப்பும் மாமுனிக்
கொழாத்துட னிருப்பும், கருதிலான் கடந்தகாதலை நினைத்து
கன்னியுங் கவலைமேற்கொண்டு, இருபது வருடமளவுமே இரு
தாள் ஏந்திழை அவளென வெண்ணி, ஒருவருக்கொருவர் பார்
த்தினி திருந்தார் உற்றவட்குற்றதை யுரைப்பாம். (௨0)

கோட்டிடை நின்ற குளிர்மதி முகத்தாள் குளிர்மழை கோ
டையைப் பாராள், நாட்டமூன் றுள்ள தேவனை நாடாள் நான்
மறை வதிட்டனைத் தொழுதே, நாட்டிய வடிவும் நலமிகுமொ
ழியும் நான்கினும் கரணமும் பிசகாள், தீட்டிப தவத்தால் தீப
தேயெழுந்து திசைதொறும் மனலதாய்த் திகழும். (௨௧)

வேறு.

எறிந்தோடின புகைந்தோடின எதிர்ந்தோடின திசைபோய்
விறிந்தோடின விண்ணோடின விமலன் றலம் வெருவாய்க்
கறிந்தோடின மற்றெங்கணும் கனலாயின கார்மண்
சுறிந்தோடின தென்னில்லதை யாரேசகிப் பாரே. (௨௨)

அன்னுள்தவ மழியாதெனி லமரோ மெனவமரர்
சொன்னுரய னிடமேகினர் பலருந்துதி செய்தார்
என்னுமிது செய்வாமென விசைத்திட்டிட வினிமேல்
மன்னுயக னறன்மாதினை மணஞ்செய்யெனப் புகன்றார். (௨௩)

என்னுலது வாகாதெனக் கைலைக்கிறை யவன்முன்
சொன்னுரது சுருதிப்படி யுண்ணுமெனனச் சொல்ல
நின்னுலது நிலைசெய்திட நீவாவென நேர்ந்து
பன்னுளிறும் விடையானொடு பரிவாய்ப்பதம் பணிந்தார். (௨௪)

வேறு.

சுந்தர வதிட்டன் றன்னைத் தோன்றலும் வரவழைத்தே
இந்தமினென்பா டானுமிழிகுலத் துதித்தாளல்ல
நிந்தனை யாகா தென்று நீணிலத் தோர்கள் செய்யா
வந்தனள் யோனியன்றி அயோனியாய் வந்தா ளன்றே. (௨௫)

அருந்திட முள்ளவ காம மருந்ததி யெனவ குத்தோர் [னை
தெரிந்திட மணஞ்செய் யென்று தெளிவித்தார் வதிட்டன்றன்
விருந்திட வுண்ப வென்று வேண்டச சீரிகேட்டுப்
புரிந்திட பரிசைசூ தீபால் புகழ்மணம் புரியலுற்றான். (உசு)

நங்கையை மணஞ் செய்த நன்மையா லின்றுதொட்டுத்
தங்குமா புவியி லுள்ள சதுரெனும் வருணத் தாரு
மெங்கொரு மணஞ்செய் தாலு மிழிவென்ற விம்மின்னுளை
வங்கண மாகப் போற்றி வாழ்ந்திட வரமளித்தார். (உஎ)

ஆனது காலை தேவர் துந்துபி யார்த்தார் பின்னும்
வானினன் மலர்கடுவி வழங்கினன் குலிசன்றானு
மானநா ளணியப் பொற்பூண் வழங்கினன் காம தேனு
தானுண வளித்த திந்தத் தரையுளோர் பலருண் ணற்கே. (உஅ)

செப்பிய மணத்தைச் செய்து செழுங்களிப் போடு முற்றார்
தபபிலா மூவர் தேவர் தவத்துள பலரும் போனு
பொப்பிலா மறைவசிட்ட னுமைவிழி யாளுமொன்று
யிப்புவி வந்து சேர்ந்தே யிருநதிட்டா னினிமையாக. (உசு)

நல்லற மீதென் றெண்ணி நாயகி யோடு நண்ணச்
சொலலொரு நாளிற் பண்டுதூய்த்தவ முனிவ ரான [று.
வல்லரின் வல்லோர்க் கெல்லாம் வழங்குவேன் மணந்தா னென்
சொல்லிட வதிட்டன் சொல்லுஞ் சுக்கும முனிவர் கேட்டார்

எல்லையில் யோனி யன்றி யிசைந்திடு மாதர் தம்மைப்
புல்லுவோ மென்று சொன்னார் புனிதரு மஃதே யென்னி
நல்லது தருவோ மென்று நானூறு கூர்ச்ச லாடி
சொல்லின லுருவமுள்ள சுந்தரத்தோகை யானார். (நக)

தங்கிய தவத்தோர்க் கொவ்வோர் தையலைத் தானஞ் செய்தான்
பங்கதாய் நீனூ றியப் பாவைய ரொன்று மீந்தா
ரங்குறை வைத்திய நாத னருமறை தவத்தோ ளுகிச்
செங்கையை நீட்டித் தானுஞ் செய்யெனக் கவளை யென்றான். ()

ஆங்கையாற் றானஞ் செய்தா னற்புத வரனீ யென்றான்
வேங்கையா ளிவட்கு நாமம் வேறிலை யென்று சொன்னான்

வீங்கின வசிட்டன் றானும் வியப்புற்றார் முனிவ ரெல்லாம்
பூங்கணை யானைப் போற்றிப் பொருந்திவாழ் நாளிற் பின்னாள்.()

இப்படி தவத்தோர் நிற்க வெழிற்புவி யாளும் வேந்தன்
செப்பிடு மனுகு லத்தோன் சிறந்தவை வசுத னென்பான்
றப்பிலாப் புவன மூன்றுந் தனிக்கொடைத் தாளை யாளுன்
அப்புள கமலத் தோனை யரசன்போ யாங்குக் கண்டான். (௩௪)

எனக்குமோ தீக்ஷையில்லை யிபலவே யுபதே சித்து
மனக்குறை யிதனைத் தீர்த்து மாபுவி யனுப்பு மென்றான்
உனக்கிதை யுரைப்போ ரரிங் கொருவரு மில்லை யோர்வாய்
இனக்குறி யுடையார யின்னஞ் செப்புவோந் தெளிவாய்க்கேளாய்

புவிக்குள்ளே யுறைவோர்க் கெல்லாம் புவியோர்க ளறையவேண்
குவிக்குநன் பொன்னீந் தாலுங் கொள்ளுவோ ரொருவரில்லை[டும்
தவிக்கிற மனைதை விட்டுத் தரையுள்ள வதிட்டர் தானே
அவிக்கினமன்றி யன்பா யடைந்துநீ பெறுதி யென்றான். (௩௫)

அண்ணலிம் மாற்றங்கேட்டே யயனுல கதனை விட்டுப்
பண்ணுறும் வதிட்டன் றன்பால் மாமலர்ப் பதத்தைப் போற்றிக்
கண்ணன்றன் சிறுவன் சொன்ன காரியங் காப்பா யென்றான்
எண்ணந்தான் றீர்ப்பே னென்றே யிறைவனுக்கவனி சைத்தான்

அன்னது காண நாளே யறிவிப்போம் வைக்க வேண்டும்
மன்னுப கரண மெல்லாம் விரைவினில் வருவித் தாங்கு
பொன்னினூற் காப்புக் கட்டிப் புகழுறத்தீக்ஷை செய்தே
யெங்கிலத் தவருங் காண வெவர்க்குமாம் பரிசை யீந்தான்(௩அ)

அன்னது பெற்றுக் கொண்டே னழகிய மனுவே கேணீ
முன்னநா ளாகி யிவ்வூர் வைத்திய நாதன் முன்னோன்
றன்னவரா லயத்தைத் தரணியிற் புதுப்பித்திட்டே
மன்னவில் வளத்தை யேநன் னகரென வகுப்பா யென்றான்.(௩௯)

ஆயவ னுரைக்கு முன்னமாலயம் விரைவிற் செய்தான்
தூயமா நகரஞ் செய்தான் தோன்றல்வாழ் விருப்பஞ் செய்தான்
தோயநற் றடமியற்றித் தொடுத்திடு மாடம் வீதி
நேயமிக் குறப்புரிந்து நிகழ்மனு குலத்தோன் சென்றான். (௪0)

வேறு.

ஆகலா லெந்தத் தலத்திலே முத்தி யடைந்தவரளவிலா ரானோர், தீதிலாக் கங்கை முதற்பல நதிகள் பரவுநீ வாதலிச்சிறப்பார், கோதிலா வசிட்ட னுறைவதா லெந்தத் தலத்தின்சீர்கூறுவோ ராதன்றே, மாதுளா மார்பன் மகிழ்ந்தினி திருக்கின் மற்றதின் பெருமையார்வகுப்பார். (சக)

திருவதிட்டத்துறைப்படலமுற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் உசசு.

திருவாடுதுறைப்படலம்.

பெருமலர்த் தவிசோன் மகிழ்பதி யுதுவாம் பின்னரே நிருதியின் றிசைபால் தரைபுக ழாடுதுறையெனப் பெயர்கொ டலைமைசேர் துறைமிக வுயர்வாம், திருமல ராளுந் தினமும்விட் டகலா டிகழ்மறை வேதமுங் குடியாம், வருபலா தெங்கு வளர்கமு கோடு வாழையுங் கழையுமே வளரும். (க)

ஒள்ளியோன் பெயர்கொள் ளூறுதலத் திறைவ ருயர்தரு குற்றமே பொறுத்தார், கிள்ளைநன் மொழியா ளேலவார் குழலாள் கேட்டிடு தென்மொழி நாமம், நள்ளம ரவளூர் நாடின துறைப்பேர்நன்மனந் தெளிந்திட நாடில், அள்ளழ காடு துறையதன் சிறப்பை யானறிந் திட்டவா றுறைவேன். (உ)

வெய்யவன் றேரை விரைவினிற் செலுத்து மேன்மையான் சாரதித் தொழிலான், பொய்யிலா னவன்பே ருணனென் றிசைப்பார் போகமார் புரந்தரனுலகம், பையவே நடக்கும் பாவையாய்ச் சென்றான் பார்த்தனன் குலிசனும் பண்பால், ஐயுறவாகி யழைத்தன னவனு மனங்கனம் படுதலா லிசைந்தான். (௩)

பங்கமாய் நின்ற பாகசாதனனும் பாவையோ டொருபுடையேகி, அங்கமோ டிணைய வக்கணம் வாலி யழகுடன்றோன்றவே யருணன், தங்கமோ டவனைக் கொண்டு போய் ரவிபாற் சொற்றனனிரவியவ் வுருவம், மிங்குகாட் டெனக்கென் றிசைப்பவே யருண னெழிலுரு பார்த்துமால் கொண்டே. (ச)

சுந்தர நாரி யெழுவரு நாணச் சொல்லனப் பவையெலா மொன்ருய், முந்தவே நின்ற வரிவையோ டிரவி மோகமாய்த் தழுவியே யவனபாற், சந்தனப் பொதியத் தென்றனற் றேரோன் றனியுரு வென்னசுக் ரீவன், விந்தையாய்த் தோற்ற வவற்கு சாத் திரங்கள் விளம்பியே விடுத்தனன் புவியில். (௫)

அந்தர முள்ளா ரதிசயப் படவே யவனியிற் றவந்தனை பெய்தி, விந்தைய தாக வுயர்புலஞ் செலுத்தி மேவியே யோவியம் போல, மந்தர வெற்பில் மருவி நூறுண்டு மாதவம் புரிந்திட விரவி, சுந்தரம் விளங்கச் சகுணமாய்த் தோன்றிச் சுக்கிரீவனு க்கருள் புரிந்தான். (௬)

மைந்தநீசெய்த தவமுவந் தனமால் வரம்பிலா வாகுவு மழகும், பந்தம தகற்றுஞ் சாத்திர வுணர்வும் பண்புட னீயடைந் திடுவாய். சிந்தனை யுற்ற படியெலாம் வலியுஞ் செல்வமுந் திறமையுஞ் சேரும், எந்தனை நோக்கித் தவம்புரிந் துழலே லென்னரும் புதல்வவென்றேக. (௭)

ஓங்குகிட் கிந்தைக் கரசனுள்ள வுரமுள வாலிபாற் சென்றன், ருங்கிடா துழக்கத் தம்பியும் பயந்தே தனித்துமே யாற்றல னாகித், தீங்கமா வாலி தொடர்ந்தனன் றம்பி தாய்மனை யாளையுங் கவர, வீங்குமுன் னெதிர்க்கத் திறமிலா தவனு யிருந் தொளித் தேகின னவனும். (௮)

பீடையைத் தூரத்திப் பெரும்வலி பெறவே பேசிடு முனிவர்பா லேகி, நாடிய விடய முறைத்திடக் கேட்டா ருவப்புட னவன்றனக் குரைப்பார், நீடுமா நதிப்பேர் சுவேதையென் றுரைக்குநிவா நதித் தென்கரை யதனிற், கூடிடு மாடு துறையென வுண்டாங் குவலயந் தர்மமாம் பதிதான். (௯)

தேடிநீ சென்று தெரிசனஞ் செய்து திகழ்ந்திடத் தவத்தினையியற்றில், வாடிய மனந்தன் விருப்பெலா மாகும் வந்திடும் வலிமிகு நிதியும், கூடிடுமென்று குறைவற வறைந்தான் குணமுடை சுக்கிரீவனுக்கு, கோடில்சுக்ரீவ னவ்விடஞ் சென்று குலவி யுகதையினிப் புகல்வாம். (௧௦)

போனநா ளதனிற் புகழ் மறைப் புனிதன் புரிந்திடுங் கலைவலானவன்பேர், ஆனநல்வேத பண்டித னென்பானமருவான்

கோகுலா புரத்தில், வானவன் றன்னை மனத்துற வழுத்தி மற்ற வன் மனைவியாய் நின்ற, மானினேர் விழியாண் மைந்தனைப்பயந் து வருமொரு திங்களின் மரித்தாள். (௧௧)

பணிசெயு மம்மா திறந்தபின் வேதன் பாரிற்செய்நித்திய வோமம், அணியுள னாக மைந்தனைப் போற்ற அமையு மைங்கலை யினான் வவம்போர், தணிகிலா தாகத தாரமே கொண்டான் றன் சுதன் றகவுற வளர்ந்தான், கணிதமோ ரெட்டின் மணம்புரிந் ததன்பின் கலையெலாம் கழறினான் சுதற்கே. (௧௨

தந்தையின் மிக்க பண்டிதனானான் றரணியி லரசருந் தாழ்ந் தார், வந்தவன் பெயர்வே தாந்தனென் றுரைப்பார் வரிசையா ய் மணமுந வியற்றி, அந்தமா வேறுதுறைவகை யெல்லா மளந் தறி தன்மகனோடு, சொந்தமாய் வாழ்வுற் றிருக்குநா ளதனிற் சுதற்கொரு தோடம் வந்ததுவே. (௧௪)

ஏதெனக் கேணீ யிருவரும் வாழ்க்கை யெய்துறு நாளினி லிறைவன், றாதனை விட்டே யழைத்தனன் சுதனைத் தொடர்ந் தன னரண்மனை யவன்றன், காதலார் மனைவி பூத்தலா வில்லின் கடைப்புறத் தொதுங்கின ளிருந்தாள், தாதையா னவனு மற்ற வடுணையாய்த் தங்கினா னங்கணே ரிடத்தே. (௧௪)

அங்கைவா ளேந்தி மாநிலம் புரந்த வவனிபன் பேரவை புகுந்த, சங்கைதீர் கல்வி யறிவினிற் சிறந்த தனையனுந் தன்ன கத் தெய்தி, மங்கையாந் தனது சிறியதாய் தனித்து வளர்து யில் கூர்வதைக் கண்டந், நங்கையா டுணையா யயலுறப் படுத்தா ன் நாடிலன் வினைவிமற்றையா. (௧௫)

இப்படி யிவர்க ளிருவரு முறங்கும் வேளையி லியல்பிதாக் கண்டான், செப்பிடுந் திண்ணை சேர்ந்ததி லிருந்தான் சிறுவனுந் தாயிதை யறியார், மைப்படு மிரவு கழிந்தபின் னெழுந்த மகன் சிறு தாயெனத் தெரிந்து, தப்புயான் செய்தேன் றணிப்பைநீ யென்று தந்தையா லிறைஞ்சியே சலித்தான். (௧௬)

எந்தைகேள் பிழைக ளேதிலா தெனினு மென்னுயிர் துறப் பனென் றுரைத்தான், றந்தையா னவனுந் தடுத்துரைத் திட வுந் தரணியி லுள்ளபே ரெளிதா, நிந்தையாச் சொல்வர் நிலையி

லாத் தேகநீக்கலே பெரிதெனநினைத்தான், அந்தணன் ருனு மாய்ந்துநற் கழுவா யாமென விதனைமற் றறைந்தான். (௧௭)

புந்திநல் வாக்குக்காயமென் றிவைகள் பொருந்திடா தமைந்த நற்பாவந், தொந்தியா துன்னைத் தொடர்ந்திடா ததற்குத் தொல்லைநூ லறிவழியுளதா, லெந்தவா றென்னி லிங்குநற் றசி லியனுறு நீலமே தோய்த்து, முந்தவே யிருக்கு முனிபலர் வழுத்து மூதுள தலங்கணீ புகுவாய். (௧௮)

எந்தநற் றலத்தி லிருங்கலை வெளுக்கு மத்தல மெவற்றினு மேலாஞ், சிந்தையுட் கொண்டு சிறுவனே செல்வாய் செப்பிய வாடைதான் சீராய், சுந்தரச்சோதிச் சுடரொளியிலதேற் சொற்படி செய்க நீ யென்றான்; மந்திரம் வேறு மற்றுனக் கில்லை மாபிதா வாக்கியங் காணே. (௧௯)

சுத்திரன் றலங்கள் சொல்லிய வனைத்துஞ் சோதனை சொற்படி காணுன், சித்தியாந் தலங்கள் செகத்திலையென மெற சிவனை விடுவதா நினைந்தே, நத்திய சுவேத நதிக்கரை யதனை நண்ணியே யதன்புடை யடைந்தா, னத்தக வரைப்பி னடைவருந் துயரா லயர்தலை நண்ணினு னன்றே (௨0)

ஒத்தவவ் வுழியி லுறக்கமதானு ஞென்றுமே யுணர்விலொனுய்ய, வத்தனுமங்கு மேடமாய் வந்தங் கருவியி லாடையைச் சேர்த்துக், கத்திடு மோசை காதினிற் புகுதக் கலைவலா னெழுந்துடன் பார்க்கப், பத்தியநாகங் கங்குலு நீங்கிப் பானிறமானதுங் கண்டான். (௨௧)

இத்தலங் கான மெவருமிங் கிலையா லீசனிங் கிருக்கவு மிலையாற், கத்தனே யென்னைக் காப்பை நீ யென்றான் கண்ணுத லவ்வெதிர்ப்பட்டுப், பத்தனே குற்றம் பொறுத்தவ னென்பேர் பகர்தகர்த் துறையிதுவென்ன, மெத்தவுங்கேட்டே யுளங்களி கொண்டு விதிப்படி பூசனை புரிந்தே (௨௨)

அருளினுற் பரமனத்தல மமர்ந்தா ஞருளானவனினும் பெரியான், மருளுளா யங்கு மருவிநீ யிருந்து மாதவ மிழைத்திடினுனக்குப், பொருளுள நாடும் பூங்குழன் மனையும்பொருந்தி நின் பகைவனு முடியு, மருவிமேற் சொன்ன வாறுசெய் யென்னு மைந்தனுக் கருக்கனுமுரைத்தான். (௨௩)

கேட்டிடுஞ் சுக்ரீ வனுமிக மகிழ்ந்தே கிளத்திய தலமதை நோக்கி, வேட்டிடும் படியே சிவாநதி யதனை மேவியே விதிப்படி படிந்து, கோட்டுள மலரா தியாம்பல மலருங் கொண்டுட னத்தலத் தீசன், றாட்டுணை துணையா மனத்தினி லிருத்திச் சவுரியை தமய்னுக் கொண்டோன். (உச

தைலமே முதலாச் சந்தன மீறுத் தருமபி டேகம தியற்றி யயிலுறப் பலவா மடிசிலு மியற்றி யணிகொள்சோ டசங்களும் புரிந்தங், கியலுறப் பணிந்து கண்கணீ ரரும்ப வென்புநெக்குருகிட வினைந்து, துயிலுறும் போதில் கண்ணுதற் பெருமான் றோன்றின னருடரற் பொருட்டே. (உரு)

கொஞ்சநாட் சென்று குறுகுவ னிராமன் கொற்றமா வாலியைத் தொலைத்துத், தஞ்சநீ யடையத் தாரமோ டரசு தருகுவானிராமனே யென்றான், பஞ்சில்கொண் டடைந்த ரவிசுதன் கதையை வழுத்திடு மான்றுறை தலத்திற், செஞ்சடையீசன் வந்ததைக் கேணீ யென்னவே செப்புறலுற்றான். (உசு)

திருவாடுதுறைப்படலம் முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் உஎஉ.

திருமான்றுறைப்படலம்.

அருந்தவா விதனுக் காறரை முக்கான் மாதிரு மான்றுறை யென்னப், பொருந்திய தலத்தின் பெருமையைப் புகலப் புண்டரீ கற்குமே யொல்லா, பெருந்தல மதற்குப் பேசவேறில்லைப் பெருநதி சுவேதைமற் றடையின், வருந்துற லனைத்துங் காணுமுன் போக்கும் வரமெலாம் வழுத்துமுன் வருமே. (க)

வேந்தனே யதற்குக் காரணங் கேண்மோ விளம்புவம் விரிகடற் புவியிர், சேந்தவள் விலாசச் சிறப்பெலா முடையாள் செழிப்புள கடகமா நகரான், பாந்தநால் வேதக் குலத்தினுற் பவித்தான் பகர்கலை யனேத்தையும் பார்த்தோன், காந்தையாளோடு கலந்துவாழ் வுறுவோன் கற்றவர் குச்சக னென்பர். (உ)

பூக்கமலத்துப் புனிதன்செய் புவியிற் பொருந்திய தவமெ லாம்புரிந்து, தேக்கமா முனிவர் தேவன தருளால் தேவிபால் கருப்பம் வாய்ந்துற்று. மாக்கடாம் போற்று நன்மக வாகி மதலைதா னுதித்தனன் மகிழ்ந்து, நீக்கலா மனைவி நினைவிலா னுநெ நெடுந்தவ நெடியனேற்ப. (ங)

நோக்குறு நுதலோ னொடுதிசை முகத்தோ னுவல்திரு மா லுமே நேர்ந்து, வூக்கமோ டுரைப்பார் பெருந்தவஞ்செய்யு முத் தமர்க்குத்தம நீசெய், நீக்கருந் தவத்தைத் திருவுள மகிழ்ந்தே நினைத்திடு வரமெலா மீவோ, மாக்கையின் மிருக சருமமேய்ந் திடலான் மிருகண்டு வென்கநின் பேரே. (ச)

தீங்கற வேட்ட வரமெலா முதவித் திருமகள் கொழுநனுந் திரும்பிப், பாங்குள வயனும் பரமனும் போனார் பாலனும் பலத ரந்துதித்தே, தீங்கறப் பிரமசரியநல் விரதந் திரன்பெறச் செய் தினிதிருந்தான், நீங்கல் செய் திதனை நீமணம் புரிவாயேனெரன நெடும் பிதா நிகழ்த்த. (ரு)

புவியின்மேற் பாவந் திரண்டொரு வடிவாம் பூவையைப் பொருந்துறு வேனோ, வவையெலா மறிந்து மடியனுங் கதனை யறைந்திடன் முறையதன் றென்னக், கவியெலா முணர்ந்த கர்த் தனே யினிநங் கால்வழி பெரய்த்திடு மென்றான், இவையலாது ரைப்ப வினிதுவே றிலையோ வென்பொருட் டியம்புதற்கென் றான். (சா)

சிறுவனு முரைத்த சேதிகேட் டையன் சீருள தனக்குநா னுரைப்பேன், முறுவலார் முல்லை மொய்குழற் சேர்ந்து முதல் வர்முத் தேவருமுற்றார், கறுவிலா வசிட்டன் காசிபன் கும்பன் கௌதமன் கலையுளார் முதலோர், பெறுமகிழ் வதனாற் பேசினரன் றிப் பெயர்த்துமென் செய்தனர்பேசாய். (எ)

ஆனதா னீயு மூகமகிழ்ந் தருள்வா யமைவது தென்புலத் தவ ர்க்கா, மீனமா மென்றே நீக்கலை கொள்வா யிதுமிகத் தக்கதே யென்றான், தீனமா வார்த்தை செப்புதல் வேண்டாஞ் செய்ம்மு றை விதிப்படி செய்ய, நானுமே யுவந்தே னுன்சொலும் படி யே நண்ணிடின் விழைகுவ னென்றான். (அ)

பெற்றதாய் தந்தை தமையன்பின் றுணைவர் பெறுவழி சுற் றமுள் ளவளாய்ப், புத்தியுள் ளவளாய்ப் பொருந்திய செல்வும் புகழ்குடிப் பிறந்தவள் புனித, மெத்தவுள் ளவளாய் மிகவுமே தூ லமெய்யிலாண் மிருதுவுள் ளவளாய்ச், சத்தமில் லவளாய்ச் சரகு நற் குணமாய்ச் சார்குறி னெடிலிலா தவளாய். (கூ)

ஒத்ததாய் தந்தை நோயுளோர்க் குதித்தா ளுருபிய வினை முளா ளொருக்காற், சித்தமே யிரங்காள் செவ்வனே முறுவல் செய்குவாள் பழுதுளாள் சிறுமை, சுத்ததன் வனப்புக்கிடிலை யென்று சொல்லுவாள் பெருமையை யுரைப்பாள், பத்தனு டிவ னை யுளத்தைவிட்டொழிப்பாள்பார்த்திடிற்கணிகைய ரியல்பாள்.

முந்துபெண் ணியலிற் சொல்லிய குற்றமுழுதுற நீக்கி நீ யெனக்குத், தந்திட லாகில் தாரமேகொள்வே னலதெனிற் றை யலைவேண்டேன், சிந்தியாயென்று செப்பினுன் சிறுவன் சேர்பி தா தேடுவானுகி, அந்தரநாட்டு மவனிபாதலத்து மலைந் தனன் றேடியேயலுத்தான். (கக)

இனியமை வேலை யாதென நாடி யிப்புவியனுமயக் காட்டி, னனிமகிழ் முனிவ னுசத்திய னென்பா னன்மகள் விருத்தையா நல்லாள், மனையதற் கேகியம் மாதினைக்கேட்டு மணமுடி மாதவா வென்ன, வினையிது வென்று வெருதவ ருரைக்க வேதனும் வி யாகுலந் தீர்ந்தான். (கஉ)

உயர்தவ னுடனு முள்ளமு மகிழ்ந்தே யொரு நொடிப்பொ ழுதினி லூர்ந்தே, யயர்தலில் லாம லவளையே கண்டா னகமகி ழ்ந் தவர்மிக விழைத்த, பெயர்பெற நின்று பெறுமுப சாரம் பெற்றபின் னிருவரும் பேசி, அயர்வுறு தங்க ளடிசிலு முண் டே யானபின் னரிவையைக் கேட்டான். (கரு)

சிந்தையின் படியே சிறுவனின் மகற்குச் சேர்ப்பதே சிறப் பதாமெனக்கு, முந்திபோர் வேறு முளர்கொலோவென்று முனி வனை வாழ்த்தி நீரிங்கு, வந்ததேயில்லை வருத்த நீர்தீர வதிதல் செய் திடுமிவ னென்றுன், முந்திடே லென்று முனிவருங் கேட் கூமுகமலர்ந் திருப்பதாய் மொழிந்தான். (கச)

காரிகை முனிவர் களித்தினி திருப்பக் கன்னியுங் கடும்புனல் தோய, பாரிய நேசப் பாவைக ளுடனே பரிவுட னடவியி னடந்து, சீரதாய் சென்றாள் செழும்புனல் தோய்ந்தாள் சீக்கிரம் வந்திட வெண்ணித், தாமணிக் கண்ணி தங்களோ டெழுந்தா டான் வரும் வழியினிற் கண்டாள். (க௫)

மதங்கொளு மியானை யுருவினைக் கண்டு மங்கைய ரோடினர் மனம்போல், மிதங்கொளாத தூரமோடியே மெலிந்தார் மெல்லியள் விருத்தையுந் தனியா, யொதுங்கினாள் பின்பே யோடினாள் வழியிலுயர்ந்துள தூர்வையான் மூடிப், பொதிந்துள கிணற்றில் வீழ்ந்தன ளறியாள் பொன்னெனு மங்கலைப் புதல்வி. (க௬)

அந்தமா வானை யப்புறம் போக வரிவையர் யாவரும் வந்தே யந்தநற் பெண்ணை யெங்கணுந் தேடி யெதிர்ப்படா தாகையா லோடி, யுந்தநற் பெண்ணும் யானைகண் டோடி யொதுங்கினள் பின்புயாங் காணோம், சிந்தைநீர் வருந்த வேண்டியதில்லைச் செல்வியைத் தேடிடு மென்றார். (க௭)

அறைந்தனர் முகத்தி லாவலித் தந்தோ வருந்தவப் புதல்வியை நீரே, புரிந்திரோ வென்றார் புராரிதன் செயலோ பூவையைக் கேட்டவன் செயலோ, தெரிந்திலே மென்றாரவள்விதிப் பயனைத் தேர்ந்திடுவாரெனச் சென்று, பிரிந்துமோ ரடியைப் பிசகிடா தடைந்தார் பெரும்புதற் கேணியைக் கண்டார். (க௮)

இறந்தன ளீண்டே யிருக்கிறா ளென்றே யினியதாய் தந்தை தன்னுயிரை, மறந்தவ ரானார் மணமுறைத் தவனு மாப்பழிய டைந்தன மென்று, சிறந்திடு நிட்டைச் செயலினா லறிந்தே சிறுமியைத் தருகுவன் றிலனெய், மறந்திடா துடலைப் பேணுமினென்றே மன்னினன் பெருந் தவமறையோன். (க௯)

உந்தொரு கடத்தை யணுகியத் தகனை யுளத்தினிலிரீஇத் தவமியற்ற, முந்துமக் களிறும் வந்திவன் றன்னை மோர்ப்பிடரேற்றியே செல்ல, வந்தவா றென்னென் றோதியா னோக்க வளங்கெழு கலிங்க நாடதனி, னந்தரி புரமென் றொருநக ரதனி னொன்னினுஞ் வணிகர்தங் குலத்தான். (௨0)

அனையவன் றேவதத்தனும் பேரோ னவனருந் தவத் தினும் பெற்ற, தநயனுந் தருமதத்தனு மவனுந் தழைபெருஞ்செல் வமோடுறநா, ளனையுடன் பிதாவு மிறந்திடத் துயரி னழுந்திடு மேல்வையி னவன்பால், விநயமா யிரச வாதிவந் தடைந்து மிகு பொருளனைத்தையுங் கொணர்வாய். (உக)

இடம்பொருள் வைக்க வினியிலை யென்றே யியற்றுவ னெனவுரைத் திடலு, மடம்பெறு மனத்தோன் மனையுள பொருளு மற்றைய தருமமும் விற்றுத், திடம்பெற த்தாலு மவையெலாம் வாங்கித் தெரியவோர் குகைதனில் வைப்பித், துடம்படப்புகையான் மயங்குழி வஞ்சித் தொருகுகை முன்னின வைத்தான்.

அப்பனை யிங்கு நினைக்கரி யாகவாக்கினேங் குறைகளொன்றில்லை, முப்பகன் மனத்துங் காளிமை நினைந்து முதுமகம் புரிதரல் வேண்டும், அப்பகல் வரையு மனத்தெமை நினைத்தே யருந்தவ முழுத்தினீ யென்றே, செப்படி வித்தை காட்டியோன் சென்றான் செல்வனு மவ்வண மிருந்தே. (உ௩)

போனவன் றன்னைத் தேடியே காணான் புகுந்தறை திறந்து பார்த்திட்டா, னனவிக் குகையுங் கரியதாயிருக்க வவனிமேல் விழுந்துயிர் மாண்டான், வானமர் தருமம் விற்றகாரணத்தால் வங்னன் களிறென வாய்ந்து, தானதை மாற்றத் தன்றவந் தன்னிற் றனியொரு காட்டவந்தந்தான். (உ௪)

தந்தியா முருவம் போயவன் றானுந் தாங்கரும் விமானமேற்கொண்டு, வந்தியா வெவரும் வழுத்துற வமரர் வான்பத மெய்தினான்வள்ளல், சிந்தியா முன்போ லந்தகற் குறித்துச் செய்பெருந் தவத்தினா லவனும், வந்துடன் விருந்தையுயிர்தனை நல்கிவழுத்தியே போயினான் மன்னே. (உ௫)

இங்கிவை நிற்க விவையெலாங் கேட்டே யெழின்மிகு மிருககண்டேயன், சங்கரற் றியானித்துறு தவமியற்றச்சம்புவுமினிதெழுந்தருளிப், பொங்கு மாதவத்தோய் வேட்ட வைபுகறி புரிகுதும வேட்டவா வென்று, னங்கண வடியேன் பவஞ்சவாழ்க் கையினாட் டழுந்துத லழுங்கிதோ வென்றான். (உ௬)

மிக்கமாதவங்கோபுசத்தியன் மகளை மிகுகடி மணம் புணர்ந்தெம்மைத், தக்கவா பூசை புரிந்திடி னினக்குத் தநயன் மார்

க்கண்டன் வந்துதித்துப், பொக்கமாறியவன் பாலெமைக் காசி புண்ணியத் தலத்தினிற் போற்றி, நக்கனம் மருளாற் சமனையும் வென்று நற்புகழ் பெருக்கு நின் வழிக்கே. (உஎ)

ஆதலாலின்றே யருங்கடிக் குரிய வாக்கென மேவண்டுமெவ் வாறே, காதலாலவற்குக் கடிமணம் புணர்த்திக் கலியாண சுந்தரநாம, மாதவா வெமக்கு வழங்குக வென்று மறைந்துடன் போயினன் வள்ள, லேதுவா லிதற்கு மான்றுறை யென்ன வியம்புவர் கற்றறிந்தவரே. (உஅ)

திருமான்றுறைப்படலம் முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் ௩௦௦.

திருவாலந்துறைப்படலம்.

இசைகொளித்தல மொழிந்தன மிதன்குட திசையி
னசைவி ளங்கிடும் பதிக்கிணை நவிலுவ ருளரோ
பசையி னன்மைக ளியாவையும் பலித்திடும் பாரில்
வசைகள் யாவையு மொழித்திடு மதன்பெயர் வழங்கில் (க)

சொன்ன நாமமா லந்துறை யென்னவே சொல்வர்
பின்ன தின்பெயர் மால்புரம் பிரமன் றன்புர
மன்ன வாலயத் திறைவர்பே ரீசனு மண்ணல்
நன்று தற்பரட்டி பேர் பெரியநா யகியே. (உ)

பெரிய மாதவர் யாவரும் பெயர்வுறு தமர்வார்
அருவி யாநதி சுவேதையு மவ்விடம் வசிப்பாள
பிரிய மாக்கமு க்ரிசனந் தெங்குமே பெருகும்
உரிய வாணிபர் மறையுளார் குடிவகை யுற்றார். (௩)

அருமை யாந்தல மனைத்திலும் பெரிதிதா மந்த
உரிமை யானதை யுரைக்கிறே னுட்புறம் பெல்லாந்
தரும மாந்தலந் தேட்டிடு தரணிப முன்னம்
பெருமை வேலையி னமுதத்தைப் பங்கிடப் பெறுநாள். (௪)

வஞ்ச மாஞ்செய லரக்கனு மமுதத்தை வவ்வி
நெஞ்ச முண்டன னென்றுதா னிரவியுங் கூற

கஞ்ச நாபியான் கண்டதைக் கந்தர மரிந்தான்
முஞ்ச லுற்றது மொழியுமவ் வரக்கன துருவம். (௫)

ஓரி ரண்டெனுங் கூறதா யுடறலை வேறாய்ப்
பாரி னுற்றது விண்ணெழிற் றித்தலப் பதியில்
மேரு வில்வலாய் காவென கம்மது விளம்பச்
சேரு மீசனுஞ் சிலவர மளித்தன னிங்கே. (௬)

ஐய ஞாலத்த னங்கமு மவ்வுரு வாகி
செய்ய கேதுவு முடல்பெறச் செப்பிய ராகு
முய்யுங் கோளுட னுற்றன ரொருநவ மாக
செய்யி னுந்தவஞ் சேருங் கதியினிற் சேர்ந்தான்.

அச்சிரந்தவம் புரிந்ததா லத்தல மதற்கு
மெச்சிப் பேசினர் சிரபுர மெனவதை மேலா
வச்சு விருட்சமும் வயங்கிடு மப்பதி வதிந்தால்
நச்சு நோய்களு நாடிடா தோடிடும் நவிலின். (அ)

பன்னு மாலதிற் பெருந்தவஞ் செய்தனன் பலநா
ளென்ன காரணத்தாலென விறைவனே கேளுஞ்
சொன்ன காசிபன் சுதன்பெய ரிரணிய சொரூபன்
றன்னைப் போக்கிடச் சிங்கமு யவனவ தரித்தான். (௯)

மங்கு னிறத் தசுரனை மடியினில் வைத்தே
யங்கை யாலவன் வயிற்றுள வுதிரநீ ரருந்த
சங்கை யின்றியுஞ் சன்னதங் கொண்டுதான் சால
தங்கு நற்புவி யாரையுந் தளர்வுசெய் துறைந்தான். (௧௦)

அந்த வேளையி லண்ணலுஞ் சரபமா யமைந்து
சிந்தை கெட்டுறுஞ் சிங்கன்மேற் சென்னியிற் சீறு
வுந்தி னுனக முதிரமும் மொருகொடி குடித்தான்
சிந்தை நைந்தனன் சீதரன் சிங்கமா னவனே. (௧௧)

அன்று தொட்டவன் றுயருளா னுசித்தன் னுகம்
வென்றி வேண்டியே புண்ணிய நிவாநதி மேவி
நன்றி பெற்றிடப் படிந்தான் பதத்தினை நாடி
யொன்று றும்படி பூசனை விதிமுறை யுஞற்றி. (௧௨)

பணிந்தெழுந்துநின் றஞ்சலி பன்முறை புரிந்து
துணிந்தெழுந்து தோத் திரம்பல கண்கணீர் சொரிய
வணிந்த கொன்றையோன் விடையின்மேற் றிருவுருவாகித்
தணிந்த நல்லரு ளோக்கினன் றருவனென் றிசைந்தான். ()

பன்ன கேசன்மேற் பள்ளிகொள் பசுந்துழா யவன்றான்
சென்னி நீருள செல்வமே சிவபெருமானே
இன்னலி யாவையு மிரித்திடு வாயென விரந்தான்
முன்னிருந்திடும் வலியெலாம் பெறுகென மொழிந்தான்

சொன்ன போதினிற் றுழாயவன் வணங்கியே சோதி
பின்னு நானரும் பிழைகளைச் செய்யினும் பெரிதா
வுன்னுமே றுன்றன் கருணைசெய் வாயென வுரைப்பக்
கன்னல் வேளினைக் காய்ந்தவன் கடைக்கணித் தளித்தான்.

மற்று மத்தலத் தருசய மானதை வகுப்பாம
ஒற்றை யாழியா னுலவுமா புவியையா ளுறுவோன்
சுற்ற றிந்தநன் மரபினான் கலிங்க நாடுடையான்
பெற்ற மூர்தரு பிஞ்ஞகர்க் கானவன் கண்டாய். (கசு)

களமர் தங்குறை சொன்னதாற் காட்டிடை வேட்டை
வினைதல் செய்திட விழைந்தனன் வெல்கதிர் வேலான்
தளமனைத்தினும் வேடுவர் மான்வலை கட்டிக்
களப மான்முத லுயிர்வகை பலவுமே காய்ந்தான். (கஎ)

கருது வேட்டையாற் கடும்பகற் கண்டுகாவல்னு
மரிது நீரெனப் பேர்ந்தன னடவிகள் விட்டே
திரித லானதால் வன்மலை யருவியுந் தேடித்
தெரிதல் காணலா மென்றவ னோடினன் சிற்றார். (கஅ)

கன்றினன் பதி கடுகினன் கலைமறை வீதி
சென்றனன் னதிற் செழுமறை வேதியன் வீட்டில்
நன்றெனத்திரிந் துள்ளன பலவற்றை நண்ணித்
தின்றனன்னதைத் தீர்ப்பதற் கார்வலார் திறலோய். (கசு)

ஆக்கு நற்பல பண்டங்கள் யாவையு மயின்றே
தாக்கு நற்பசி தணித்தனன் றரணிபன் றானு

மேற்குந் தென்புலத் தவர்க்கென வீட்டிய வெல்லா
மூக்கமுற்றுட னுண்டன ளொருநொடிப் பொழுதில். (உ0)

நாட்டம் வைத்துநான் பிதிர்க்கென நண்ணிய வெல்லா
மூட்டஞ்செய்தனை யுலகுளா யுணர்விலா மையினுற்
காட்டி னுற்றிடுங் காகமாய்க் கனவுரு வெடுத்து
நாட்டிற்செய்திடிப் பிண்டநீ பொசியென நவின்றான். (உக)

என்று சொல்லிய வந்தணன் பின்னரு மெய்திச்
சென்று பற்பல கறிவகை யெவற்றையுந்தேடி
பின்றிச் செய்தனன் றிதிதனைப் பிண்டமு நல்க
முன்றி னுற்றவவ் வாயச முனிவனை நோக்கி. (உஉ)

இந்தச் சாபத்தை யொழித்திட வுபாயம்நீ யிசைத்தே
யுந்தச் செய்திடிற் றிகழ்மறை வேதனே யுனக்கிங்
கெந்த ஞட்டினிற் பாதிநா டளிக்குவ னென்றான்
புந்தி வல்லனுங் காகமுஞ் சுற்றினர் புவியை. (உ௩)

எங்குஞ் சுற்றிப்பின் னித்தலம் வந்தன ரிவர்கள்
அங்கு றைந்திடுஞ் சிகரிபா லுற்றன ரன்றி
புங்கவா வர னாதனை வலம்வந்து போற்ற
மங்கை பாகனும் மகிழ்துநன் மன்னனு கென்றான், (உ௪)

கங்கு னீநிறக் காகமா முருவமுங் கடத்தி
தங்கு மேனியும் பொன்னிறத் தரணிப னனை
னெங்க ளுபகர் வெந்தையே யென்னையா ளுடையாய்
துங்க வெள்விடை யாயெனப் பணிந்தனர் துதித்து, (உரு)

என்று போற்றினு னிறைவனு மிசைமறை யவனுக்
கன்று கூறிய படியவ னவர்க்கதை யளித்தான்
ஒன்று றும்படி யந்நகர்ப் பார்த்திப னுறைந்து
மன்ற லாரத்தான் றன்பதிப் பொருளினை வரித்து. (உ௬)

பண்டை நாளுள வாலய மானதாற் பணிகள்
கொண்டல் தாவிடு மதில்வகைக் கோபுரங் குயிற்றிக்
கெண்டை யின்விழிக் கவுரியின் னலயங் கிளரச்
சண்டி கேச்சுர னலயப் பணியெலாஞ் சமைத்தான். (உ௭)

பின்னு மாகமம் பேசிய படியெலாம் பிறங்க
முன்னைத் தந்திடு நிலத்தினு மும்முடி யுதவி
இன்ன லன்றியே பூசைக்கு வேண்டிய வெல்லாம்
உன்னல் கொண்டவ னுதவினு னுவப்பொடு மொருங்கே. (உ௮)

அன்று தொட்டதில் விழாவெலா மரபுளி நடத்தித்
துன்ற லுற்றவுய் யானமுஞ் சோலையு மமைத்து
நன்று றும்படி புரிந்துதன் னாட்டிற்கு நடந்தான்
கொன்றை யான்பதி யடைந்தமை கூறினே முனக்கே. (உ௯)

சொல்லி வந்திடு தலத்தினிற் சுருதியே முதலா
வெல்லை யிற்றவ மிழைத்தவ ரீறிலா தவரால்
சொல்லினும் பழி யகற்றிடுஞ் சிறப்புமிக் குற்ற
நல்ல தாந்தல மிதன் புடைநவின் றிடக்கேளே. (௩0)

திருவாலந்துறைப்படல முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் ௩௩0.

திருவாதிதுறைப்படலம்.

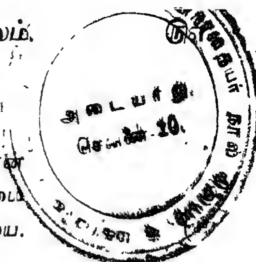
ஐம்புலத் தமையும் பாவ மனைத்தையு மாற்றி வைக்கும்
பம்புநற் பரமன் வாழும் பதிதனைப் பகர வெண்ணி
னும்பரும் முனிவரி யாரு முரைக்கொணு முதன்மை யுற்ற
சம்புவின் றலத்தைச் சார்ந்த சத்தநற் றுறையி லொன்றே. (௧)

கண்டிடு மிதன்மே ருனு கடிகையா மதனுக் கப்பா
லெண்டக வனைத்து நல்கு மெழிலாதி துறைய தென்ப
ரிண்டைசே ராதி சத்தி யீசனு மிறைவ னுமங்
கெண்டையங் கண்ணு ணுமை கிளர்தரு பெரிய நாயகியே. (உ)

வேறு.

தூக்கல் செய்திடவே முடிவுரு தெவர்க்குந் தூயவித் தலத்தினின் மேன்மை, யாக்க மெண் வகையு மமைதரு சித்தி யத்தலமடைந்தவ ரடைந்தா, ரேக்கமாம் பிறவி யெடுத்திடார் பின்னு மிடைவரும் பிணிகளுஞ் சாரார். நோக்குறு மளவின் மிகுமகப் பலனு நோபிற்னுந் தவப்பயன் மிகுமே. (௩)

திருவாதிதுறைப்படலம்.

வேறு.

நம்பு மாமுனி வரனவ னத்திரி நாமன்
பம்பு நற்றவப் பகுதியின் மேம்படு பண்பான்
துன்ப மென்பதைக் கண்டறி யாதவ னேய்மை
யின்ப மீந்திடு மிவன்மனை யெழிலனு சூயை.

கற்பின் மிக்கவ ளருந்ததி தன்னையே கடுப்பாள்
பொற்பு மேனியின் பொன்னுல கதனினுமில்லை
சிற்ப வேலையிற் செழுங்கரந் தேர்ந்தவள் சிறப்பாள்.
கற்க வேண்டினோர்க் கருளுவாள் கருணையே மிக்காள். (௫)

இல்லற மதனிலே யிவர்கள்வா ழனையி லொருநாட்
சொல்லு நல்லிசை நாரத முனிவனுந் தூயோன்
பல்ல நாளுமித் தோகையாள் கற்பினைப்பழிச்சி
யெல்லை யில்புவி யெவருமே யறிந்திட விசைப்போன். (௬)

விந்தை யாகநல் லிருப்பெனுங் கடலையை வேண்டி
பந்த மற்றநற் றிருமகள் வாணிபா ரதிபாற்
கந்த நாண்மலர் கழலிணை கசிவுற வணங்கி
வெந்த கண்டலா யளித்திடு மென விளம்புற்றான். (௭)

எந்த நாளினு மெவருமே செய்திடா ரிதனை
யந்த நாளிலெம் மாண்முடி யுங்கொலோ வென்று
தந்த வார்குழ லாரவர் மூவரும் கழநச்
சந்த மேவிய வத்திரி முனிமனை சார்ந்தான், (௮)

கிரண மேற்கொளு நாரதன் கிட்டலு முனியத்
தருணம் வம்மென வாசனஞ் சடுதியி லமைத்து
திருண யத்தோடு மிருத்தியே முகமனு நிகழ்த்திப்
பருணசா லைக்குநீர் வந்தவா றென்னெனப் பகர்ந்தான். (௯)

பாங்கு கொண்டவிக் கடலையைப் பக்குவ மாக்கி
யீங்களித் திடுகயான் வந்தது மிதற்கென விசைத்தான்
ஆங்குயர்ந்திடு மம்முனி பன்னிமுந் தானை
வாங்கி மந்திரத் தாவிமீ தெழவறுத் தீந்தாள். (௧௦)

பத்து நாலுள வுலகத்திற் பக்குவம் பாரேன்
கத்து வாரிதி சூழ்புவி யதனிலுங் காணே
னித்த கைப் புரிவோரென வியம்பிமுன் சொன்ன
முத்த வாணகை யார்முன்போய்க் கொடுத்துண மொழிந்தான் ()

வெந்த தானவிக் கடலையை விழைவுடன் கண்டு
யெந்தி டத்தினி லெவர்களா லளித்ததென் றிசைத்தா
ரிந்த னங்களை யெரித்திடு மெரிக்கெரி யிணையாள்
சுந்த ரத்தினுங் கற்பினுஞ் சொல்லொணு திணையே. (கஉ)

தண்ட காரணி யத்துள வத்திரி தவத்தாற்
கொண்ட நன்மனைக் கோதையாள் கொடுத்தன ளீதைக்
கண்டி ரோவெனக் கற்பினின் மேன்மையைக் காட்டி
விண்ட மாதவ முனிவனும் விரைவுட னகன்றான். (கங)

வேறு.

அகன்றனன் முனியு மப்பா லவமதிப் பதிக மாகிப்
புகன்றிடு மங்கை கற்பைப் போக்குவ மென்றே யெண்ணி
நகம்பெரு முலைமூ வோரு நாயகர் தம்மை நோக்கிச்
சகந்தரு தலைவி ரன்னாள் கற்பினைத் தவிர்ப்பீ ரென்றார். (கச)

பகவர்தம் மாதர் மூவர் பகர்ந்திடு மொழியைக் கேட்டு
பகவனூர் மூவர் தாமும் படிமிசைப் புருடராகிப
பகவன்றன் சத்தி பெற்ற பதியிலாச் சமயம் பார்த்து
மிகவன்பி னுடை நீத்து வேண்டுவம் பிட்சை யென்றார் (கரு)

நித்தியம் மூவர் கேட்ட நினைவையுங் குறிப்பும் பார்த்துக்
கத்தனன் பூசைக் காகுங் கமண்டல நீரை யள்ளி
சுத்தநன் கற்புமேன்மை சூழ்ந்திடிற் சொல்லு முன்னே
அத்தர்நீர் பாலராவீ ரென்றறலு மாயி னூரால். (கசு)

ஆங்குதன் பதியையெண்ணி யம்புனல் தெளித்தலோடும்
தீங்கலாச் சிறுவ ரானூர் தேவியு மாடை நீத்து
பாங்கிபோ லமுத மீந்து பாலரை யேணை யிட்டா
டீங்கினூர் பலரா ளங்கே தோய மூவர் தாமும். (கஎ)

இப்படி யிருக்க வீங்கே யேவின மூவர் தாமுஞ்
செப்பிடுங் கவலை யுள்ளார் செயல் மறந்தவர்களாகி
யொப்பிடா வீணை மீட்டு முயர்முனி தன்னைக் கேட்டார்
ஙைப்படி கண்ணன் செய்யு மாயையின் வதிந்தா ரென்றார். (கஅ)

ஆனதா லாங்குச் சென்றே யவனை நீ துதித்துக் கேட்டாற்
போனபேர் வருவாரென்று புகன்றனன் முனிவனங்கே
தானது செய்ய நாணந் தாங்கியேதைய லார்தாங்
கானமே பெரிதாவுற்றவாதாதியந் துறையைக் கண்டார். (கசு)

அப்பொழு தங்கணின்றே யம்பிகை தவத்தைச் செய்தா
ளப்பொழு தாதிசக்தி யீசனு ராங்குவந்தார்
ஒப்பிலாப் பூசை செய்தா ளுமையெலிந் துரைத்தா ளங்கு
நெப்புறுங் கண்ணனங்கு நெடுந்துய ரகலச்சொல்வான். (உ0)

திக்கிடை யுன்றன் சீர்த்தி தேவரா னவற்கு மில்லை
அக்கநன் மணியே குற்ற மனைத்துமே வகல வன்பா
யக்கொடி மடவாள் பக்க மடைந்துநீ யவனைக்கண்டு
துக்கமாந் குறைகள் கூறித் தொழுதுநீ சாற்றுகென்றான். (உக)

அவ்வுரை தலைமேற்கொண்டே யரிவையரிருவரோடு
மவ்வனுசூயை பாற்போய் யறிவித்தா ரவைகளெல்லா
மூவவுல கங்கள் போற்று முதலுமை மலராள் வாணி
கவ்வையை யொழித்தே யெங்கள் கணவரை யளிநீ யென்றார். ()

இப்படிச்சொல்லக் கேட்ட யெழிலனு சூயை தாழ்ந்தே
யொப்புள வர்க்கிய பாத்ய வுபசார மனைததுஞ் செய்து
கைப்படுஞ் சிறுவர் தம்மைக் காளையராக்கி முன்போற்
றப்பெலாந் தவிர்த்து விட்டே தையலீர் கொண்மி னென்றான்.

தங்க ளுபகரைக் கூடுந் தன்மையா ளுளம்பூ ரித்தே
யெங்குள கற்பின் மிக்கா ரெவர்களு நின்னை யேற்ப
பங்கமில்லாமல் வாழப் பல்லாண்டு பலவாய்க்கூறித்
தங்கடா ளங்க ளுற்றார் தத்தமக் குரியா ரோடும். (உ௪)

ஆலமுண் டவனைப் பூசை யம்பிகை புரிதலாலே
நீலமாரீ தலத்தினுமஞ் செப்பாதி துறையாயிற்றன்

மூலமா மதனைக் கொண்டு முனிபல ருறைந் தாரங்கு
காலமும் பயனுங் கொள்வா ரீதன்றிக் கருத்திடாரே. (உரு)

என்னகர் விட்டு வந்திங் கிறிலா நாள்க ளாச்சு
தொன்னகர் தனிலே ராசன் றுரைத்தன மின்மையாலே
அன்னதா லூருக் கேக வனுமதி யருளீரென்று
மன்னவன் சொன்னு னிங்கு மாமுனி யுரைக்கலானுன். (உசு)

சொல்ல வேண்டிய தொருதுறை யிருக்குது சுருக்கி
னிலவி யம்புவே னிருபனே நீயதைக் கேட்பாய்
தொல்லை நாமுள தேவரு முறைதல மிஃதே
யல்லவா வதின் மகிமையைக் கேளென வழங்கும். (உஎ)

திருவாதிதுறைப்படல முற்றிற்று.
ஆ செய்யுள் நுறுஎ.

திருக்கரந்துறைப்படலம்.

மதிபுன லணியு மாதிநன் மஹேசன் மருவுறு தலத்தையே கேணீ, துதியரத்துறைக்குக்காதமோ ரரையிற்சொல்லிடும் கீழ்த் திசை யதனிற், பதியுள தொன்று நாமமற்றதற்குப் பகர்ந்திடிற் கரந்துறையாகு, நதியதின் றென்பால் நாட்ட முன்றுடைய நாயக ரமருவாரென்றும். (க)

கழையொடு சாலி யரம்பையுங் கழனி கனத்ததெங் கதுவுமே சூழும், விழைவொடு பொழில்கள் விளங்குநன் குடிகள் விரிந்துள வூரினன் றுமை, முழிவிலாத் தெய்வ நகரமாங் கோட்டை யழகிய பேரதற் காகு, மழைதவழ் பொதிகை யதிலுறை முனியுமாயனும் பூசை செய்திட்டார். (உ)

ஆனநற் றலந்தா னமைந்ததை யறைவே ன்றிருரிலறிருனே யறிவாய், போனதோர் யுகத்தில் புரந்திடும் பாண்டு மரபுளான் புனிதனுய் வந்தா, ஞனவனுகும் நரேந்திர னுமன் றுன்வெகு தரணிகா வல்னுய்ப், பானுசூழ் புவியைப்பாலனஞ் செய்தான் புகர்மனு விதிப்படி பாரில். (ங)

ஆங்கவ னரச னான நாளதனி லனங்கனை யடக்கல னாகிப் பூங்கணைத் துன்பம் பொருந்தி யோர்கனியைப் புகழ்மணம் புரிந்தினி திருந்தான், றூங்கமண் ணதனிற் சுதனிலா மையினுற் றவத்தினோர் தம்மருளாலே, நீங்கிலாக் குணமுந் திறல்வலி யூக்கந் திரண்டுள சிறுவன்வந் துதித்தான். (ச)

உற்றசேய் தனக்கு வயதோரீ ரேழி னுற்றதா யுலகுவிட்டொழிந்தாள், அற்றைநாட் சகல சாத்திரந் தன்னி லழகனுய்ச்சிறுவனு மமைந்தான், மற்றுமோர் கரும மனமுடன் செய்தான் மாநிதி மறையவர்க் கீந்தான், பிற்றைநாட் டந்தை மீனகேதனனுற் பெரும்பிணி யுற்றுடல்வெதும்பி. (ரு)

காந்தைய ராசைக் கடக்கொணு ததனுற் கடிமணம் புரிகுவனென்றே, யேந்துமென் மருகி யவண்மிக வெழிலா ளிசைவலா ளிலக்குமிக் கொப்பாள், வாய்ந்தநன் மடந்தை வயதுளாளவளை வையகத்தோர்களு மறிய, ஆய்ந்திடு மாலை யணிகுவே னென்ன வவன்மக னதற்குமே நேர்ந்தான். (சு)

ஆதலாலந்த சித்திராங் கதையை யன்புடன் விவாகமே செய்தான், காதல ரிருவர் கலந்துறை நாளிற் கணவன்மே லன்பிலாளாகித், தாதவிழ் மலராடன்னுளத் தெண்ணந் தன்மகன் றன்னொடுஞ் சொல்லித், தீதிலா துனக்கே யுரிமை யெனென்றிம் மொழிசெவிப்பட வுரைத்தாள். (எ)

சொன்னதைக் கேட்ட சுகுணசாரங்கன் சுரோத்திரமடைத்துநீ சொல்லு, மன்னதோர் மொழிக்கு மமைவனே வதுவும நீதியோடுறுபழியலவோ, முன்னைநா ளுளதிம் முறைமையோ பாவ மூவுலகத்தினு முளதோ, அன்னைநீ யுரைத்த கட்டளையாலே காகிபோய் வருவனென்றுரைத்தான். (அ)

காரிகை நாணிக் கருதுவாள் யுத்தி காவல னறிந்திடினம்மைப், பாரிதா னலனென் றுக்கினை செய்வான் பதியைவிட் டோட்டியே விடுவான், கோரினுள் முன்னஞ் சிறுவன்மேல் வைத்துக் கூவிடில் குறைவராதென்று, சேரவே மனது திடம்பெற வெண்ணித் தெரிவித்தா ளரசனு மறிந்தே. (கூ)

மாயமா துரைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனனுளும் மனம்பொருளாகித், தாயிடஞ் செய்த தப்பினுன்மகனை தனிக்கரந்தானையுந் தறித்துத், தீயனின் பாவந்தீர்க்குவேனென்றான் கொலைசெயுந்தீயரையழைத்துச், சேயனைக்கொடுமேராய்ச் செழுஞ்சுரம தனிற் சீக்கிரங்கால் கரஞ் சிதைமின். (கo)

என்றுதான் சொல்லியேந்திழை தனக்கு யினைந்திட வகைமிக வுரைத்தே, கொன்றுநப்போன குழவியின் வலக்கால் குறிப்படி வலக்கரங் கொய்தார், கன்றியே யெவருங் கருமமென்றகன்றூர் கடுங்கொலை யாளருங் கடந்தார், இன்றிவன் புரிந்த பழியென வந்திங் கெய்தின விரவினி லிருளே. (கக)

அண்டர்கள் முனிவரியாருமே துதிக்க மறிஞரிமறிஞறைஞ் சிறுவன், கண்டுமுற் காலஞ் செய்வினைப் பயனுல காணுமூழ் வினையிது வென்றே, கொண்டவில்வுலகில் நிறைந்தினி திருக்கும் கோலமே நீயெனைக்காவாய், பண்டுநீகூட லாடிய பரமாபாருணக் கழகதோவென்றான் (கஉ)

அந்தமாய்ச் சொல்லியழுமவ னுரையை யண்டாக ளறிந்ததேயன்றி, முந்தியங்குறையும் பூவராகனுமே முறைதனைக் கேட்டருள் செய்யாச், சிநதையாய் நின்றான் சேர்கறை மிடற்றான் றிருவருள் மேம்படப்புரிந்தான், விந்தையுாமதனை விளம்புவோமென்று வேடுவ முனிவனும் விரித்தான். (கந)

முந்திய யுகத்தி னிருதராயிருவர் வில்வலன் றுணைவன்வாதாபி, விந்தையாமி ருவரிங்குளாரவரோ வீரமும்மாயமும் மிக்கார், தொந்தமாம்பாவம் தொலைத்திடும் வாரணசியின் வழிகளிற் றெக்கார், சுந்தரமான யாத்திரையோர்கள் சோறுணும் மடமெனத் தொடுத்தான். (கச)

வந்தவர்தம்மை வகையுட னழைத்து வழங்குவான் கறிகளோடன்னம், பந்தியில் யாரும்முண்டபின்னந்தகக்றிவகையமிசமாமவனைத், தொந்தமாய்விஞ்சைத்துணிவினுல் லழைக்க வுண்டோர் வயற்றி னின்றுடனே, வந்துரங் கிழித்துவாவெனச்சொ லுமுன் வருவன் வாதாபியென்பவனே. (கரு)

இப்படியாக விருவரும் வழியி லெவரையுந் தீங்குசெய் திருநதார், மைப்படு கும்பமுனிவனு மதுவேமார்க்கமென்றவ்வி டம் வந்தான். தப்பிலாமுனிக்குத்தக்கநல்விருந்துதந்துபின் றம் பியைக்கூவ, ஒப்பிலாமுனிவ ஞோ்நதிதை யொழிக்கவுன்னி யே சீரண மென்றான். (கசு)

மட்டிலான் சொன்ன மாற்றமுன் னவனும் மறலிதன்னுல கி டைப்புக்கான், விட்டிடாத்துணை வன் வெருதுயருழநது வேண் டிநன்முனிவனை வெருவாய்ப் பட்டதுபாவம்போக்கமுன்செய்து பாழ்வினையொழிநதது வேண்டி, இட்டமாய் வேள்வி யியற்று வேனதற்குக் காவல்நீயிருவென விசைநதான் (கஎ)

கொட்டமாயிநக்கு மசுரர்வாழ் நாளுந் கொடும்பசித் தீயி னுலொழிந்தான், கட்டமாமிவனைக் கடததலை நினைத்து கண்ணு தலவனை யேகருதிச், சட்டமாய்வேள்விசமைததனனுங்குச்சர்ச் சனர்வநதவர்க்கெதிராய், இட்டமாம் வரமீந்தன மென்றனனநத வில்வலன் முனிவனுயிருநதான். (கஅ)

அப்பொழுதஙகே வகத்தியர்மலையமைந்தவன்பேரகத்தி ஈன், செப்பிடும் முறைப்பேரருள்செய்பூரணி தான் சேயழு வத னையேகேட்டுத், தபபிலாதவனுய்த தனியனுய்த் துயரந்தாஙகிட வசமிலாதவனுய், இபபுவனத்திற் கிறைவனுய்ப் பின்னுஞ்சிறுவ னுய்யிருந்ததை யோர்ந்தான். (கசு)

அய்யனே யிங்கு வழுகுரல் யாரோ வஞ்சலென்றவனே நீய ளிப்பாய், துய்யனே யென்றுதூய வளுரைத்தாள் அர்க்கையை வென்றகாலோனும், கொய்யுநற்காலுங கமழுங்கூடிடவே குறு கினேர்வளர்ந்ததக்குறைமே, அய்யனுமெழுநதே யரனடி பணிந தே யண்ணலைப் பாடினனநதம். (உ௦)

விண்ணவர்மலரின் மாரி விட்டிறைத்தார் வீணையை நார தன்றொடுத்தான், பண்முறை முனிவர் மங்களமறைந்தார் பல்லி யந்து வைத்தனர்பலகாற், கண்ணனுமயனுஞ் சுரரொடுவிண்ணு கண்டலன் முதலியோர் வந்தார், கண்ணுதலோனுங் கருணை செய் தளித்தான் காவலனிதனையே காணன். (உக)

புதுமையைக்கேட்ட புகழ் நரேந்திரனும் புகழ்மகன்றன்னையேபுல்லிச், சதிசெயும்மனைவைக்கொலைசெயும்படியாய்ச் சாற்றினன்சகலமும்மறிந்தான், விதுவணிபரமன் விரும்பிவாழ்கோவில் விழைவுடன்றேடி வந்தடைந்து, அதிலுள கோவிலனைத்தையும் புதுக்கியமருடன் றிருவிழாவமைத்தான். (௨௨)

நண்டதற் கருள்செய் நாதனல்லருளா ளூட்டினிற் றன்புமுற்றோர்க, ளெண்டிசை யுள்ளோரிங்கு வந்தமர்ந்தேகவெழினதிமூழ்கியே யென்னைக், கண்டுமை யோடுங் கருக்கிலி லிருத்திக் கைதொழு முனிவனைக் காணிற், பண்டுள குறைபோய்ப் பரகதியடைவார் பாரெனப் பரமனும் பகர்ந்தான். (௨௩)

கண்டிலஞ் சிலநாட் கான்கொணர்ந்தேனும் கக்கதற்பணந்திணைலேனுமை, கொண்டதிலமுது கொடுத்திடிலொருவர் கொள்வதேயாயிரத்ததிகம், விண்டருமமரருலகமேத்திடுவர் மேன்மைகொள் விமலனபாலடைவார், பண்டுபோலகாலுங் கைகளுங் கண்டபாலனைப்பட்டணருநே சேர்ந்தே. (௨௪)

சத்தியன்னிமைய சற்குணன்றேபே சற்புத்ர சிகாமணிநீயே இத்தலமாக செய்கென விடுத்தே யிறையுமே நான் றவமுற்றுஞத்தமதலத்தின் பெருமைகளெல்லா முணரவே புபத்திதனந்து வித்தவே யெருமவிளம்பினுமென்று விரித்தனர்புராணிகர் விளங்க. (௨௫)

திருக்காந்துறைப்படலமுற்றிற்று.

ஆக செய்யுள் ௲௮௨

உபந்நியாசப்படலம்.

படித்திடுந் தலங்களெவையும் பாரிற் பகரினும் புனிதமென்றுரைக்கு, மடுத்தவை யன்பு வைத்தரன் பணியை யழகதாய்ச் செய்வரேயானால், கொடுத்திடும் பலன்கள் யாதுநீ ரதனைக் கோவையாய்க் கூறென வவனு, மெடுத்ததின் பெருமை யியம்புவேன்

வேறு.

மிக்கவெட்டொடு மெட்டெனுங் கலையினை விரிவாய்
தக்கு மிம்மொழித் தரணிபா லெவர்களு மறியச்
சிக்குதற்பய னெவற்றையுஞ் சிந்திடா தெடுத்துப்
பக்குவத்துட னுரைத்தன னுள்ளத்திற் பதிய. (௨)

ஆன தாலதை யறிந்ததைக் கேட்டதை யளவாச்
சேனை சூழ்புவிக் கரசெனச் செப்புவே னுனக்கு
கான மூந்துறு மாதியாந் துறைதனைக் கண்டு
தான மேசெய வாதியிச் சுரன்பதந் தாமே. (௩)

பெருத்தெ ழுந்திடும் பெரும்பொரு ளளித்திடும் பிசகாக்
கருத்தி லூற்றிடு வருத்தமுங் கடத்திடுங் கனவில்
உருத்திடு முள மருட்டினை யொருநொடி யோட்டும்
வருத்த வைம்புலன் வாடிவந் தவர்க்கவை வாங்கும். (௪)

பின்பு ரைத்திடு மாலயன் றுறை பெரும் பேற்றை
யன்பு றத்தரும் வலிமையு மேவிடு மகத்தோர்
தன்ப லத்தையுங் கொடுத்திடுந் தரணிசெய் வினையை
முன்ப கற்றிடில் மோக்ஷமு முடிவினிற் கொடுக்கும். (௫)

நல்ல மான்றுறை தலத்தையே நாடிநின் றவர்க்குச்
சொல்லு நாரியுஞ் சுதருடன் வாழ்வுசுத் தமுமே
எல்லை யில்லுறுங் கள்வரு மவனிட மெய்தார்
மல்ல லம்புவி மன்னவ மனத்தினில் கொள்ளே. (௬)

தந்தை தாய்தருஞ் சாபமுந் தன்னைவிட் டோடு
நிந்தை யென்பது நெடுநிலத் திருந்திடா தொழியும்
முந்தை யோர்தம் பங்கின்மேற் பங்குகொண் முரணும்
புந்தி நேருறும் பிழைகளை விரைவினிற் போக்கும். (௭)

கஷ்ட நீக்கிடுங் கருதிய தளித்திடுங் காயக்
குஷ்ட நீக்கிடுங் கோகுலப் பதவியுங் கொடுக்குஞ்
சிஷ்ட ராமுனி வசிட்டன்றன் றுறையினைச் சேர்ந்தால்
இஷ்ட மாப்பலன் மாநிலத் தடைகுவனினிதே. (௮)

காட்டு மித்தலங் கருதிய நூலறி வனைத்து
மீட்டு மிச்சையு மிறையவன் பதவியு மீயும்

மீட்டு நால்வகைச் சேனையு மேதினி முழுதும்
கூட்டி வைத்திடுங் குறுகிடி லவ்வரத் துறையே. (௯)

அன்றி யூக்கம தளித்திடு மாம்பல னெல்லா
மொன்று கூடிடு முளம்புறம் போடிடா துறையுங்
குன்றெ னும் புயமற்றதிற் குறைகெடுங் குணமாம்
வென்றி யில்லவ னிருப்பினு நினைப்பினும் விறலாம். (௧0)

திருக் கரந்துறை யுறுபிணி யனைத்தையுந் தீர்க்கும்
பெருக்கும் வித்தையும் பெருகும் விஞ்ஞானமும் பிறங்கும்
செருக்குந் தீயவை யனைத்தையும் போக்குறுஞ் செல்வ
வருக்க மியாவையு மளித்திடுங் கடைத்துறை மன்னு. (௧௧)

விண்டவித்துறை யேழுமே முறைமையின் விழையக்
கொண்ட விட்டுறுங் குறிகளென் றளந்தனிற்கோடி
விண்டு மார்க்கத்தைத் துறையென விளம்பினர் விழைவாய்க்
கண்டு கொண்டவர் வீடதைக் காணுவார் கருதில். (௧௨)

அன்னமா மடஞ் சத்திர மாலயஞ் சமைத்தோர்
சொன்ன கோபுர யேரிசூழ் பொய்கையே தடாகம்
பன்னும் வேதநற் பாடசாலைம்முதற் பலவு
முன்னி யாக்கினோ ரடைகுவர் முடிவினன் மோக்கம். (௧௩)

வேறு.

என்று மாதவ னியம்பலு மெழின்மிகு திரிபுவனன் றான்
துன்று மாலயந் திருமதிற் சூழுறைத் தேவர்தங்கோயி
லென்று கூவலுல் வீதிக ளுயர்தரு பூமலர்ச் சோலை
யென்று நாடக மண்டப நளிபுனற் றடமெலா மமைத்தே. (௧௪)

வேறு

நித்தியம் பூசை குறைவிலா திருக்க நிவேதனமமுதுநல்லெ
ண்ணே, சத்திய விளக்கோ டுள்ள வாகனமுஞ் சாத்திடு ரதமு
த லிவையும், எத்தல மேனு மிணையிலை யென்ன வேழ் பிரகார
முமெழிலாய்த்,தத்தமாயிவைக ளடைபெறு வதற்காச் சாச்வத
பூமியும் விட்டே. (௧௫)

வேறு.

காடுக ளழித்துப் போக்கிக் கனத்த பட்டணமாச் செய்தே
பீடுறும் பிழைகள் பார்க்கப் பெருமதி காரி வைத்தே
நாடுமென்னகர மேக நல்விடை தருவீ ரென்றான்
வீடுநீ சேர வின்னே வேந்தனே யேகுகென்றான். (௧௬)

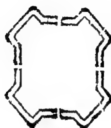
சொந்தமா மூருக் கேகிச் சூழ்புவி யரசு செய்து
வந்தவவ் வரசன் றானும் வழிவழி குலத்தோர்க் கெல்லாம்
அந்தமேவ் துறைக் குந்தானே வாதிக்கம் பதிவு செய்தே
சிந்தனை செய்து வந்தான் செகத்துளோ ராருங்காண. (௧௭)

உபந்நியாசப்படலம் முற்றிற்று.

ஆரத்துறை நாதன்வாழி யடியார்க ளாரும் வாழி
நிரத்துறை யேழும்வாழி நேர்ந்துறை யுற்றார் வாழி
விரித்ததை யுரைத்தார் வாழி வேந்தன்மா மறைகள் வாழி
தரித்ததைப் பார்ப்போர் வாழி சகலமும் வாழியாமே. (௧)

தேவர்கள் யாரும் வாழி திருநீறஞ்செழுத்தும் வாழி
மூவரும் வாழி பின்னு முத்தமிழ் நூலும் வாழி
யாவரும் வாழி யிந்தவரத்துறைப்புராணஞ் சொன்ன
பாவலர் கற்றோர் கேட்டோ ரெழுதினோர் படித்தோர் வாழி. ()

திருவரத்துறைப்புராணம் முற்றிற்று,
ஆக படலம் ௨0.க்கு கூடிய செய்யுள் ௩௬௬.

திருவாத்துறைபுராணம் பிழைதிருத்தம்,

விபரம்	பக்கம்	பாட்டு	அடி	பிழையுள்ளது	பிழையில்லாதது
மூர்த்திவிசேடம்	9	2	4	சிவனையல்லாற்	சிவனையல்லாத்
முன்னோர்பாடல்	7	2	3	ராகபத்தவ	ராகயத்தவ
	ஷை	3	4	விரும்வீ	விரும்பி
நாட்டுப்படலம்	9	4	4	காயத்தின்	ராகாயத்தின்
	10	9	1	சேடிமாரின்	சேடிமாதின்
	15	6	1	வதர	வராகனை
	33	17	1	பேசிரவிப்பிறவை	பேசியரவியாஸ்
	35	11	2	பையமது	வையமது
	44	8	2	சேறுன்	சென்றுன்
	52	27	2	சமனை	நமனை
	57	10	4	வறுத்தீந்தாள்	அவிற்றீந்தான்
	59	19	4	வாதாதி	கருதாதி
	ஷை	21	ஷை	குறைன்	குறைகள்

உ

ஓம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநெல்வாயிலரத்துறை என்றுவழங்கும் திருவரத்துறைநாதசதகம்.

இஃது

ஷை திருவரத்துறைவாசியாகிய

சோதிஷம்

காண்டீர்

ஆரங்காசாரி யெனவழங்கும்

றெங்கசாமி அய்யங்காரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷைஸ்தலம் திருப்பணி

சீர்காழி- ம-ஸ்ரீ அம்மையப்பபிள்ளையவர்கள்

பொருளுதவியைக்கொண்டு

ஷை றெங்கசாமிஅய்யங்காரவர்களால்

சிதம்பரம்

C. S. சதாசிவம்பிள்ளையினுடைய

சண்முகசுந்தரவிலாச அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை அணா ௪.

1911௵ மே௴ 7௳.

உ

ஓம்கணேசாயநம:

திருவரத்துறைநாத சதகம்.

காப்பு.

திங்கள்சிரமிருத்துந்தேவன்றிருவருளாற்
சங்கவரத்துறையான்றன்சதகம்—அங்கமுறப்
பாடுதற்குவந்துதவும்பார்வதியாரீன்றவொற்றைக்
கோடுடையானென்றுதியைக்கொண்டு.

சிவபக்தர்கள்.

பூவுலகிலகத்தியன்சண்டீசனச்சுதன்புலியாண்டபாணாசுரன்
பொறுமையில் துர்வாசன் புனிதமார்க் கண்டனும்புகழுற்றநந்தீ
சனுங், காவலரு பிருகுவுங் கண்ணுவன் மரீசியுங் காணுமாணுப
மன்யுவும், காசில்சீர்த்ததீசியுடன் கவுதமமுனிவருங்காணுபதின்
மூவோரையும், ஆவினிவரம்புமதி யணிகின்ற வண்ணலுக்கான
சிவபக்தரென்பா, ரவருமவ்வப்பரொடு சம்பந்தர்சுந்தரர்மாணி
க்கவாசகருமவர், பாவரையுந் துதிசெயினனுதினம் பாவமுமனு
கமனீங்குமதனால், அகத்தினிடை யகலாமல் நிறுத்திவையனு
தின மரத்துறைப்பதி நாதனே. (க)

விஷ்ணுபாகவதர்கள்.

பேருலகில் நாரதன் பராசரன் பிரகலாதன் பிழையற்ற புண்டரீகன்
பீடுசொல் வியாசமுனி சுகனம்பரீஷனொடு பின்னருருமநற் பீஷ்மனே
சீருலவு சனகன்னுருக்கு மாங்கதன் விஜயன்செய்யதா ல்பியரிஷியுமே [ன்
செப்புமாவலி யனுமன் விபீஷணச்சிரஞ்சீவி, செகமேத்து வசிஷ்டனுத்தா
பாருணவுதான்கொண்டமாயவர்க்கமைந்திட்டபக்தரென்றிவரையறைவார்
பாரதனிலிவர்பெயர் பண்போடு துதித்திடில் பரிசுத்தனெ மெய்துமே
ஆரணியு மண்ணலே யனுதினந் துதிசெய வறிந்துகொள் ளவனிமீதி
லகத்தினிடை யகலாமல் நிறுத்திவையனுதினம்அரத்துறைப்பதிநாதனே

ஒவ்வொருவர்க்கோவ்வோர்சமர்த்து.

பூவுலகிலுதித்த வரிலொருவர்பேசிடவல்லர் புதிதொருவர் பாடவல்லார்.
புகழ்கின்ற விசையோடுபடித்திடுவரேயொருவர்புதியநன்னூலையெல்லாம்

நாவுறுதல்வாணியென நற்பயன்சொல்லிடுவர் நல்லமுத்தெழுத்தாகவே
நானிலத்தெழுதிடுவர் நல்விகடகவி யனுய்நாட்டினி லொருவனுவன்
காவேறுதருவென்னகாரென்னவீந்தொருவன்காசினியிலிசைபெருகுவான்
காத்தாலும்பலநாளுங்கடைசியிலில்லையெனுங்கடுஞ்செட்டனொருவனுவான்
ஆவல்கொள்ளவரவர்க்கோரொருசமர்த்தன்றியனைத்துமேவாராதுகாண்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே (௫)

ஈதலின் பெருமை

யாரேனு மூலகுதனிலறமாக வீட்டுபொருளானதை விருத்திசெய்து
ஆடைநன் பூஷணமறுசுவை யுண்டியுமானபின் னதிகரித்தால்
மாரியதுமறுமையில் லதுவக் கதவிடுமோர்க்க முண்டதனையோசி
மாணிடர்தனக்குவெகுவட்டிக்கேயீவதிலுமாப்பொன்னுமனந்தமாகும்
வராததற்குவமை வந்திறந்தோர்க்கீயில் வழங்குவாரொன்றனந்தம்
வருதமரினுள்ளோர்கள் வறுமைக்கிடங்கொடார் வந்தீவர்யாசகருமே
ஆரோடுபணிமதி யணிந்திடு மண்ணலை யறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. (௬)

உத்தமமான வகை மூன்று.

உலகுதனிலுதித்தவர் களெவராயினுந் தருமவழியினலுற்றபொருளை
ஓங்குமுக்குற்றமுந் தீங்கென்றொழித்திட்ட வுயர்மறை தவத்தோரிடம்
விலகிடவேதன்குறை விரித்தேத்தியீவது விளங்குமுதற்றனமென்பார்
வேண்டிவருமதிதி பரதேசிவிழியுணர்விலார்விரலிலார்முடவர்க்குமே
செலவுசெய்தளித்திடுதல் மத்திமமாகுமாஞ் செப்பிடேனுமதமதானந்
சேரரிவைகைமாறுகண்டேட்ட டம்பமாஞ்சேரச் சகாரணத்தால்
அலையுமதியுடையோனு மளிக்கிலது வீணதாமன்பர்க்கு மன்புசெய்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. (௭)

தானபாத்திர பலன் விதி.

தீதிலாப்பொருளதனை யாவர்கருமீவதுதெரிவைவிண்மாரிபோலாங்
தேருநீயதில்பேதமழைத்துளியினல்வருந்தேயாதசிப்பிமுத்து
கோதிலாக்கற்பூரங் கதலியிடைவந்திடுங் கொடுவிடநாகமமையுங்
குறித்தகடலதிலுப்பு பாலாழியிற்பாலுகொள்ளுசெம்மண்ணில்சேப்பாம்
ஈதெலாமழைத்துளியின் காரணம்வருகினு மெழில்வஸ்து பேதமாகும்
ஈகின்றதானபலன் பாத்திரப்படியமையுமெவருக்களிக்கினுந்தான்
ஆதலாலதிர்தீயுமவனடைவன்குணபலன்னைவர்க்குமாதாரமாம்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே, (௮)

ஓர்குணத்தின லுத்தமகுணங்கள் போய்விடும்.

உலகதனிலுதித்திடுமானிடர்க்கிரண்டுகையதிலிட துகைப்பெருமையோம
ஒங்கிவருமெதிரியின்குடுமிகைப்பற்றிடுமோதுபரிதனைநடத்தும்
பெலமாசர்பேட்டிக்குமுன்பேசியாசிசொலும்பெசிடுஞ்சூதுமுதலாய
பேருள்ளகளவுவகையதனில்பின்னின்றிடும்பேதைமைப்புத்தியதனால்
கலைதெறியுங்கவிவாணர்மற்றவர்தமக்குமேகருதிக்கொடுப்பதிலையாற்
காசினியிற்சவுசாதிகாரமுனக்கென்றுதான்கழறினர்பேரியோர்களே
அலியெனினுமாருக்குமீவதேபெரும்பயனறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. (எ)

யாசகனிலக்கணம்.

[கவே
தாரணியில் மானிடர்கள்தனக்கில்லையெனநொந்து தாமொருவரைக்கேட்
தானினைந்திடுபோதுதாழ்ந்திடுஞ்சாஞென்றுதருமவனைக்காணவேகில்
சீரிலாததிற்பின்னுஞ்செப்புசாண்குறைவதாஞ்சேருமவனூர்சென்றிடில் [ம
சிறப்பன்றிசாணதில்குறைவதாஞ்செல்வனகஞ்சேரிலதில்சாண் குறைவதா
ஏர்பிரபுசமயத்தைக்வினவில்சாண்குறைவதாமெழில்முகந்தானோக்கினால்
இருந்ததில்சாண்குறையுமில்லையீயென்பதிலெண்சாணுமொருசாணதாம்
ஆர்பெரும்பரமனையன்போடிதுநிசயமறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. (அ)

இதுவுமது

பார்க்கின்றபூளையினறபமாம்பஞ்சுவதிற்பகருயாசகனற்பமாம் [டான்
பறக்காதிருப்பதேதன்காலின்முன்னவனெனில்பகர்வாதாரஞானேன் [விட்
ஏர்க்கின்றவர்க்குமுன்னெதிர்ப்படற்கேழ்பயனொனவெண்ணியேயொதுங்கி
ளதேனுமில்லையெனஏற்பவர்க்கிசைந்திடி லிசைபெருமைதானகலுமே
கார்க்கின்றகாசினியில்கனலோபய குமேகருதிநோக்கியாவிடில் [ம்
காட்டினிடைசன்னியாசிதண்டுதநம்போலவேகழன்றிடுஞ் செல்வமெல்லா
ஆர்க்கின்றவப்புவணியப்பனைப்போற்றிடவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. (கூ)

சோடசமஹாதானம் 16 அறிய.

நாகமதுகுதிரைபெண்சுலமானசுவர்ணமும்நற்கம்பளம்வீடுதான்
நாடறியவுழையாடுநற்கபிலைகன்றுடன்நயசகடம்நன்பகடுதான்
தாகமொடுபூமியுந்தயவாருநாங்குலந்தாழாதகால்சிங்கரம்
தக்கவுயர்துலாப்பாரந்தலைபணைமெத்தையுந்தருதானம்பதினாறுதான்
பாசமுடனிதனையேயுவகையாலீவோர்கள்பராரஜர்கொண்டாடவே
பகரில்வெகுகீர்த்தியுடன்பாராளுமன்னராய்ப்பரமனுக்கன்பரவோர்

ஆகமதுதிசெயுமடியவர்க்கடியனேயருள்சிவிகைகொடையாளனே
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(க0

குடும்பிக்கு ஆசிரமபலன்

பெத்ததன்மனையன்றிபிறர்மனைவியாரவர்கள்பேரொழில்பெற்றவரினும்
பிரியமொடுசரசவகைசெய்யினும்பேசிடான்பேர்பிரமசாரியாவன்
நித்தியமுமொருவர்தம்பொருள்வரவுநினைவிலான்நேர்தானம்பதினுறையும்
நிதஞ்செய்யுங்கிரகவாச்சிரமத்தனவனெனவறைந்தனன்றருமவியாதன்
சத்தியந்தப்பாமற்றரணியில்வருபவன்சார்ந்தவானப்பிரஸ்தன்
சாருசுகதுக்கமுஞ்சமனென்றிருப்பவன்சார்புவியில்சுத்தஞானி
அத்திருஷரவமணிஅண்ணலைத்துதித்திடுமவனின்னபலனையடைவான்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(கக)

புருஷார்த்தபலம்.

புவிபிறந்தார்க்குதவிதபங்கொடையொழுக்கமாம்புகழ்கல்வி நான்கதாகும்
புரியுமதுநீராடல்தானமுதல்நால்விரதமபொருந்துநய போஜனந்தான்
புவியுளாறுபினுமமையுமுச்சாகமொடுபலிப்பதேபுண்ணியமேசாற்றம்
பகர்கின்ற அன்னபானதிபரமந்திரம்பாருலகிலடிமைகாத்தல்
குவியுறும்பிணிதீர்த்தல்சிறைகாத்தல்புறங்கூறல்கூரறவைபிணமடக்கல்
கூரிஞேமிதுவெலாந்தேகோபகாரமெனக்குறித்துமறைப்பொருளியம்பும்
அவித்தைவிட்டுனையடையுமன்பருக்கருள்புரியுமத்தனேயவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(கஉ

புருஷ நற்குணம்.

நீண்டிடுமுயர்திணையிலுத்தமக்குணமதாம்நினையாதவர்க்காயினுந்
நிகராதமெய்யுரைப்பயன்படுசொனல்வார்த்தைநித்தமுஞ்செய்புண்ணியம்
வேண்வெதுவாக்கினதுவிதியானவுடலியல்புவிதித்தநன்னீராடலும [யாப்
வேள்வியொடுதவஞ்செயல்வலம்வருதலாலயம்வெற்றிபெறு மனச்செய்கை
மாபுவியிலுபகாரமாகவேவர்திடமகத்துக் கள்குணமிதென்பார்
ஆண்டுபதினாயிரந்தேடினுங்காணுதவைய்யனையறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. கரு

மாந்தர்க்கு 10 புத்திராள்.

பாருலவுமாந்தர்க்குப்பாலனுபைத்தென்பர்பகருவேனதையறியவே
பண்பானவவுரசன்க்ஷேத்திரஜன்கானீயன்பகருகூடோத்பன்னனும்
சீருலவுதேலரன்னபிமானன்தத்தனுஞ்சேருகிரீடோத்பன்னனுஞ்
செப்பினேர்துஹித்திரன்செய்மகப்புத்திரன்சேருமீரைந்துசுதனும்

கூருலவுபுவியின்மேல்கருமஞ்செப்யுரியார்கள்காணு முன்னகத்திலேதான்
கலியுகமதில்தத்தன் அவுரசன் றூஹித்திரன்காணுகூடோத்பன்னனும்
ஆருலவுசென்னியுளவய்யனைத்துதித்திட அறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(கஅ

இதுவுமது

கச்சையணிமாதைமணஞ்செய்ததிற்கருவரிற்காணுமவுரசபுத்திரன்
கருதுநற்பாரியைபிறர்கலந்துதித்திடில்கழறுக்ஷேத்திரஜபுத்திரனும்[ம்
இச்சையாலொருபெண்ணைக்கூடியுண்டானவனிணங்குகிரீடோத்பன்னனு
எழில்மனைவிதன்மனங்தெரியாமலுற்பத்தியேறுகூடோத்பன்னனும்
பக்ஷமுடனேகன்னிகழியாதவளோடுகலந்தசுதன்கானீயனும்
பார்புவியில்மனைவியிடங்தேவர்முனிக்காஞ்சுதன்பகருதேவரபுத்திரன்
அச்சமில்சிவனடியையன்புலைத்தனுதினமர்ச்சிப்பையவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(கஙு

இதுவுமது

தண்ணுதமரோரீடம்தாக்ஷண்யமதுவேணுந்தங்குபரிஜனமீதினில்
தயைவைத்தல்கவிஞர்பால்தானீதலப்புறந்தக்கர்பாற்றுனேசமாம்
நண்ணுபுவியரசர்பால்நயமுரைத்திடவேணும்நாரிபாலெப்போதுமே
நன்மையுரையாகாதுநானிலத்துட்டர்பாலுடதெண்டனைநீதியாம்
உண்ணினுஞ்சத்துருயாற்சவுரியமுரைத்திடகவோதுமுபதேசியுயர்வோ
டுத்தவர்களின்மீதுபெருமையேவைத்திடுதலுலகத்தில்முறையாகுமாம் [ல்
அண்ணலைப்பொருளென்றுயாருமேயுரைத்திடவர் அறிந்துகொள்ளவனிமீதி
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே (கசு

புருஷர்களுக்கழகானது.

அரசருக்கம்புவியில்ஞாயமேயழகதாமரிவையர்க்கழகுநாணம்
அனைத்தையுமறிந்தவர்களாகுமும்மலத்தையழித்திட்டிருப்பதழகாம்
சர்சமதுமிகவழகுசாதுரியகணிகைக்குசாத்திரனுஞ்சுகவிலையாம்
சாருமறையோர்க்கழகுசகஜமாமறையோதல்சரசுமிகவூர்க்கழகுதான்
பெரியநிதிபடைத்தவர்கள்பேருதவிசெயினழகுபெரிதானவாசிக்குமே
பெரிதானநடையழகுதெரியாமல்பிழைசெயில்பெரியோர்கள்தீர்ப்பதழகாம்
யரைச்சணத்திடைவிடதரவமணியையனுக்கன்புசெய்யவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(கஎ

மாதர்களின் ரகசியம் நில்லாமை.

மணிகொண்டமாலையணிபாண்டுபூபதிமனைமாதரசிகுந்தியென்பாள் [ளுள்
மீகவடையும்விஞ்சைபொருளாறையுங்கற்றுலகின்ஷமந்தனைக்கொண்டாடி

கணியண்டிபிசைபெற்றகர்ணமகாராஜனேக்களத்திடைச்சரித்தவகையால்
காரிகைகருத்துவெளிப்பட்டிடாதிருந்ததாற்கனபழிக்காளாகிறேம்
திணிமுரசுகொடிதருயன்தீராதகோபனுய்தேர்வி ஜயன்முகநோக்கியே
தெரிவையர்களின்றுமுதலேதேனுமிரகசியந்தெரிந்திடில்பிறரியலே
அணியணியறைந்திடச்சபித்தனனுதிட்டிரன்அன்றுமுதலுளமடக்கார்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. (கூ

அஞ்சலிவிபரம்.

கவ்வுநீர்காசினியிலகாணுமறையோரன்றிகழறுமுச்சாதியானோர் [ட்டால்
கல்வியாற்கேழ்மையாற்பெருநிலப்பெருக்கினுற்கண்டொருவன் தெண்டனி
செவ்வையாயவருக்குபதில்தெண்டமிட்டிடுதல்சிறப்பதாமிதுவன்றியே
ஜெகமெச்சஆசிகொளிலசேர்ஜென்மசீசறைப்ஜென்மித்துஜெனங்களுககு
ஒவ்வொருவர்தமக்குமேதடியோடுகும்பிட்டுவோதுகைப்பதிற்றண்டமும்
ஒராமலேயுலகிலெல்லார்க்குமடி மைபாமோயாததொழில டைகுவான்
அவ்விதியினிப்படியஞ்சலிப்பலனெனவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.[ககூ

போதாயன அமாவாசி

செப்பிடுஞ்சதுர்த்தசிசேருவாரந்தனில்செ லுநால்யாமத்தினில்
சேர்ந்துவரிலமாவாசிசிறிதுற்றபோதிலுஞ்செப்பிடுவர்போதாயனம்
இப்புவியிலமாவாசைபிரதமைகூடிடிலினியபிரதோடகாலம்
எழிலாயமைந்துபின்திதியேகுறைந்துவரிலிசைத்திடுவர்போதாயனம்
தப்பிலாசச்துர்தசிதான்விருத்தியமாவாசைதானதில்குறைந்துவரினும்
தக்கதொருபிரதமைதுதிகைதானீனமாய்தான்பிறையுதிக்கிலறைவார்
அப்புபணிமதிசூடுமெண்ணலேநன்றுகவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே (உ௦)

யுகப்பிரமாணமாவது.

கடையின்முன்வருகின்றகருதாதியுகமதில்காண்வயதுகோடிலெக்கம்
காணுநீயிரண்டதாம்யுகமதனிலாயுளுங்கருதினர்லெக்ஷமெனறே
புடையில்வருதுவாபரம்புகலுவாராயிரம்பொருந்துகலியுகமதனிலே
பிழையன்றிச்சதவருடம்பூணுவாரதிறீர்க்கம்போனபின்மத்தியந்தர
னடையதர்மறுபதினுறுள்ளவயததாமிதற்குமேலற்பவயசு
எழிலாருமுப்பத்துமூன்றென்றுரைப்பரேயிதுதீர்க்கமத்தியாற்பமாம்
அடைவுடன்னதையதையுமும்மூன்றதாய்ப்பிரித்தறிந்துகொள்ளவனிமீத
யகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரததுறைப்பதிநாதனே.(உக)

சிரார்த்தத்துக்காகாதபுஷ்பம்.

திதியதனில்மல்லிகைத்தாழையோடலரியுந்திண்டொணுமுல்லைமலருந்
தேகத்திலப்பியங்கனந்தீபமில்லாமல்திகழோமமில்லாமலும்
துதிசெயுந்தக்ஷணையென்றதில்லாமலுந்தொல்காகபலிபிண்டமும்
தொகுத்ததனைவிட்டிடினுந்நாயதிலந்தள்ளினுந்தொல்பிதாசபித்தேகுவான்
சதிசெயுந்தக்தைதாயென்னினுமவரவர்க்கானபடிசெய்யவேணும்
சகமதனிலவர்களேச்சதநிதம்போற்றினோர்சகலபலனடைவர்கண்டாய்
அதிபருவம்வருமுனேசலிதனையணிந்திலைமலனைப்போற்றிவர்ழ்நீ
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே (உ௨

இதுவுமது.

என்றெனினுமாகாதுகுருநீமைசெவியீனவயவங்குறைவாயினோன்
இசைகினறசனரோகமுற்றவரிப்புவியினெழிற்பிரமசாரியானோர்
நன்றிலாவபத்தீகனற்கருமம்விட்டவனவிலுசந்நியாசியோ இ
நாடதனிலாசௌசமுற்றவனற்குருநாடிடார்திதிக்குரியராய்
அன்றிபின்றன்சாதியதில்வராதவனையுமானகுலந்தலைமூன்றும்
மவரின்வழியறியாதவதிசுத்தனென்னினும்யாருமேசேர்க்கொணுது
அன்றிவருவோர்குறையகற்றிவீட்டளித்தாமெய்யனையறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே, உ௩

எப்போதும் சுசியுள்ளவைகள்.

ஈமசகம்பூமியுமினியதோர்பாலனுமெழிலுதவுவேசிமாரும்
வரானவழலுடன்மானதிபுஷ்பமுமேங்கிடாப்பசுவுமறைபோர் [ன்
சீயெனச்சொல்லொணுமேசேர்ந்தவகையோர்க்கெலாஞ்சேர்ந்திடாதயக்குதக
செப்பினுந்தேனுபால்ரோசனைசவரமுஞ்சேர்முத்துசெந்தாமரை
தீயிகழும்பொன்புனுகுதானிபம்பட்டுடன்மேதருநற்சவ்வாதுதான்
தேயமதில்பிறந்தவிடமீனமாயிருக்கினுந்நிரன்சுத்தவஸ்துவென்பார்
ஆசாபமாகிநரசிங்கனைவீழ்த்தவாவய்யனேயெனையாளுவாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. உ௪

புருடர்க்குத் தீக்குணம் 10.

இந்தவுலகத்திலுளமனிதர்க்குத்தீக்குணமிதியுளதுபத்துவென்பா [ள்
ரேதெனிற்பொய்யுரைகோட்சொலல்கோபித்தலேழில் பயனிலாதசொற்க
வந்திடிலிதனையேவாக்குதீக்குணமென்பர்வகையிலாக்களவாடலோர்
வறிதேதொழிற்செயல்கொலைசெயல்சூதாடல்வளர்காயதீக்குணந்தான்
நிந்தையுளகொலைசெயநினைத்திடுதலோர்காமநீட்டித்தேயாசைபெறுதல்
நிலையிலாதொருசித்தநெடுமனக்குற்றமாம்நீணிலத்தவர்காணவே
அத்தமுடனவனிதனிலமர்ந்தேயிருந்திடுமகிலபரிபூரணனையே
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ()

விட்டுவிடவேண்டியவர்கள்

தக்கதொருசமயத்திலுதவாதசுற்றமுந்தனக்குவேண்டியவரத்தைத்
தருவதற்கிசையாததெய்வமுந்தாவுபரிதானேறிடாவாததும்
மிக்கசுகலீலைக்குமேவாதமங்கையுமேலான்கல்வியதனை
மேதினியிலறியாதமானுடர்கள்நேசமுமிகுத்தசவ ஞகிலுந்தான்
ரொக்குதவியில்லாமலூழியஞ்செய்திடுதலுபார்ந்தநற்சமயத்திலு
முதவாதவிவர்களையொழித்திடுதனலமென்னவோதமேதன்மறைகளே
அக்கரமைந்துளவையனைக்கண்டுநன்கறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே ( )

நித்தியதேரிசனக்கிரமம்.

காசினியில்மானிடர்கள்கங்குறுயிலெழும்பொழுதுகாணுநன்குறியானவை
கபிலையொடுதர்ப்பணங்கதிர்தனமுள்ளவன்காத்திடுமரசர்தன்னை
வீசுமறையோதுகுருவேண்டிடும்பதிவிரதைவிட்டிடாதன்னமிடுவோன்
வேண்டில்ருணமீபவன்விநாயகனுதியாவிளங்குகுலதெய்வமதனைக்
கூசல்விட்டனுதினங்குறித்தோரைக்காண்பதுகுணமாகுமிப்புவியினில்
குவலயந்தனில்வாழ்க்கைசெய்யுமானிடருக்குவுற்றவிதியெனச்சொல்லினர்
ஆசுமுதல்விஸ்தாரமானகவியோர்புகழுமண்ணலையறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. உஎ

அந்தணர் ஆசியால் வருங்கூற்றம்

முந்தமறையோர்களின்முகமிவன்நோக்கிடில்முன்றண்டஞ்செய்யவேணும்
மோசமாயிருக்கவவன்மறையாசிசொல்லிடில்முன்சொல்லுசூத்திரன்றன்
நொந்துநரகெய்திடுவனூல்வலான்பின்றவன்றேகமரியாதைவிட்ட
நோம்பிடுந்தவமற்றுநொடியினில்லாவனையாயுதித்தனனிந்திரத்துய்மன்
வந்தவனைரக்ஷித்தவராகன்முதலோர்தொழவருநாரிபாகனுன
வருகங்கைமதியரவமத்தையணியையனைவையகந்தன்னிலேசீ
அந்தமுடனடிதொழுதருந்தனைப்போற்றிடவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ( )

குணமேலிடிற் குற்றங் குறைதல்.

ஓதுமதிதனக்கதிகுட்டமுண்டானதுமோங்கிமயமலையானதை
யொழுகுபனிமூடியதுமுவரியுப்பானதுமுயர்வறுமைகவியோர்க்குமே
தீதுபெறவுற்றதும்ஸ்திரீதனந்தொங்கலுந்திகழ்குமரிகிழமானதும்
தெரிமணச்சந்தனத்தருவைபாம்புற்றதுந்தேமறைத்தாள்கள்முள்ளும்
யாதுவந்துற்றதையனுதினம்யோசிக்கியவரவர்க்குற்றபடியே
யமைந்திடினுமவரவர்கீர்த்திதான்போகுமோயாதுவந்துற்றபோதும்
ஆதியாம்பரமனையனுதினந்துதிசெய அறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. உக

விரத பங்கமில்லாதவுண்.

காணுமேயப்புபால்கனிகிழங்கவைகளுங்கருதுசெய்யவிசானதுங்
காதலுறுமாவுடன்காணமறையோர்திதிக்கட்டளைக்காகவமைதல் [ன்
தோணுமேயிதுவெலாந்தோஷமேயிலையெனத்தொகுத்திடுந்தருமநூல்தா
ரெல்புவியில்கனரோகந்தோன்றிடுங்காலமுந்தொல்லரசர்கடுங்காவலைப்
பூணவேதவறினும்விட்டிடினுமதற்காகப்பொருந்திடாதோடமென்பார்
போதநூற்படிக்கதைபப்புறமெடுக்கலாம்நன்மையாகுமேதான்
ஆணவம்நீக்கியேபரமனைத்துதிசெயவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௩௦

மரியாதையில்லாவிடம்நீக்க.

எழிலானமரியாதையிசைசுத்தநேசமுமிகுத்தநன்கவியோர்களும்
எப்போதுமோடுநீரின்சுவைநதிகளுமேற்குமவர்க்கீதாதையும்
இழிவானரோகத்தையெடுத்திடும்வைத்தியனியம்புநற்காலமதனை
இன்னதாமென்றுமேயிசைக்கின்றசோதிடனியல்பானதருமநீதி [னும்
யொழிவானவிடமதனிலொருநாழிகிற்கொணு தொழிந்திட்டவேலையெனி
உற்றபெரியோர்பரமனடியாரைப்போற்றிடவுவரிசூழ்புவியின்மீதில்
அழிவிலாச்சிவனடிமைபஅன்போடுதுதிசெயவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவைபனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௩௧

அறியாமை

விரிவுலகில்தன்மங்கைவெகுவடிவமென்னினும்விரும்புவன்வேறொருவனா
விழைசகன்வெறுவித்தைகற்றுலுமவனைப்பேவென்றுடலார்வியன்பூமியில்
பெரிதுமருமைமிகைகொல்லையிலிருக்கினும்பெரிதென்னவதனைநாடார்
பெறுபாலரிழிவானகாரியஞ்செய்யினும்பேசிடார்பெருமையென்பார்[ஞோர்
தெரியவுரைசெய் பெரியர்வார்த்தைதைபைத்தீதென்பர்தெளிந்திடாமூடரா
தேசத்திலிருக்கின்றபெரியோரைநிந்தித்துநீரகுதானடைகுவார்
அரிபணியுமப்பனை அனுதினம்போற்றிடஅறிந்துவாழவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௩௨

மூடர்கள்தோட்டதைவிடாரென்பது.

எப்போதுமிசைபெற்றவிராவணன்காணவேயிலங்கையிற்றீயிட்டதும்
எறிகடலின்மீதுமலைகற்றெப்பமானதுமிழைத்ததிக்காணைகொம்பு
கொப்பாகநழுவினதுங்குரங்குவந்துற்றதுங்கூறுசஞ்சீவிமுதலாக்
குணமாக்கிடைத்ததுங்கூடுவிட்டிறந்தபின்குரங்கவைகளுண்டாதலும்
பப்பாகமுதனுளிற்பகைவனுலிலைத்ததும்பார்த்துமேயிராவணன்றன்
பார்மீதிலேசனடைசெய்தேயிறந்தனன்பார்புவியிலிதையறிகுவாய்
அப்பாருளோர்காணகுடைசிவிகையீந்திடுமெய்யனையறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே, ௩௩

சந்திரன்பெருமை.

சசிதனக்குரியதாம்பாலுசாகரமதிற்சசியுடன்பிறந்தோர்களோ
சகலருந்துதிக்கின்றயிலக்குமிபிநதிராணிசாற்றிடில்கௌஸ்துவந்தான்
ரசிதவுடலோனென்றுமரன்சிரமிருந்திலவனருவிபோற்றண்மையாமரு
ணம்புவியிலேசராசராதிகட்கெலாமானந்தமயமாயினோன்
விசிதமுட்டாமரைவெண்டிங்களைக்கண்டுவெள்கியேகுவிந்திலவது [ரே
வெண்பிறையின்றேடமெனவிளம்புதற்கென்ஞாபம்விரிவாசசெய்வையான்
அசிதனெனுமென்றனையருளிறைற்காத்திமெய்ப்பனையறிந்துமகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௯௪

சேரிடமறிந்துசேர்தல்.

பார்மீதிலுதித்திடும்பலவகைப்பறவையும்பகருவனமதைச்சேருமே [ச்
பணிமெத்ததரளநகையொளவனப்பெண்களும்பார்த்தடைவர்புருடர்தன்னை
சீர்மேவுநதிகளும்செழுங்கடல்தனிற்புகுஞ்செப்பிடும்பமரங்களோ
செவ்வையாய்மலர்களின்தேனினைநாடிடுஞ்செழும்புனற்பள்ளமேகும்
கார்மேகமென்னவீமனிதனைச்சேருமேகாசினிபினறகீர்த்திதான்
நயருணசமர்த்தியசத்தியதிடசித்தனைநாடியேநிற்பளெசுவாமி
ஆர்பரவுசிரமுள்ளவப்பனைத்துதிசெய்ய அறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே, ( )

காரியசித்தியாற்பகைவருதல்.

பேருலகில்நாரிக்குப்பிள்ளைகைக்கொத்தபின்பெறுபுருஷன்பகைவனுவான்
பெருவித்தைதந்தபின்றேசிகன்பகைவனும்பேசுநோய்தீர்ந்திட்டபின் [ன்
சீருலகில்வைத்தியன்பகைவனுய்ச்சேர்ந்திடுவென்செய்தாரங்கைக்கொதசபி
சிறுமைபடப்பெற்றேவளர்த்ததாய்பகைவளாஞ்செப்பினுமுலகிலென்பார்
வாருலவுமாபுதான்தளர்ந்தன்பதானபின்வருநாரிபதிவிரதையாம்
வளமானகாரியமொன்றையுமுடிக்கலான்வருபுவியில்சாதுவென்பார்
ஆருலவுமதிபுனையுமண்ணலைத்துதிசெயவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.

சதாசூன்யமுள்ளவை.

கருத்திலாமூடருக்கானதையுரைக்கினுங்கருதிடாருளஞ்சூனியம்
கருதுசிமந்திரம்விளக்கொழிந்திருந்திடினுங்காணவதுகிரகசூன்யம்
பெருத்திடுந்தரித்திரமுற்றபேர்தனக்கெலாம்பேசிடும்பொருள்சூனியம்
பேசிடும்பெரும்பாலரில்லாதமனையதேபெருமனைச்சூனியமென்பார்
உரித்தானதெய்வநற்பூசையில்லாதவூருண்டிடுதேலுயர்சூனியம்
வோர்வாவியாறிலாவூருதான்சூனியமுதவிலான்வாழ்வுசூனியம்
அர்த்திடுவர்தீவினைப்பிணியைநீயப்பனேஅவனிமீதறிந்துகொள்வே
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௯௬

நித்தியயாகம்.

பிரதிதினமம்மியிற்பலபண்டமரைப்பதாற்பேசுநீரனலிலேவதாற்
பெருகிமிம்பலகறிகளானவையறுப்பதாற்பிசகிவாதவிப்பதாலும்
அரியபுவிமீதினிலழகிலாமலசலமகற்றலால்வழிபோவதால்
அறியாமையுமிழ்தலாலாகின்றபாவங்களடையாமல்கழிந்துவிடவே
தெரிதிதினம்மறையோதலௌபாசனஞ்செயல்தேரசீபலியிடுதலும்
தேவதாபூசையோடதிதியாராதனந்தெரிந்தமட்டவரவர்க்குங்
கருதிசெய்திடிலுனைக்கண்ணுதல்காத்திடுவர்கைலையான்றனைக்கருதியே
அகத்தினிலடையகலாமல்நிறுத்திவைபனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. டஅ

தேவலகன்.

உவரிசூழ்புவிமீதிலுள்ளவர்திசைவருமுனை நூவைநாளிரசன்றன்
உறுதிகொள்பஞ்சராத்ரீகவைணவருமாகமுற்றால்லிவர்மூவரும்
கவுரியோர்பாதிபனகாளிங்கநிர்த்தனன்கருதிவாழ்கோயில்பூஜை
காசினியில்செயற்குரியாகாசினுக்குலோபியாய்நநியேயேவெருவரை
விவரமறியாமலேவைத்திடன்வேதவிதிவிலகியிந்தேவலகரு
வேண்டிவருகாரியாகாரியங்களநககவளவிலங்கிவருவதாமே
அவரினமறிந்துசெய்பாலபகன்னரிமலபாத்மமொக்ஷகன்னீயே
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவைபனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. டக

இதுமது

வையகத்தனிப்பூஜையெழுப்பிமீவிக்கிரகம்வநசாளிக்கிராமயோடு
வாழ்வெகுவிக்ரைமுதல்வரர்விக்ரைமுகளும்பாங்கிலேந்தானபண்டம்
மெய்யுடனிதைசகிரயம்அசான்செய்திடின்மேபுதேவலகனெனவபார்
மேதினியிலொருகருமகாரியந்தனக்காகாமெய்யுடன்விலக்கவேண்டும்
பொய்யன்றிவிலக்கையப்போதியென்றவர்க்குமபுகவாதிருக்குமவனும்
புவிமீதிலேமலப்பாம்பாய்ப்பிறப்பனென்றுரைக்குமபுனிதநூல்கள்
ளாய்வெறுமகரப்பொருளிறன்றன்னையேஅறிந்துகொள்வனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரததுறைப்பதிநாதனே. சய

ஒருதுணைத்திறவனேகந்தூர்க்குணம்நீங்கல்.

நாடின்றிக்காடுறையுமன்முகம்வசித்திருநற்சோலைவளமுள்ளதாய்
நல்லகாய்கனியின்றிநாடிடப்பயங்கரநனிமிகத்தருதாழைதான்
காடண்டிவாழ்கினும்கருதுமலர்கந்தமாங்காணுமனிதர்க்குநேசம்
கண்டுகொள்கரும்பழுகனருசிவாய்க்குதயுங்கருதுசர்க்கரைக்கானதாம்
தாடண்டுபூவதில்தரித்தேமுளைத்திடிறாணியிலொருவர்தீண்டார்
தாளமாயதனையோசிந்தணியில்தங்கிடுமிசையுணக்கு
ஆடெண்டுதில்லைவனத்தேசத்திருந்தவனை அறிந்துகொள்வனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவை அனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. சக

அவசியம்எண்ணெயிடுகோட்கள்.

செய்யினும்புவிமீதிலெண்ணெதேய்த்திடுவதற்கெழிலிலாநாளாகினுஞ்
செய்வதற்குரிதாகுஞ்செய்மணமுதற்றினஞ்சேர்ந்துவருதீபாவளி
தையெனுமதிக்குமுன்வருபோகிபண்டிகைதங்குகுருதகந்தீரினுந்
தப்பாமன்வராத்திரிபண்டிகைதன்னிலுந்தான்வெள்ளியகலின்மேலும்
மையேறுமாதர்விழிமங்கைபேயுகமாதிபண்டிகைபகர்நாளெலாம்
மணதொவ்வாத்திவாரமணக்கிலேசமாயினும்மாபுவியில்நீக்கொணுது
அப்பனேயித்தலத்தைந்துமொன்ருனவினை அறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. சஉ

உடற்குற்றம்.

தொடருவினைபாலுடேறேன்றிம்புவிமீதுதுயர்தருமதின்குற்றமோ
தூயபசிதாகமொடுபயம்வெகுளியுவகையுந்தொடருநன்விருப்புமெல்லாம்
படருநன்னினைவுநோய்மரணமதிசயமோபொரிலுறுறக்கமென்பார்
பாழ்பிறவிமதமின்பம்வியர்த்தலேபரவுடன்பாரதுவமாதியான
விடருதொகைபதினெட்டுமிச்சைபடிசெய்பவரியவர்களைவிட்டொதிக்கி
இபல்மனதைத்தன்வசஞ்செய்துமோழ்பவரீசனுககடிமையாவார
அடருவினையததனையுமகற்றியேயாண்டிடுமெய்யனைபவனிமீதில
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுததிவைபனுதினமரததுறைப்பதிநாதனே சங

க்ஷவரவிதி.

செப்பிலாமானிடர்க்காகாதநாளெனினுஞ்செய்க்ஷவரவிதிப்ரகடிபம்
செவ்வையாயறியதைதீக்ஷைபின்காலமுஞ்செய்புரியீமவிதிபி
லொப்பிலாப்புண்ணியத்தலததுற்றநாளினுமோதுகலியாணமதிலும்
மூடம்புற்றரோகமதுதீர்ந்தநாளதனினுமுபர்விலங்கரசர்காவல்
தப்பெலாமொழிபவிநொளினுமாசௌசந்தானதுநீங்குநாளிந
தரணியில்மாந்தாக்குநாளபாாகொணுதென்றுநவிலுவேதடிாகமந்தான்
அப்புலாங்கூடீதின்மூலர்வநதடிதொழுமண்ணலைபரிநதுகொள்ளே
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவைபனுதினமரததுறைப்பதிநாதனே. சச

பிதிரார்சிதஸ்தலம்விடுங்காரணம்

ஏர்கொண்டவுலகுதனிலெவ்விடததாயினுமெழில்சுகங்காணலுற்றால்
எப்போதுமதைவிடாதிருப்பதேவெகுநலமினிபபிறாவாழ்ந்தவிடமே [மபா
சேர்கொண்டதெனவெணுததில்வாழ்தனித்துவிடுமோர்ததிபிதுவெகுநன்மை
சேரிதற்குவமையேகருதிமுன்னோர்களாலமைததிட்டகூபமெனினும்
பார்கொண்டநீரதிலுயராயிருந்திடிற்பகர்விடாய்தணிக்குமோசொல்
பார்த்துநீசெய்திவைபழஞ்சோறுமீந்தவிடம்பகருவார்காணியென்றே
பார்கொண்டவப்பனைபனுதினம்போற்றிட அறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. சரு

ஒருவர்போல் மற்றொருவரிருக்கினுஞ் சமனுகார்.

புவியதனிலுள்ளவுழைவகைகளையுதிர்த்திடும்பொருந்திடுஞ்சிங்கதந்தம்
புகழானவாள்முள்ளுபோனகமுற்றிடும்போய்வாழும்பிலமரசனேர்
திவியிராவென்னினுந்தீயசுரஞ்சென்றிடுந்தேருநாய்சிங்கமாமோ
தேசத்திலுள்ளவொருபெரியோர்கள்மகிமைதனைதெளிவிலாதவரறிவரோ
சிவிகையொடுசின்னமுஞ்சீர்காழிசம்பந்தன்சிறப்புடன்பெற்றதறிவாய்
செகமெலாந்துதிசெயுந்திருவரத்துறைதலந்தெரிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அவியேறுவாஹனன்னனுதினம்வணங்கிடுமப்பனையறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ()

திலோதகவிதி

தன்பிதாவிறந்திடிற்றகனஞ்செய்தப்புறந்தான்செய்கநக்கினந்தர்
னத்தினஞ்சிலைநட்டுதன்கரத்தெள்ளுநீர்தானீதல்மூன்றுதரமாம்
பின்புதினமானதற்கொன்றென்றுஜாஸ்தியாம்பெருநூசுநீரானதோர்
பிரதிதினமூன்றதாம்பேசுமிருத்தியோதக பிசகாமல்மும்மூன்றதாம்
வன்பிண்டமொன்றென்றுநாளினுக்காகுமேவாழுநவசிரார்த்ததிதியோ
வருநாளிலொன்றைவிட்டுற்றநாளுதவுதல்வாழ்மரபின்வருஞானியோர்
அன்புகொண்டிப்படிஅனுசரித்திடவேணுமவரவர்க்குற்றபோது
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே சஎ

இதுவுமது.

இப்புவியினிருபத்திரைதாமரசருக்கியல்வணிகர்க்கொன்றதிகமாம்
இனியதாமந்தணர்க்கெழுபத்தினைந்ததாமேற்றமாஞ்சூத்திரற்கோ
தப்பில்லைதொண்ணூறுதானெள்ளுநீரதாந்தானடையுஞ்சூதகந்தான்
றருபத்துபனிரெண்டுதருபக்கநான்கதாந்தரணியில்மாசகாலஞ்
செப்பினே மதல்மரபுசேர்வரிசையாகவேசெய்யதிரிசாதியார்க்கும்
செய்கைபதினைந்துநாள்சென்றபின்சூத்திரன்செய்வதற்காகுமுறையே
அப்புதலைமதிசூடும்அரவினைப்பூண்டோனைஅறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே சஅ

முடர்க்கு அறிவின்மை.

பிறவிவிழிகுருடாகியுதித்தவர்களறிவரோபெரியமாணிக்கமகிமை
பேசுபெண்சுகமதனைப்பேடிதானறிவனோபெரும்புவியில்கன்னியோர்கள்
திறமதாகக்கலவியின்பத்தையறிவளோதேர்ந்துவருமன்னநடையை
தெரியாதகாகமதுகற்றேநடக்குமோதேறுநீமகப்பெறுதலை
பிறவாதவந்தியர்கள்பெற்றவர்போலறிவளோபெறுகுழந்தைரகசியத்தைப்
பேசுதற்கறியுமோபெரிதானதரித்திரம்பெற்றபேர்சுகமறிவரோ
ஆறிவுள்ளஞானியையசடர்தானறிவரோவவிசாரிகற்பறிவளோ
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(சகூ

வியாகுலம்பெரிதேன்பது.

வாரிசூழ்புவிமீதுமனைவியரிரண்டுண்டுவெழுங்குவார்விஷ்ணுவுக்கு
வாரணியுமிலக்குமிவதிந்திடாளோரிடமசைவிலாதிருப்பள்பூமி [னே
யோருமகனிரண்டென்பரோர்ஞானியாமொருவனுபர்சடலமிலையொருவ
யுயரமளிசேடனுமிறைகடல்வீடதாமூருவான்பருந்தேறியே
பாரிலிதையறிந்தவவன்றன்மனம்புண்ணாகப்பார்க்கமரமாகிவிட்டான்
பார்க்ின்றபேர்களுங்காணலாஞ்செகந்நாதபழமையாந்தலமதனிலே
யாரெனினுந்தீயவினைஅகற்றிடுமையனையறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.௫0

தோஷமில்லார்களில்லையேன்பது.

அயிராவதத்காட்டினண்டம்வந்துற்றதுமம்புலிக்கானகுறையும்
ஆதிநாராயணனுமயனுப்போனதுமப்புநீருவரானதுந்
தையெனுந்தாசிபால்வதிட்டன்வந்துற்றதுந்தரணியில்மச்சகந்தி
தன்னிடம்வியாசன்வந்துற்றதுந்தழலனைத்துண்டதுந்தரணிமீதே
பையரவமணிசம்புபார்வையோடாடினதும்பகருபாண்டவரைவரும்
பார்மீதிலைவருக்குற்பத்தியானதும்பார்த்திடிற்தோஷமிலையா
லையெனும்புவிமீதிலாருளாரன்புடனறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.௫க

மணப்பெண்ணிலக்கணம்.

தாய்தந்தையற்றபெண்துணைவரில்லாதவள்தக்கதுணைபெற்றிழந்தாள்
தருசுத்தம்புகழ்யோக்யஞ்செல்வமில்லாதவள்தருநல்லகுடியில்பிறவாள்
தோய்பிணித்தந்தைதாயுற்றுளார்க்குதித்தவளுயர்பரமனுமமில்லாள்
தொடர்ச்சியாயபமிருத்யுவாதையாலெரழிந்தவனுரியபெயர்தாறுற்றவள்
பேய்நாமமிட்டவள்பெருசமயதேசிகன்பெற்றிட்டபெண்ணனவள்
பேசாதஊமையொடுகூன்குருடுகுறைவுடல்பெருதேகம்வடிவுடையளே
யாயிழைக்குற்றமென்றம்புவியிலறைகுவாராணமிருகண்டுவுரையே
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.௫௨

இதுவுமது.

எப்போதும்பிறர்மனையிலிச்சையாய்ச்செல்பவளொழில்கணிகைவிழிபூணுவா
ஏமாறமிரட்டுபவளேரேறாமினருரைபெப்போதுமனத்துன்னுவாள் [ள்
செப்பாமல்வீதிவாய்சேர்ந்தேயிருப்பவள்சிறப்பாகவாடைபணிகள்
செவ்வையாயலங்காரிஞ்செய்தெங்குமலைபவள்செல்புசிப்பதிகமுண்பாள்
கற்பாவைபோலுடல்மறந்தேயுறங்கிவெள்கணவனுக்கதிகவயதும்
கருதிடாரேககோத்திரத்துற்றவள்கடைச்சாதியுயர்சாதியோர்
அச்சாலுமிலக்கணமியம்புவோமன்புடனறிந்துகொள்ளவனிமீதி
லகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.௫௩

இதுவுமது.

குள்ளமாயிருப்பவள்பெரிதானதேகமுள்ளள்கூறிமுன்மெலிந்ததேகங்
கூசிமேம்படிக்குள்ளகுறில்வடிவுகருமைபாள்கொண்டதோர்சுவர்ணமேனி
உள்ளுநற்றேமலுடம்பெலாமுற்றவளுயர்பசிளைபூத்தவொளியாள்
உதிரிடும்நாணத்தைதஒழித்தேயிருப்பவளோயாதபுணர்ச்சியுடையாள்
விள்ளுமோரதிசயங்காணுமல்பலகாலும்வீணதாய்நகைசெய்பவள்
விளங்குமெல்லியகுரலில்ட்டேயிருப்பவள்வீண்வார்த்தையாடித்திரிவாள்
அள்ளல்மரைமலரணியுமகிலாண்டமூர்த்திபையறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ருச

இதுவுமது.

தந்தைதாய்கட்டளைமீறியேநடப்பவள்தன்கோபமேலிட்டவள்
தக்கமொழியன்றியேவீண்வாதுபேசுவாள்தப்பின்றிச்சண்டையிடுவாள்
விந்தையுளதோர்கூத்தும்வாடிக்கைவிரும்புவாள்விழைவுளாள்விரகமதிகம்
வேதாகமஞ்சொலும்விபுதரைவீணென்பள்விதிமுறைமுனிவோர்குழா
நிந்தையாயிகழ்பவள்நெடியபிறவுயிர்த்துயர்நேர்படிலிரங்காதவள்
நிலையுற்றகடினமொழிநீண்மரபொழுக்கமுநினைவின்றிப்போருமையாள்
அந்தமுளதெனினுமதுவாகாதெனச்சொல்வரறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ()

இதுவுமது

கற்புதனமென்பதைகாக்கவறியாதவள்கருதுபஞ்சேந்திரவழியாய்
கருத்துதான்செல்லாமற்றடுத்துநிறுத்திடவறியாதவள் ... பேரை
சொற்பமாய்ச்சியென்னக்கியலயா . தாதெய்வமெனல்சொல்வயதுபத்ததிக
சொல்லுதற்கானவளார்க்கவ நம்சோபிபாள்சொல்லினுமச்சமில்லாள் [யாய்
நற்புவியில்மனிதருக்கினிபருணமில் மாறுநவிலசனிபோல்வார்த்தையும்
நல்லதாய்தந்தையர்களைற்பாகிசெப்முனநாடியேபகண வமனடைவாள்
அற்புதமெழிலுளாளாகினும்விட்டுவிடவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ருசு

இதுவுமது

கழிவிறுக்குவயைநமக்கீடேதுமில்லையெனல்வனப்பில்வீறுப்புசொல்வாள்
வருகாணமச்சமடம்பயிர்ப்பென்னுமிவைகளைவகையுடன்மனதிற்கொள்ளா
மிடியர்பெண்கெருடபார்வையுற்றிட்டவளியல்பிலாள்விலங்குவிழியாள்[ள்
மேற்பூனைநேத்திரம்பெற்றவள்பார்ஸவதான்பலகாலுஞ்சுழலுமின்னுள் [ள்
கடிவேணிசெம்பட்டையுற்றவள் சுருட்டைமயிர்கருதுபால்கறைக்குழலினு
காரானவளகமதுபறட்டையாயுற்றவள்காணுமயிர்கடைகுழன்றுள்
அடிவணங்கியீயினுமாகாதெனச்சொல்வரறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ()

இதுவுமது.

கருதரியவிழிசெருகல்கண்மூக்குநெடியவள்காணவேபெருங்குரலினள்
கழறுசிறுகாதுளாளமையும்நீள்பல்லுளாள்கணவன்மேல்விழைவற்றவள்
மருவுமறுமுகமினர்சுணங்கிலாமுலையினள்மாணுகற்போல்வயிற்றினள்
மகிழ்சாயவிலக்கணம்விதிப்படிக்கமைவிலாள்மைசுணங்காகவுடையாள்
விரலுரியகுறியோடுகலைபூமிபடிவிலாள்விழைவுமாங்கைநகமுமே
விகிதமுடனேசேப்புவிளங்காதிருப்பவள்விழைகரமென்மையற்றாள்
அரிவரியவதுவையரையாருமேகொள்ளார்களறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ()

அமுதநிலை.

அம்புவியிலாடவற்கமுதநிலையிருப்பிடமமவாசிபாட்டியமுதலாய்
ஆனதொருவலதுகால்பெருவிரலிருந்துபின்னுந்துதிகைகணுக்காலதாம்
நம்புதிதிதிருதிகைநயமுழங்காலதாம்நாடுதொடைதான்சதுர்த்திபாம்
நலமானவல்குலில்பஞ்சமிக்கமைந்திடும்நாபிதான்சஷ்டிதங்கும்
வம்பிலாச்சத்தமிவழங்குமார்மத்தியில்வளர்ந்திடுங்குசமஷ்டமி
வார்கொண்டபுஜநவமிவளர்தசமிகண்டமாம்வாழ்க்குமேகாதசியினில்
அம்பிகேள்களனமாம்துவாதசிக்கதரமுமாகும்விழிதிரயோதசி
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ()

இதுவுமது

வளர்சதுர்த்தசிநெற்றிவாழ்தலைப்பூரணைவழங்கிடுமெனமொழிவர்
வாழமிர்ததானதிதிநெறிதிர்விஷத்தானமாம்வருகிருஷ்ணபக்கபிரதமை
இளர்தலையின்நெற்றிவிழியாகுமதரமாங்கேள்களனபுஜமுமாகும்
மகடுவன்றிகுசமதில்லப்புறமாமத்திமேகட்டிடுநாபிகுயம்
களிர்தொடைக்கப்புங்கணமுழந்தாளதாம்கண்டுகொள்தனுக்கால்விரல்
காசினியிலெல்லாருங்காணலாமமுதநிலைகாரிகைபூத்தநாட்கொண்
டளிமலரளிக்கின்றஅங்கனாக்கவ்வாறுமமைநதுவருமென்பாசிலபே
ரகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(௬௰)

சிற்பம் 32 கதும்பேயா.

சீரானவிச்சுவதருமமொடுவிச்வேசஞ்சிறந்தநல்விசுவசாரஞ்
சேருநல்விருத்தந்திராவிடநளமயஞ்செப்பனுமனுால்பானுவா
மேரானசிருஷ்டமொடுகற்பமாரியத்துடனியலானமானசாரம்
இசைகின்றவஸ்துவித்யாபதிபாராசரியெழில்கீடகம்சயிந்தம்
பேரானவஸ்துவேபோதவிஸ்தாரம்புகழிந்திரவச்சிரசவுமம்
புனிதமுளவிசுவமாம்காசிபம்மகதந்திரம்புகழ்ச்சித்திரவிசாலமென்பார்
ஆரானகங்கையணியய்யனைப்போற்றிடினகத்திலுளபூர்த்திசெய்வ
ரகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே (௬௧)

இதுவுமது

இப்புவியில்காபிலாகாலயூக்தொடுநாமசங்கீதைசாத்திக
மிசைவிசுவபோதமொடுஆதிசாரத்துடன்வெகுசுருதிமானபேதஞ்
செப்புமுப்பத்தினிரண்டதாஞ்சிற்பநூல்சேர்தொழிற்குபயோகமோ
செங்கலிலாடுகல்மரஞ்சோசுதையண்லோஹஞ்சிறப்பானதந்தமெழுகு [ான்
ஒப்புமில்லவயோர்வண்ணம்கண்டசர்க்கரையோடுதொழிற்குறுப்பீரைந்தத
தொல்லைமறைநூற்படியொன்றேனுமுணர்ந்தவனுலகத்தில் சிற்பியாவான்
அப்புவருமிப்புவியிலழகுமுத்துளசிவிக்கஅன்பர்க்களித்தவரனே
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுததிலவயனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௬௨

கலியுகவியல்பு.

அமவாசிவிரதத்தையழித்திடுவருலகத்திலாகித்தியகருமம்விடுவார்
அந்தணற்குரியயவுபாசனம்விட்டிடுவர்அரிதாகுநன்மாரிதான்
அமைகெந்தவாசமலரணிவதைவிட்டிடுவர்அம்புளிக்கொட்டையணிவார்
யாதேனுமீவதற்கறியாரறம்விடுவராகாதவழியிலர்வார்
சமமற்றசாத்தானீசாதிவைணவனென்பன்சங்கமனையனென்பர்ன்
சர்வபூவேதியர்கள்சதுர்மறைகளோதிடார்சமயிலார்சத்திக்கனே
அமைமதமூன்றேறுமானைதோலணிந்தவனையறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகததினிடையகலாமல்நிறுததிவையனுதினமரததுறைப்பதிநாதனே. ௬௩

இதுவுமது.

புருடர்தானுபகாரம்பூமியில்விட்டிடுவர்புரிவரபகாரபுகழை
புனிதமாயீவோர்க்குப்போஜனம்கஷ்டமாம்பொருளுளான்னருளிலானும்
கருடமாரணவிஞ்சைகருததினிவிச்சிப்பர்கற்பரேகட்சிவாதம் [யை
கழறுமெய்வார்தலைதயைககனவிலுங்காணார்கள்கற்றிடுவர்பொய்வார்த்தை
புருஷருககுளவிதவைதபுந்தியிலெண்ணார்கள்புரியார்கள்திலதர்ப்பணம
பொருள்கணிகைமாதரொருபுருஷனேடிருந்திடுவள்புகழ்மனைவிபலரையடைவாள்
அருட்கவியினுள்பெருமையாராலுரைப்பதுவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுததிலவயனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௬௪

இதுவுமது

காமாதிகலவியிற்கருத்தைச்செலுததிடுவர்காக்கும்நன்முறையையர்ரர்
கருதரியஜாதிமுறைவிதிதனைவிலக்குவார்கடையர்கல்விகாண்பார்
நாமாதிதேவதலம்நம்பியேகும்பிடார்நன்மறைக்கீதம்நாடார்
நாடறியமரியாதையதனைவிட்டிடுவர்கணற்குணமதனைநாடார்
சீஷாதிகாரியாயிருக்கவேயிச்சிப்பர்செப்புவார்கோளினுண்ரகள்
செல்வேதசாஸ்திரஞ்சிறிதேனும்வேண்டார்செப்பிடுவர்துர்வார்த்தையே
ஆமாத்துக்குடல்பாதிஅய்யனைத்துதிதினமுமறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகததினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௬௫

இதுவுமது,

சத்திபூசைகள்பூவில்சகலருஞ்செய்திடுவோர்சாத்துவாராலயத்தை
சத்தியராமாயணஞ்சற்றேனுமணுகிடார்சக்கிலிப்பாட்டையறைவார்
பெத்ததாய்குருவண்ணன்பிதுர்முதற்றம்பிகள்பேச்சிலாப்பகைவராவார்
பெருதாரம்வைப்பரட்டிபேசுமவள்சுத்தமும்பெருகுகுலதெய்வமென்பார்
ருத்ததாய்தந்தைதிதிகொடுப்பதற்கிசையார்களுரியவைப்பாட்டிதாய்க்
குலகமெச்சிடவுணவளிப்பார்கள்பின்னுமேயுயர்வரிசைதானமிடுவார்
அத்திதன்சர்மமணிஅய்யனையனுதினமறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே கசு

முப்புவகை.

உலகத்தில்முப்புவெனவுரைத்தார்களுயர்முனிவருளவுதானறியாமலே
உவரிகடல்சூழ்புவியிலுள்ளமானிடர்களிலுணர்வென்பதேதுமில்லார்
கலகமிதிலில்லைநாங்காணலாங்கனகத்தைக்கனசுலபமென்றெண்ணியே
கருதுவாருஷாரங்கல்லதின்கீழதாங்காணுமதிரவியென்பரே
விலகவிதியில்லைகடல்பாறையுப்பாமென்பர்விரும்பியேயலைவர்பின்னும்
விண்ணினிடிமேகசூல்விளையுப்புவென்றிடுவோர்வேறுவழியில்லையென்பார்
அலகையொடுபோரிடம்படைகொண்டவய்யனையறிந்துகொள்ளவனிதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. கள

இதுவுமது,

காணார்களப்பையுங்கருதார்களுப்பையுங்கண்டிடார்சுத்தகங்கை
காசினியிலாமூலபுளிதனைக்கற்றிடார்கற்கார்களாதியநதம்
சேணுடுபுகழ்முனிவர்செப்பினசூத்திரஞ்சிறிதேனுமிகவறிகிலார்
செய்ததொருநூல்பயன்சேர்குருவினைலறியார்செவ்வையாய்க்கற்றதென்றே
காணுதயலைகாடுகடல்வழிச்செடிகளுங்கடையினன்சரக்கையெல்லாங்
கடன்வாங்கிசெலவிட்டுகையிலைத்தோய்வரேகருததேதுமில்லார்களே
ஆணவத்தையுமகற்றிநீபோற்றிடவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.

இதுவுமது.

அமரியாம்பேரென்பர்அப்புறநீரென்பரானஜெயநீரென்பரோ
அல்லரமல்சாகரநீருவர்நீரெனும்பெயர்சுத்தகங்கையென்பார்
குமரியின்விந்தென்பர்நாதமென்றறைகுவார்குறித்தமுகில்சூலென்பரே
கூசாமலாகாசநீரெனச்சொல்லுவார்குடிதண்ணீருமினியென்பார்
இயிரிகெடவானதைகுருவாலறிந்துமேதேர்சித்தனூலினாலும்
நிரையைவிட்டொருவன்றேகத்தில்நின்றுவருஞ்சிறுநீரெனத்தெரிகுவா
நிராடிதொழுதுவருமய்யனைப்போற்றிடவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. கஅ

இதுவுமது.

பார்த்திடும்ரோமரிஷிகும்பமுனிபூரணம்பகர்ஞானவெட்டியெல்லாம்
பார்த்தாலுமேயிந்தபக்குவமில்லாமல்பகர்ந்திடார்வேறொன்றுமே
ஏர்த்திடும்நூலின்வழியேதுமறியாதவர்யேதோதினுங்கேட்பரோ
இசைந்திட்டவப்பினுலுண்டாகும்வாதமுறையெடுத்தாடிக்காணவென்றால்
கார்த்திட்டநூற்பயன்கருத்தாலறிந்துமேகைமுறையுஞ்செய்துகாண்பாய்
காசினியிலின்னமும்வெளியாயுமைப்பரோகருத்தினலறியவேணும்
ஆர்த்திடுந்தண்டையணிகாளியேசாடிடுமையனையறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௭௦

இதுவுமது.

பிண்டமுப்பப்புறம்பிரமாண்டமுப்பதாம்பேர்சிங்கிவழலையுபயாம்
பேரண்டமுப்புசெயநீருமுப்பதாம்பேர்பாறையுப்பதாகும்
கண்டிலர்தீயுப்புகாண்பழம்புளியுப்புகருதுவூஷரவுப்புமே
கல்லுப்புமுதலானகாரணப்பெயரெலாங்கருதுமுடல்மலமுப்பதாம்
கண்டிதைக்கைக்கொளும்வியாயமுஞ்செய்கையும்கருத்துறவறியவேணும்
காணிடில்வாசிவசம்நன்மனஸ்தம்பமும்கர்த்தனலறியவேணும்
அண்டமதிகங்கையணியம்பலத்தாண்டவனையறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௭௧

இதுவுமது.

தேவையெனில்கேட்டிடுதெரிவைநீயுப்பையுந்தேகத்தினின்றெடுக்க
தெரிந்துகொள்வாசிவசந்தேருமனஸ்தம்பமும்ஸ்திரவசப்பட்டபின்பு
கோவதின்பாலுடன்பாசிபயறன்னமுங்கொண்டுண்ணுதிங்கள்மூன்று
குறித்திடுங்காலத்தில்கூறுமதிநாள்தள்ளிகுடித்திடுவைசிறுநீரைதான்
பாவமதுசொல்லொணுப்பகர்கின்றநீரதில்பாராநியந்தம்விட்டு
பாருநடுநீரதில்பலமேயிரண்டுதான்பாரிலிருவேளையுண்பாய்
ஆவதுபாரீசனையனுதினம்போற்றிடவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ()

இதுவுமது

சொன்னதொருநூலின்வழிசொல்சவமிதுவாகுஞ்சொல்லிடயினுப்பென்
சுற்றுமதிலக்கினிசுவாலைதானுள்ளதுசூழ்ந்திடுந்தவத்தக்கினி [பதோ
அன்னதிலுமேலதிகமாம்வாசியோகமேயானபின்னவன்மலந்தா
னதிலாகுமுப்புமேலாமூலபுளியுப்புவறிந்துகொள்ளங்கியுப்பாம்
முன்னமுறையப்புப்புஆனதீயென்றதுமாக்கையால்முடிந்ததன்றோ
மூளரிவளர்பிரமவிலகாணுதமூடர்தான்மூப்புதனையறிவார்களோ
அன்னையெனுமம்பிகைக்கிடப்பாகமீந்திடுமையனைஅறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ௭௩

இதுவுமது.

இன்பமுடன்குடியென்றியம்பிட்டநீரதியாக்கைகான்சுத்தியாதும்
யேதெனிற்கள்ளிதன்சுடுசாம்பலுப்பினுவ்னியநீரதின்பாலுதான்
அம்புவியிலப்படியாக்கையாமண்டலமாயிடிற்சுத்தகங்கை
ஆய்வதிலுப்புவரும்நிவைரியப்போதுவாருமலமூலப்புளி
பம்பைநஇசூழ்புவியிற்பகருபலநீரையும்பாண்டத்திலொன்றதாக்கி
பையவேகரைத்திட்டுபோனுவில்வைத்திடில்படர்ந்திடுமுப்புமுப்பாம்
நண்பனுக்கன்புராயடைந்தவர்க்காத்திடுமையீனயறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே,(74

பூசைகாலமறிய,

காலமதுவாறுதானுலாகுமப்புறங்கருதுரெண்டேகமென்பார்
காசினியில்வாரமதுபக்ஷநாட்பூசையாம்பகர்திங்களாண்டுபூசை
கோலமுடனித்தியநைமித்தியமென்றுறுங்குறைவிலாவுபசாரமே
கூறுபதினாறுபின்ஷோடசதீபமாங்குறைவில்லாதெளபாசனம்
மாலையிடைத்தலும்கீதமுதலவாத்தியம்மாநடனமுதலானதும்
மாசிலாத்தேவாரமோதலும்பலியிடுதன்மலைத்துடன்புஷ்பாஞ்சலி
ஆலமமர்கண்டனுக்கனுதினமுமானதாமதிற்குறையிலமுகிலலயா
மகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே (75

திருப்பக்ஷிபலன்,

கூறுவிற்பானுகூடுநாளநாழிகைகுறுகினும்பிரதோஷகாலங்
கூடுமுற்றேதியானநாளாணதேகுறித்ததிருப்பக்ஷியன்பாா
பூணுநாளுதய முன்புள்ளெழும்போதினில்போற்றிவிண்டோரையேதான
பூசைதானெவர்செய்தபோதிலும்புரிவரவர்புவிமீதுமாங்கவருடம்
பேணுபலன்நாளொானறிலுண்டென்றுரைக்குமேபெரிதான வாகமங்கள்
பேரிரவியுதித்தபின்செய்யினீதில்லையாம்பேசிடுமாகமந்தான்
மடைக்கலாம்செய்பிழையனைத்தையுமழித்தவனையாட்கொளனுவாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. ( )

பிரதோடகாலம

நண்ணுதிரயோதசிநாளதேபிரதோடம்நவிலிருபத்தாறுறின்மேல்
நல்லிரவின்மூன்றுகான்மூன்றுநாழிகையளவுநல்லபிரதோடமென்பார்
உண்ணலதுநீத்தீசராலயத்துட்புகுந்தேதத்திபிரதக்ஷணஞ்செய்
யோதுசிவநந்தியிருகொம்பினடுதிருஷ்டியாய்க்குறித்துசிவலிங்கம்நோக்கி
வெண்ணந்திகேசரன்பின்னின்றுவிழைவினன்மேவிநின்றுளமிறைஞ்சி
விமலசிவலிங்கத்தையரகராவெனச்சொல்லிவிழைந்துதெரிசித்தோர்க்
அண்ணலருளாற்செல்வமாயுளும்பெறுவயேனுதியானபரனே [தெலாம்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(77

அபிஷேகாந்தியநைவேத்யம்.

அண்ணலுக்கபிஷேகமானவுடனக்கினியகடுதனிலதிகரித்தே
அமருதிரிலோகமுணவாற்றலாவாரப்போஅமுதவகைநைவேத்தியம்
திண்ணமெனப்பூசையுபசாரவகைசெய்யினவர்தீர்க்காயுசைப்பெறுகுவார்
திறமிலாதவர்களுடைத்தேயசுடனூக்கமுந்திறல்வயதுந்தின்றுவிடுவார்
கண்ணினிதுகண்டபலனீதாகுமென்றுதான்கருதுதேயாகமங்கள்
கர்த்தன்முதல்மற்றுமுளவமரருக்கவ்வாறுகாசினியில்நீகருதுவா [தில்
யண்ணுதல்சேர்கண்ணுளானையனுதினநந்துதித்திடவறிந்துகொள்ளவனிமீ
லகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. 78

உபசாரவகை.

அர்க்கியம்பாத்தியமாசமன்னியத்துடனமருதற்காசனந்தான்
அழகானஸ்தானநீருடைவஸ்த்ரசந்தனமமைவதோருபவீதமும்
செருக்கல்பிறைசமனஞ்செப்பிமெகஷதைசேர்ந்தநற்றூபதீபம்
செய்யுநன்மலர்தூவல்நைவேதனம்பானியஞ்செய்யினடைக்காய்தோத்திர
வர்க்கமுடனிதனையுபசாரவகையாமென்பர்வையகத்தறிவுளோர்கள்
வழுவிலாதிதிலதிகம்ராஜோபசாரவகைவழுத்துமேயாகமங்கள்
அர்க்கல்செய்துர்க்கைவலிபப்பனைப்போற்றிடவறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே (79)

சிவார்ச்சனைப்பலம்,

எழிலேறுதேகமுமெண்போகவித்தையுமீகையுஞ்சன்மார்க்கமும்
ஈறிலாகீர்த்தியுமினிதானதாரமுமிணங்குநல்வீடுவயதும்
பொழிலேறுகழனியும்புத்திரசந்தானமும்பொறுமையுநசுகுணகுணமும்
பொன்னுதிதானியம்வாஹனநற்றூசுபோகாதவாளடிமையுஞ்
சுழியேறுகபிலையுஞ்சொல்விஜயசுளக்கமுஞ்சுயசத்திஅதிமகிழ்ச்சியுஞ்
சோர்விலாச்சந்தோஷஞ்சொல்லொழுக்கத்துடன்சூதுநோய்யில்லாமையும்
அழிவுதபுமையனையர்ச்சனைசெய்பலனனைத்தையுந்தருவதாகு
மகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே, ()

தீபாராதனைவகை

நாகதீபத்தொடுகெஜமசுவதீபமும்நல்லிடபநவிதீபமு
நாடுதற்கரிபுருஷமிருகதீபமாகுமாம்நல்வியாக்ரகுக்குடந்தான்
மோகமுடன்ரதீபம்நக்ஷத்திரதீபமாம்முடிவிலாமேருதீபம்
முதன்மையாங்கடதீபமுறைதட்டிலேந்ததாமுறைமையிதுபதினாறுதான்
தாகமாமேருவுடன்கைலைவில்வார்த்திதான்றக்கதொருபஞ்சஹார்த்தி
தப்பாதுகொடைவிசிறிசாமரந்தர்ப்பணந்தடையின்றிதூபதீப
ஆகமெய்ப்பாதியாயம்பிகைக்களித்திடும்பரமனுக்காளாகுவார்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. 81

ஆகமம் 28க்கும்பெயர்

காமிகாகமத்தொடுயோகசஞ்சிந்தியங்காரணமசிதபிம்பங்
கருதரியதீப்தமொடுசூக்ஷுமஸஹஸ்திரந்தொன்விஜயசுப்பிரபேதம்
தாமியத்தொடுவீரம்ரவுரவமனலமாம்ஸவாயம்புவமநுசுமானம்
தக்கநிசுவாசமகுடமொடுவிமலமாந்தருசந்திரஞானகிரணம்
சேமியத்தொடுலளிதஸித்திசந்தானநேருசர்வோத்தமந்தான்
நேரிலாவாதுளநிறைபுரோத்கீதமாம்நேர்பாரமேசுவரந்தா
ஞமியம்மொழிநான்மேழதரமாகமமிதிலுள்ளபேராகுமாம்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. 82

லிங்கவகை

காசினியிலிங்கவகையேழுதாங்கண்டிடுங்காண் சுவயந்தெய்வீகமாம்
கண்டுகொள்ளாரணமானுஷம்ராக்ஷஸங்கருதுமாரிஷம்பாணமாம்
தேசிகன்றறைபிரிவுமேழதாமிவைக்குரிமைஇருபதினெட்டதாகும்
தெரிதியின்னீசருக்கின்னவாகமமென்னவேர்ப்பாடுமுன்னமுளது
வாசியாரதைஅறியார்வழக்கமுந்தப்புவார்வையகத்ததில்வழங்கும்
வாகானகாரணங்காமியமகுடமொடுவளர்சந்திரஞானகிரணம்
ஆசையாயமர்ந்தருளும்மண்ணலுக்கானதென்றறைகுவாரறிந்தபெரியோர்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(83)

ஆசசகனியல்பு

ஆதிசைவத்துள்ளநன்மரபினுரியனுயாகமவொழுக்கமுளனு
யாகமானுஷ்டானகாயதிரியுடையனுயாலயமுறையாவையும்
போதியாஞானமுளபுத்திவானுசாரியவபிஷேகபுனிதமுளனுய்
பொல்லாதரோகசினம்லோபகுணமில்லனுய்பூணுநவிலகுறையிலோனுய்
நீதியாநன்மார்க்கநெறியுளானுஞானிகமுசிவபூஜைநேமம்
நோநதுவரிலர்ச்சகர்க்கழகென்றுரைப்பரேநெடியகடல்சூழ்புவியிலே
பாதியாமண்ணலுக்கனுதினமுமன்பனென்றறிந்துகொளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(84)

ஆலயத்தில்செய்குற்றமறிய.

ஆசாரமில்லாமலாலயநுழைவதுமாலயத்தெச்சிலுமிழ்கல்
ஆனவதில்செல்போதில்பல்விளக்காமலும்மாமரபுடையிலாதும்
மேலசாகமலஞ்சலங்கழிததிடுதல்நாசிநீர்சிந்திடுதலேருசனம்
மெழிலுடன்சயனித்தல்கானீட்டியுட்காரர்த்லியல்பிலாக்சூதாடலும்
பாசுமுடன்மயிர்கோதிமுடித்திடுதல்தம்பூலம்பாராமலுண்டிடுதலும்
பாங்காகதலேமீதுதோண்மீதுதூசிடுதல்பகர்பாதகுறடுரக்ஷை
ஆசவுதமுடனேகல்லாதும்பிழையென்பர்ஆலமமர்கண்டன்மனையில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(85)

இதுவுமது

நிற்கின்றவிக்கிரகந்தன்னை தீண்டிடுதனிர்மாலியந்தாண்டலும்
நீக்கிவைத்திருக்கின்றநிர்மாலியந்தனைநேர்படமிதித்தல்தானும்
சிறக்கின்றஸ்தூபியுடன்துஜஸ்தம்பம்பலிபீடஞ்சேர்தெய்வநிழல்மிதித்தல்
சிறப்பிலாவீண்வார்த்தைபேசல்பின்சிரித்தலுஞ்செய்சண்டைவிளையாடலு
மிறுக்கல்நல்பலிபீடமீகனடுவேகலுமெழில்மாதரைக்காண்டிடில்
லிருதயத்தெண்ணலும்மீசனைச்சிலவென்னவிறைஞ்சிடாதிருத்தலேனும்
அறுக்கின்றபெரும்பிழையாருமேசெய்யொணாதறிந்துகொள்ளவனிமீளல்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. 86

இதுவுமது

இறைவனுக்கபிஷேகநைவேதனச்சமயமெவருகிமேதெரிசித்திடா
இவ்வுடல்பூமிபடநாணிப்பணிந்திடாரிழிவானகுலத்துதிப்பார்
மறைவிதிப்படியந்நவாலயத்தொருபொருளைமனநிறைவல்பெறநினைத்தல்
மஹேசனுக்குபயோகமானபின்னித்திட்டமாதருக்குதவிசெய்வித்தல்
உறைவிதிப்படிப்பண்ணியார்வலம்வருதலானதுமுயர்மூன்றுதொகைநுறைத
உறுகோயிற்கேதேனுதவாமல்செல்லுமுளத்தினிடைவேறெண்ணலும்[லும்
அறையுமிவையாவையும்மாலயப்பிழையென்னறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(87

சிவதரிசனபலன்

நித்திய வதெரிசனஞ்செயல்வேண்டுநித்தியாய்நேரிலாதவர்களுக்கோ
நேர்திங்கள்குருபுகர்வாரத்திருயினுநெடியுவாப்பிரதோடகாலம்
பத்தியமவாசியுடகுறுதிரையங்கிருள்பகர்மாசப்பிரப்பிலேனும்
பாரறியுமேகிரகணஞ்சிவராத்திரிநவராத்திரிபகர்கிஷ்ணசதுர்த்தசியுமே
முத்திதருமேயபரவஷ்டமிதநிநியிலுமுக்யமாசோற்சவத்தும்
முத்திகொள்ளின்னுளில்முதல்வனைப்போற்றிடுவுரைத்திமொகமந்தான்
ஆத்திபுனையயுனருளண்பருககன்றிய யார்பெறுவரவனிமீதி
லகத்திடையகலாமல் நிறுத்திவை யனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. (88)

மாசாபிடேகம்

கோலமுடனபிஷேகம் விதிதிங்களில் செயல்குறித்து வருபூர்ணைநாளில்
கூறிஞமாசிருதுவீணைபின்களிறரி குறித்தநல்குமரிசெட்டி
நீலவுடலாந்தேளுவில்லுபின்மகரமுனீர்குடங்கயறீறதாய்
நேர்மருக்கொழுந்து பலாமுப்பழஞ்சர்க்கரை நேர்மைபுளவதிரசந்தான்
சீலமுடனே செயுந்திரட்டிப்பாலன்னமாஞ் செய்வகைத்தீபார்ச்சனை
செப்புநற்கிருதம்பின் றேனுதிருமது செழுந்தயிரீராறுதான்
ஆலமமர்கண்ட னுக்கபிஷேகவிதிமானதிதுவென்றுரைப்பார்
ரகத்தினிடையனுகாமல்நிறுத்திவையனுதிதிமரத்துறைப்பதிநாதனே. 89

ஆமாதி திங்கள்சேய்செட்டி பொன் வெள்ளிசனியமருமிவ்வாரத்தினில்
லானநல்வில்வந்துளபங் கவித்தமாமானவோர் மாதுளம்பூ
நாமாதிலவங்கமலர் செப்புநற்கொழுந்துரு நாடிடும்விஷ்ணுகாந்தி
நன்மனத்துடனுடி சிவனைவர்ச்சித்திடில் நவிலுபலனேதென்பையோ
காமாதியெண்சித்திசெல்வமுமைந்தருங்கருதுமெய்ஞ்ஞானகல்வி
காசினிக்கரசாவன்கருதுமேறேய் தொலைந்திடுங்கண்டறிந்திவை செய்குவாய
யாமாது தலைதனிலமையுற்ற வேணியான் வவநியோர்க்கருள்புரிகுவா
னகத்தினிடையணுகாமல்நிறுத திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.

நற்றீர்த்தமபிஷேக நல்லெண்ணை யரிசிமா நன்மஞ்சணெல்லிமுள்ளி
நல்லபில்லபிஷேகமரிதான நெய்தயிர் ஈற்புனுகுஜவ்வாதுதான்
கற்றேறுது பஞ்சாமிர்தசர்க்கரைக்கதலி பிலாகாண் மாதுளமிச்சையும்
காதலொடுநாரத்தை கொளஞ்சி கற்பூரங்கருதுதேனிளனீரையுஞ்
சத்தியஞ்சந்தனஞ் திரட்டுப்பால்மதுக்ஷீரஞ்சார்பெறுங்கரும்புநீராஞ்
சாத்தன்னம்வில்வநீர் ஸ்தபனநீர்கலசநீர் சாருமேரத்னோதகம்
அத்தியுரிபோர்த்திடுமெண்ணலுகபிஷேகமான திதுவே யறிகுவா
யகத்தினிடையநலாமல்நிறுத்திறையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே, (91

லிங்கபூசை.

ஆமாறுமண்லிங்கபூசைபுரிவோர்க்குமாயுசுவிருத்தியுண்டாம்
மாவுநற்சாணிசிவமமிர்தமுண்டாநல்லவீபூதிமுததியுண்டாம்
கூமேருலிங்கமதுசெய்தபேர்க்கின்பமாங்கூறுநல்மைந்தருண்டாம்
கோருநற்சந்தனங்கொடுக்குநற்பாக்கியங்கூடுபூக்கட்டடந்தான்
தாமேருநவனீததக்கநற்ருரமாந்தானுத்திராக்ஷமாலை
தரணியில்பிறவியிலைத்தருனல்லகுளமெனிற்றருகுமதுபூசெல்வமே
யாமாதுயெடப்பாகன்ரய்யருமவனையே அறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.[92

இதுவுமது,

மொழிபெயருமரிசனம்லிங்கமேயிசைதருமுகிழ்மலர்லிங்கசுகமா
முறையிடுமமுலிதனுமிலிங்கமேசம்பத்துவுரையடிசலிங்கமோதான்
ஞெழிவிலாதாக்கமாய்வோதிஞானகமழுயாகுளலிங்கபூசை
உலகத்தில்சிவபக்திதருகுமென்றுரைப்பரேவுளவருணநான்கிஞேரும்
இழிவிலாதாத்துமசிவபூசைபுரிவோர்க்குமிவைபலனெனவுரையார்
இனியபொன்வெள்ளிசெம்புடன்படிகமுமியல்நான்குபலனுள்ளதாம்
அழிவிலாதரத்துறையில்தனிலொன்ருனமகிபனைமறிந்துகொள்வாய்
அகத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(93

இதுமஃது.

போகுமேஎம்பாவம்புகழ்துபமதனில்லைடோய்விஷமிருத்யூதிபம்
பொல்லாதநாகதீபமேபுத்திரர்பொங்குபசுவிருத்திரிஷபம்
ஏகுமேரோகநாசமா:நக்ஷத்திரமெழிலானகடதீபமோ
ஏறிவருங்குற்றங்களத்தனையுந்தீர்த்துவிடுமிசைபுருஷமிருகதீபமோ
வாகுடன்சர்வசித்தியாம்பலன்தரும்வையகங்கொடையளிக்கும்
வாகானதர்ப்பணமெழிலு...விசிறிமேடாவளருமெய்வர்க்ககசுகமே
யாகுநீராஞ்சனமனர்தபலனென்டறேயறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(94

சிவதரிசனகாலபலன்,

பிரதிதினங்காலையில்சிவதரிசனஞ்செயில்பிரிந்துவிடுமிசிபாவமே
பெருமைதருமத்தியானம்பிறைதரனைநோக்கிடிற்பெயரும்ஜன்மபகற்பாவமே
மறதிக்கிடமின்றிமாசாயரக்ஷையில்மஹேசனைதரிசித்திடில்
மாணிடர்க்கணுகாதுமாபிறவிமேழினுள்மாபாதகநதானுமே
சுருதிசொற்படியர்த்தசாமத்திற்பூஜையைசோமாஸ்பார்த்தபேர்க்கு
சொல்தாகமோரைந்துமேகாடியாம்யாகபலன்சொல்லுதேமகுடாகம [ல்
அறிதியிதையனுதினமும்மரன்றனைத்தொழுதுவாழறிந்துகொள்ளவனிமீதி
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவைஅனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(95

சிவசொத்தைஅபகரித்தல்

பேசியவாலயப்பொருளைனும்பேருளதைப்பிசகதாயணுவாகிலும்
பெதறிமொணிடர்பெருநரகில்வீழ்வர்பின்கிருமிபுழுவேனமாவார்
தேசிக்குக்குடமாவர்தெளிவிலாக்குக்கலாய்தெரியட்டையீனயாகி
தேகமேயெடுத்திடுவோதீர்க்கும்வகைகாணாகள்தேளகுளவியாகி
ஈசன்நன்பொருளுக்கேற்படும்குற்றத்தையெந்தநூல்சொல்லலாமோ
எத்தவஞ்செய்யினுமிதைநீக்கவறியாகவெம்மரபுளோராகினும்
வாசவன்முதலமண்ணவல்றளர்நாமமேதுதிவரிசையுடனவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே.(96

இதுவுமது.

இரவிமுன்னிருள்வரினுமெழில்சோரமங்கைக்கினியகற்புண்டாயினும்
யேதிலாகாமிக்குஞானமுண்டாயினுமிறைகடனீரினிதாயினும்
குருவிகொக்காம்பறவைகோதிலாச்சீயனைகொன்றபேர்வீடடையினும்
கொடியபாம்பதின்வாயிலமிர்தமேதங்கினும்கூறுவனல்புனலாயினும்
இரும்மருவுமார்பனரன்றேவதைபூசுரன்நீதிலாரிவர்பொருளையே
தெரிந்தேனும்தெரியாமலேதேனுமுண்டவனைத்தீநரகம்விட்டிடாது
ஆறுதலையணியண்ணலகத்தினும்போகாதறிந்துகொள்ளவனிமீதில்
அகத்தினிடையகலாமல்திருத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. [97

பிரத்தியக்ஷதெரிசனம்

இப்புவியில்சோகாழியிலேவனுக்கீந்தனனினியகித்திலசிவிகைதா
னெழிலானசின்னமொடுதாளமூர்ந்தனனிறைஞ்சுமப்பர்க்குநோரய்
தப்பிலாக்கடந்தையிற்றுணருளினன்முத்திரைதரித்தபின்காயசுத்தி
தப்பாதுவாகுமெனவப்பர்க்குரைத்தனன்றரணியில்வால்மீகரை
எப்புவியிலதிகமிதிலிருமென்றிசைத்துபின்னிரவிசுதனுனகோட்கு
எழில்பெருமையிந்திங்கிருக்கவைகதாறன்றிபல்வாணிசாபம்நீத்தா
ரப்புடனுகமதிமத்தையணியய்யனேயதிந்துகொள்ளவனிமீதி
லசததினிடையகலாமல்நிறுததிவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே, (98

மனுஷியர்க்குவேண்டியது.

சஞ்சரித்திவவுடல்சாவுநாளளவினுஞ்சஞ்சலந்தானிலாமல்
சதநாகிஹுந்தனந்தாழாமற்சடலநோய்சாராமல்வெங்கோபமும்
சொஞ்சமெனினுந்தீதுசெய்யாமலொருவர்மேல்கோளுரைகள்பேசாமலும்
கோதிவருமியாசகற்கில்லையெனுமாலேபகுற்றங்கள்வாராமலும்
வஞ்சமனமில்லாமல்வயிரவைகைவாராமல்வானோரைத்துதிசெய்திட
வருபக்தியொடுநேமஞ்சததியவசனமும்வாழுமனமெனக்கருளுவா
யஞ்சலிசெய்திடவறிந்திலான்செய்பிழையனைத்தையும்நீக்குமரனே
ய சததினிடையகலாமலநிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. 99

இதைச்சேர்ந்தசப்ததுறையின்பெயர்

இத்தலம்வாலமீகரிதன்மேற்குவதிட்டபுரமிருப்பரேவதிட்டருந்தா
னிதின்னிருதியாடுதுறைசுக்கிரீவராசனுஞ்சுகமுடன்பூசைசெய்தான்
நற்றலாவதின்மேற்குநாடுமிருகண்டுவும்நற்றவமிழைத்ததுறையதாம்
நல்லதாமதின்வாயுத்திருமாலயன்ராகுதாபித்தவாலந்துறை
மெத்தவும்பெரிதிதாமிதின்வடக்குள்ளதுதிருவாதிசததிதுறைதான்
மேதினியின்னமும்திருக்கரத்துறையொன்றுமேவிடுமேழுதுறையும்
சதமெய்சகலபலனசேருவோரெவர்க்கெல்லாஞ்செகமீதிலுண்டென்பரே
அசத்தினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே. 100

சதகமுரைத்தவருடையபெயாவிபரம்

சீர்மேவுகலிவருடநாலதாமாயிரஞ்செப்பினேந்தொளாயிரப்பின்
சேர்நதிடுந்தொண்ணூறுவாண்டதாஞ்சென்றதுசொற்சாலியாண்டுவருடம்
யேர்மேவுமாயிரமெண்பத்திஞென்றதாமிதில்செல்லுபிரபவாதியோ
இத்தரையிலாமபெயர்விரோதியினப்தமாமியல்மகரபூர்வபக்கம்
தார்மேவுதிகைதிதிசெக்குநாள்புதவராந்தலமரத்துறையிலுறைவோன்
தருமறைகுலத்தவனுவணவப்பூசுரன்றருபெயரரங்கசாமி
ஆர்மேவுஅண்ணன்மேலரத்துறைப்பெயர்சதகமமைத்தனன்னவனிமீதி
லசததினிடையகலாமல்நிறுத்திவையனுதினமரத்துறைப்பதிநாதனே 101

MAHAMAHOPADHYAYA சதகம்முற்றிற்று